

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMERİN OLACAK!..



■ DEVRİMCİ SÜREÇ DEVRİMCİ GÖREV

Kapitalizmi yıkmaya yönelmeyen her toplumsal ve politik hareket zorunlu olarak kapitalizme döner, burjuva egemenlik altına girer.

Syf: 3

■ ESAS OLAN İKTİDAR MÜCADELESİDİR

Modern kapitalist dünya ve modern burjuva devlet koşullarında, başarının anahtarı, yalnızca silahlı mücadeledir.

Syf: 6

■ FAŞİZMİN SAVAŞ DÜZENİ

MGK, devlet içinde iktidar odağı olmasayla, sınıf savaşının sürekli öne çıkardığı bir kurum durumundadır.

Syf: 8

Devrimci Emek

Onbeş Gündük Sosyalist Dergi
Yıl: 6 / Sayı: 43 / 15 Nisan 1996

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 200.000 TL.
1 Yıllık 400.000 TL.

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM.

Hesap No:

Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 9079000-9

Adres

Hobyar Mah.
Gemal Nadir Sk.
H. Fıdiboğlu İşhanı D:33
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 99 19

Avrupa Temsilciliği:

Selhattin Karatas
Post. İşyeri 3000 Bern 1. Ahn
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Köpenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı

Görtes Ofset

Genel Dağıtım

YAY-SAT A.Ş.

Siyasi Şube-Adalet Bakanlığı-Burjuva Basın Üçgeninde **Katliam Hazırlığı**

Devletin cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yönelik katliam planı, adın adan bastırılmaya devam ediyor. Cezaevlerinde ilişkin yeni bir yolun başında yer almadığı görülmüyor.

Cezaevlerini "örgüt kampı" olduğu, "Cezaevlerinin örgütlerin eline geçtiği" gibi yalanların arasında en çok kullanılan ise "örgütlerin cezaevlerinden yönetildiği".

Televizyonların 11 Nisan '96 tarihli bültenlerinde Bayrampaşa Cezaevi'nde DHKP-C davasından tutuklu bulunan Ervan Kartal ve Hakkı Akca'nın isimleri tekrar öne çıkarılarak, adı geçen iki tutuklunun cesemi değeri eylem talimatı verdikleri iddia edildi.

Bu yalan haberlerin zamanlaması dikkat çekicidir. Tam da cezaevleri suçu ve müdahaleleriyle Adalet Bakanlığı yetkililerinin Ankara'da toplantı halinde olduğu günlerde böylece haberlerin yayılması, bu toplantıdan çıkacak sonuçları keşif zamanı hazırlama amaçlıdır.

Siyasi şube işlenişhanelerinde ulaştırılan ve hiçbir beşeye, delile dayanmayan bu haberleri verirken basın-yayın kuruluşlarını, Emisyon Müdürlüğü ve Adalet Bakanı Mehmet Ağar'ın birlikte hazırladıkları kompülara alet olmalarını konusunda bir kez daha uyarıyoruz.

Halkımızı ve keşif insanı olan herkesi, hepki Bayrampaşa olmak üzere cezaevlerine karşı girişilecek saldırıları ve Bursa, Ümraniye benzeri katliamları engellemek için duyarlı olmaya, harekete geçmeye çağırıyoruz.

Sağmalatar Cezaevi'nden

TKEP/LENİNİST, MLKP, TIKB, Direniş Hareketi, TEPİML, ERİM, TKP/ML, TKEP, TDKP, DY, THKP-C/HDO, HRG, DHKP-C

Tutukları Adına

Ümit Onursal Özat, Mehmet Ali Çelebi, Çan Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğlu, Cemal Keser, Burhan Kartal, Mehmet Yeşilyah, Murat Taprak, Emin Gökurna, Erol Karayön, Mehmet Çiftçi, Hasan Demir, Bülent Parmaksız, Şişi Özpınar

KAMUOYUNA

Devrimin anarşi savaşlarını, halklarımızın yığı katliamları cezaevlerinde tüm gereği ve insanlık dışı politikalarına rağmen teslim alınmayan devlet, şimdi aynı gereği ve katliamlarıyla karşınıza çıkararak bir kez daha bizlerden dersini almaya hazırlanıyor. Keşif, geçmiş hükümetler gibi ANAP-DYP miçni ve halk düşmanı hükümeti de dersini alacak. Halklarımızın anarşisi anarşiye çıkmayacaktır. Dışarıdaki, Bursa, Ümraniye katliamlarını unuttuk. Dersimizi ve şehit düşen savaşlarımızı, duğlardan, varışlardan, barikatlardan öğrenmeli, yürekli kurmalıyız.

Devrimci tutukları onardır, özgürdür. İğdir, yoksa köylü, örgütüne tutuklu. Küşif halkıdır devrimci tutukları. İşkencinin, katliamların, gereği için önünde boyun eğmeyi reddederken insanlarını, güçlerini ve cesaretlerini işte hep bundan aldılar. Her zaman halklık, halkımızla birlikte. Şimdi de öyle olacak. Her zaman, her koşulda direnecek savaşacağız.

Katliamları, işkencileri kendi yüzlerinde yendik. Bu insan katliamlarından, keşif müddetinde de bulup hesap sorduk. Direnişimizden, olan katliamların, katliamları savaşlarımızın önüne ya keşifci yenilgilerini tadacakları, ya da tutuklarımızı ve her cesurunu aynı biçimde koruyuk vereceğiz.

Devrimci tutukları direniş, anarşi, özgürlüğe çağırıyor. Kendisine ilerici, yurtseverim, devrimci, demokratik diyen tüm halklarımızı çağırıyor. Savaşmaya ve duyarlı olmaya davet ediyoruz.

11/04/1996

Bartın Özel Tıp Cezaevi

TKEP/LENİNİST, DHKP-C, TKP/ML-TIKKO, THKP-C/HDO
Davası Tutukları

DEVRİMCİ SÜREÇ

DEVRİMCİ GÖREV

Devrimci süreç diye nitelendirildiği-
na sosyo-politik ortam, öyle aniden
değişmez; öyle kolay olarak da sonuç
gösterir. Bugünkü gelişmelerin
temelinde geçmişten beri süre gelen
nesnel neden, binlerce olay var. Günü-
müzdeki gelişmeleri hazırlayan tari-
hin kendisidir. Üretim ilişkilerinin,
nesnel güçlerin geçirdiği evrim ve ça-
lışmalar hazırladı günümüzdeki geli-
şmeleri. Bugün eğer binlerce olay, bin-
lerce çatışma oluyorsa, bir gün barışçı
geçen bir yıla bedelse, bunun temelinde
kalktı ekonomik, toplumsal, tarihsel
nedenler vardır. Nedenlerin başın-
da nesnel nedenler gelmekle birlikte,
nesnel gelişmeler de tarihin oluşumun-
da önemli rol oynar. Nesnel nedenlere
başlı olarak, onlarla kopmaz biçimde
oluşan iradi nedenlerle birlikte mey-
dana gelen toplumsal ve politik geli-
şmeler, gelip gelip, bugüne kadarki en
kalktı devrimine dayanmıştır. Devrim
sürecinde yıl süren bütün sınıflı toplum-
ların kapısını kapatacak; sınıfların ol-
madığı yeni bir dönemin kapısını aç-
acaktır.

**Kapitalizmi
yıkılmaya yönelmeyen
her toplumsal politik hareket
zorunlu olarak
kapitalizme döner,
burjuva egemenliğinin
altına girer.
Kapitalist zeminler üzerinde
eğer bir toplumsal devrim
gündeme gelmişse
bu demektir ki,
devrimi hazırlayan
kapitalizmin başlı ve
sömürü koşullarıdır;
o halde toplumsal devrim
zorunlu olarak
bu koşullara
son verecektir.**

Türkiye ile Kürdistan'da toplumsal
devrimi kaçınılmaz yapan gelişmeler,
uzun bir dönemdir devam eden nesnel
nedenlerin ve iradi olayların arka ar-
kaya gelmesi, üst üste binmesi, iç içe
geçmesi, en sonunda hepsinin birleş-
mesidir. Gelişmelerde belirleyici olan
iç etken olmakla birlikte, emperyaliz-
me bağımlı bir ülkede dış etkenler de
önemli etkenler arasında sayılır. Ba-
ğımlı bir ülkede emperyalizm yalnızca
bir "dış etken" değildir; iç etken denen
etken kadar bir etkenidir. O halde bu-
günkü devrimci durum ile iç savaşın
oluşumunda iç sürecin yanında, em-
peryalizmle olan tarihi ilişkilerin de
etkisi var. O halde devrimci süreç pek
çok iç ve "dış" etkenin sonucudur.

Sosyo-politik gelişmelerin temelinde
binlerce nedenin dayandığı zem-
in kapitalist temeldir. Kapitalist
üretim biçiminin egemen olduğu bir
yerde, bütün toplumsal ve politik sü-
reç binlerce olay, sayısız çatışma, korkunç
hesaplaşma hep bu kapitalist zem-
in üzerinde meydana gelir. Kapitalist
üretim ilişkileri ile üretici güçler
birlikte var olduğu sürece, olaylar da-
ha büyük çaplı, çatışmalar daha dehşet
verici, hesaplaşma, daha korkunç
olacaktır. Bu durumda ya kapitalist
üretim ilişkileri tophana yıkılma götü-
recektir, ya da üretici güçler devrime
başvuracaktır. Bu büyük tarihi olay ka-
çınılmazdır, zorunludur. Sınıf kavgası
kapitalist temeller üzerinde meydana
gelir, devrimde ancak egemen olana
karşı verileceğinden, bu kavganın sonucu
geçmişe gömülecek olan bu kapitalizmdir.
Devrim ancak egemen olana
karşı verilir. Kapitalist egemenlik ko-
şullarında devrim başka türlü yapıla-
maz. Kapitalizmi yıkılmaya yönelme-
yen her toplumsal ve politik hareket
zorunlu olarak kapitalizme döner, bur-
juva egemenliğinin altına girer. Kapi-
talist zeminler üzerinde eğer bir top-
lumsal devrim gündeme gelmişse bu

demektir ki, devrimi hazırlayan kapi-
talizmin baskı ve sömürü koşullarıdır,
o halde toplumsal devrim zorunlu ola-
rak bu koşullara son verecektir.

Devrimci süreç, kapitalizm zeminle-
rindeki toplumsal, politik ilişkilerin
ve emekçi sınıfların verdiği sınıf sava-
şının sonucudur. Burjuvazi faşist dev-
let terörü ile gerici sivil kitle terörüyle
kalktı nedenlere dayanan devrimci
süreci durdurmaya kalkıyor. Devrimci
süreç durdurulamaz. Gerici zor yön-
temler ne kadar devreye sokulursa so-
kulsun; burjuva gerici zor ne kadar
başka yöntem haline getirilirse geti-
rilsin, yine de, tüm bu gerici önlemler,
devrimci süreci durdurmaya yetmeye-
cektir, tersine bir durum yaratacaktır:
Devrimci süreç sonuna kadar ancak
bu gerici zor aygıtını parçalayarak gi-
debilecektir. Ama burjuvazinin ne yi-
pacığını bilemez hale geldiği dönemler
vardır. Böyleli dönemlerde, çoğu
kez devrimi yaygınlaştıran burjuvazi-
nin kendisi olur. Açık devrim dönemle-
ri işte böyle dönemlerdir. Burjuva sı-
nıf katliamlarını korkunç düzeye var-
dı, tutuklamaların, infazların, ope-
rasyonların ardı arkası gelmiyor. Ama
toplum bu durum karşısında sınımlı-
yor: Direniş her tarafa dalga dalga ya-
yılıyor, ülke kinunda durmaz oldu, kin-
lerimiz kabına sığmaz oldu. Toplu-
manın öfkesi zincirlerinden boşanıyor.
Devrimci süreç artık durdurulamaz.

Olaylar ve süreç devrimci yönde geli-
yor, devrim olgunlaşıyor diye hiç
kimse kapitalizmden kartaluşun öyle
kendiliğinden olacağını sanmasın. Ko-
şullar ne kadar devrimci olursa olsun,
yine de devrimci savaş olmadan yani
dıştan müdahale olmadan (devrimci
zor) burjuva egemenlik yaşamını sür-
dürür. İşçi sınıfı ve halk için eksik
olan devrimci savaşçılıktır, savaş örgü-
tünün yetersizliğidir. Artık sorun kapi-
talizmin bu ya da şu sorununu protes-
to etmek; burjuvazinin yönetimini ele-
ştirmek değildir. Hayır proletaryanın
sorunu bu değildir; sorun devrimci sa-
vaş yöntemlerine başvurmadır. Öyle
eleştiri çizeyi ile protesto araçlarıyla
baskı ve zulüm koşullarına son ver-
mek mümkün değildir. Bunu yapanlar,
sadece burjuvazinin bir kanadı ola-
bilirler, ama kesinlikle devrimci ola-



mazlar.

Olayların devrimci yönde gelişmesi yalnızca işçi sınıfını değil, bütün toplumu derinden etkiliyor. Tek olci sermaye güçleri iç savaş kazanmak için gerici zor yöntemlerini biricik yöntem haline getirmişken, yani son derece aktif durumdayken, emekçi sınıf mücadeleyi dalga dalga yayarırken, Kürt halkı silahlı mücadelesini yoğunlaştırırken, orta sınıfın bundan etkilenmemesi mümkün değildir. Orta sınıf dahil, toplumun bütün sınıfları çatışma içinde yer alıyor. Orta sınıfın aktivitesi, önümüzdeki dönemde artış gösterebilir. Çünkü, emperyalist tekeller ve işbirlikçi tekeller orta sınıfın elindeki serveti de, kendi kasalarına aktarmak istiyorlar. Küçük burjuvaların elindeki servet, el değiştirme sürecine girdi. Tekelci sermaye bütün servetlerin tek sahibi olmak istiyor. Bu doğrultuda çeşitli projeleri devreye soktu. Anayol Hükümeti, emperyalist tekellerin ve işbirlikçi tekellerin bu projelerini hayata geçirecektir. Yeni vergi yasaları (doğrudan ve dolaylı vergiler biçiminde) gündeme gelecek, tekelci piyasa ilişkilerinin sıkı uygulamalarıyla küçük ölçekli üretim yapanlar, eski gücünü yitirmek durumunda kalacak, tekelci ve emperyalist ekonomik abluka yoluyla işsizler, ya da emekçi sınıfına gitmek zorunda kalacaktır. Bu biçimde binlerce ve binlerce küçük işletmeciyi iflasla karşı karşıya kalacak. Kendi küçük serveti dışında hiçbir sosyal güvencesi olmayan küçük işletme-

ci, küçük dükkanlılar, küçük zanaatçı tam bir yıkıma karşı karşıya kalacak. Tekelci sermaye, çok küçük rol oynayan sosyal kurumlarla tasfi-

ye etmeye ve buralarda birikmiş olan sermayeyi de kendi sermayesine katmayı planlamış durumdadır. Kısacası küçük işletmecilerin ve küçük üreticilerin önemli bir bölümü önümüzdeki günlerde ya sörenecek ya da yıkılıp gidecektir.

Ekonomik dünyada bunlar olup bitirken, toplumsal ve politik ilişkilerde de yeni gelişme yaşanacak, sonunda küçük burjuvalar da sokağa inmek zorunda kalacaktır. Oysaki bugüne kadar özellikle küçük tüccarlar, dükkanlılar, küçük zanaatçılar, özel sürücüler daha çok düzen taraftarı ve statükocu konumda olmuştur. Önemli sayılabilecek kesimi ise faşist ve gerici hareketlerin borazancılığını yapmıştır. Borazanın sunacağı günler gelip geçti.

**Artık karşımızda
öyle pasif durumda olan değil;
son derece aktif, militan
oportünizm ile
militan reformizm var.
Oportünistler ve reformistler
daha şimdiden ideolojileriyle
işçi sınıfının
belli bir kesimini etkilemiştir
Bu burjuva etkinin
daha derinlere gitmemesi için,
devrimci güçler tarafından
tarihi olaylara
müdahale edilmesi
zorunludur.**

Can havlinde vurulmuş olarak dengesiz biçimde davranacak olan küçük burjuvazi, konumuna uygun biçimde istikrarsız eylemlere yönelecek. Bir taraftan tekellere karşı eyleme yönelecek, diğer taraftan onlardan sorunlarına çözüm getirmelerini bekleyecektir. Böylece umutla, yıkım arasında gidip gelecektir. Tıpkı işlerinin yolunda gitmediğinde, büyük bir kapitalist olacağına inanmaya başlaması; işler kötü gittiğinde ise kendisini ve ailesini ne kadar felaketsiz günlerin beklediğini düşünmesi gibi, her zaman sallantıda olacaktır. Eylemciliği de sınıfsal konumuna uygun olarak sürdürecektir; bazen son derece radikal görünecek, bazen ılımlı ve kurulu düzenin güvencesi kendisiymiş gibi davranacak. Ama, işçi sınıfının, yani başında küçük burjuvaları da göreceği günler artık uzak değildir.

Sermaye sınıfının saldırılarına karşı ayağa kalkacak olan yalnızca küçük burjuvazi değildir. Burjuva sendikacılar (burjuva işçi sendikaları), teknik elemanlar, demokratlar, çok geniş bir küçük burjuva ve emekçi potansiyeli kapitalizme karşı eylem konumuna geçecektir. Sosyal reformist çizgideki sol politik çevreler daha şimdiden sokaklara sahip çıkmaya başladılar hile. Küçük burjuvalar, sosyal-reformistler de kendi politik bakışını görececek, sosyal-reformist politika da küçük burjuvalarda kendi sınıfsal temelini bulacaktır. Gelişme her iki ayrı durumdaki gücün birbiriyle bütünleşmesi yönünde gelişecektir. Bu alanda uzan soredir süren ilişkiler, şimdiki kapitalizmin ağır saldırısı altında kader birliğine dönüşmüyor. Bir taraftan sermaye sınıfı, karşı taraftan emekçi sınıf ve ikisi arasında şiddetlenen kanlı, kavga bir savaş. Küçük burjuvazi artık bu sürecin daha fazla dışında kalmak istemiyor. Gelişmeye kendi sınıf çıkarları doğrultusunda müdahale etmek istiyor. Politik temsilcilerine kavuşan küçük burjuvazi politik sahada artık daha çok görünecektir.

Uluslararası finans kapital güçlerinin, işbirlikçi tekelci sermaye ile birlikte uygulamaya soktuğu ekonomik önlemler ve kanlı yöneliş, sermaye sınıfı dışındaki toplumun hemen he-

**Leninistler için, devrimciler için
sosyal-reformist
çizgiyle uzlaşmak,
sosyalizme, proletaryaya,
devrime ihanet olur.
Proletaryanın önderliğinde
bütün ezilen ve sömürülen
halk kitlelerini
kurtuluşa götürecektir olan,
Leninistler,
gerici akımlarla,
burjuva soluyla
her türlü uzlaşmayı
reddederler.
Leninistler,
kitleleri
devrimden uzaklaştıracak
hiçbir öneriyi
kabul etmezler.
Temel sorun
kapitalizmi yıkmak,
sosyalizmi gerçekleştirmektir.
Bu amaç ise
yalnızca ve yalnızca
devrimle gerçekleşir.**

men bütün kesimlerini harekete geçirecek niteliktedir. En pasif olanlar dahi, tüm halk, çözümün yalnızca eylemde ve ayaklanmada olduğunu bilinciyle harekete geçiyor. Burjuva sendikacılar, yasal-reformist sol partiler, meslek odaları çabalarını hızlandırdılar. Aktif eylemler için kolları sıvadılar. Burada dikkat edilmesi gereken temel nokta şudur: Uzlaşmacı reformist çevreler bir blok halinde, devrimci güçleri ve emekçi sınıfı devrim ve iktidar mücadelesinden alıkoymak için eskisine göre daha aktif davranacaklar. Artık karşımızda öyle pasif durumda olan değil, son derece aktif, militan oportünizm ile militan reformizmin var. Oportünistler ve reformistler daha şimdiden ideolojileriyle işçi sınıfının belli bir kesimini etkilemiştir. Bu burjuva etkinin daha derinlere gitmemesi için, devrimci güçler tarafından tarihi olaylara müdahale edilmesi zorunludur. Yoksa, düzen solu, halk hareketini bloke etmeye çalışacaktır. Bu ise, devrimin yenilgisine anlamına gelecektir. Küçük burjuva poli-

tik çevreler ve meslek örgütleri, olanaklar bakımından olsun, uyumculuk bakımından olsun emekçi sınıftan daha çabuk harekete geçmesi, olaylara kendi yönünde müdahale etmesi söz konusudur. Devrimci durumu, iç savaş boyutuna tamayor, devrimci sınıf sürece müdahale etmezse, orta sınıf çok rahatlıkla, kendi yönünde olaylara müdahaleyi yapacaktır. Gelişmeler bu yönde de ilerleyebilir.

Küçük burjuvazinin oyununu bozmak, olaylara işçi sınıfının ve halkın devrimci amaçları yönünde müdahale etmek için devrimci güçler birleşik bir güç biçiminde hareket etmek zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Olaylara ve sürece devrimci müdahale, bütün küçükburjuva platformlardan ayrı davranarak ve otoriter bir güç olarak davranmakla mümkün olur. Bunun için işçi sınıfının devrimci konumundan hareket etmek, devrimi hedeflemek, devrimci yöntemlere başvurmak, silahlı mücadeleyi temel almak gerekir. Koşullar, işçi sınıfı için kendi amacını tüm ezilenlerin amacı haline getirmesi, ezilen kitleleri kendi amaçları konusunda ikna etmesi için uygundur. Burada, karşıt kutuptaki güç olarak, tamamen pratik diliyle konuşmak şarttır. Çünkü yalnızca pratik bir zaferi götürecektir.

Devrimci güçleri, Leninistleri, sosyal-reformist hareketle uzlaştırmak, yanyana getirmek isteyenler çıkacaktır. Özellikle devrimi göze alamayanlar, bu uğurda bedel vermek istemeyenler, bizi, yürüdüğümüz sosyalizm yolundan, devrim yolundan çıkarmak isteyeceklerdir. Böylesi insanlara çok dikkat edilmelidir. Onlar, kendi kişisel çıkarları için, korkaklıkları yüzünden bütün hareketi mahvometmeye kalabilirler. Leninistler için, devrimciler için sosyal-reformist çizgiyle uzlaşmak, sosyalizme, proletaryaya, devrime ihanet olur. Proletaryanın önderliğinde bütün ezilen ve sömürülen halk kitlelerini kurtuluşa götürecektir olan, Leninistler, gerici akımlarla, burjuva soluyla her türlü uzlaşmayı reddederler. Leninistler, kitleleri devrimden uzaklaştıracak hiçbir öneriyi kabul etmezler. Temel sorun kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi gerçekleştirmektir. Bu amaç ise yalnızca ve yalnızca dev-

rimle gerçekleşir. Devrim ise koşullar tarafından sürekli olgunlaştırılıyor. Burada uzlaşmacıların aklına uymak demek, tarihin bizlere sunduğu büyük olanakı kendi elimizle bir kenara itmek anlamına gelecektir. Olaylar devrimci yönde gelişiyor, olaylar devrime doğru gelişiyor.

Yalnızca devrimci yöntemler geçerli hale geldiği, yalnızca silahlı devrimin geçerli olduğu bir dönemde, burjuvazinin sol kanadı olmak isteyenler, klasik geçerliliğine çoktan yitirmiş olan yöntemleri bilinçli biçimde yenisinden öne çıkartıyorlar. Koşullar değiştiği halde, koşullar devrimci olduğu halde, eski yöntemlerde ısrar edenlerin, kesinlikle eminiz ki, bütün planları toplumsal devrimi anlamak değildir. Devrimci sınıf ve halk hareketini kapitalist düzene entegre etmek için her seferinde yeni önerilerle çıkıyorlar karşımıza. O halde devrim mücadelesi, oportünizm ve sosyal-reformizmle mücadele ile birlikte verilmeli. Devrim mücadelesi verilirken, reformizme karşı mücadele vermeyi unutanlar, hegemonya hiçbir zaman ulaşılamazlar. Çünkü devrim yolundaki en büyük engel sosyal-reformizm ile oportünizmdir. Sosyal-reformizmi yenmiş, oportünizmi yenmiş olan işçi sınıfı iktidar mücadelesinin büyük bir bölümünü kazanmış demektir.

Olaylar devrimci yönde gelişiyor, süreç devrimci yönde gelişiyor. Ama devrim bu sürecin kendiliğinden sonucu olmayacaktır. Devrimci önerilerin kitleleri etkileme, harekete geçirme gücü, yığılğı, silahlı mücadele yeteneği başarısız anahtarları verir bize. Bugüne kadar yürüdüğümüz yol, emekçi sınıfı zaferi götürecektir biricik yoldur. Dayandığımız devrimci yöntemleri yürüdüğümüz yolu eleştirirler, bundan önce çıktığı gibi, bundan sonra da çıkacaktır. Her zaman kendi gücüne güven ilkesini esas alan Leninistler doğruluğu olaylar tarafından kanıtlanan yolda yürünmeye devam edeceklerdir. Kim ne derse desin, yolumuzda yürünmeye devam edeceğiz. Bu yol Sosyalizm yoludur, bu yol devrim yoludur, bu yol iktidar yoludur, bu yol zafer yoludur.

Uğur GÜNDÜZ

Esas Olan İktidar Mücadelesidir

Burjuva devlet, toplumsal çelişkilerin nedeni, kaynağı değildir; devlet toplumdaki uzlaşmaz çelişkilerin anlatımıdır, karıdır. Devlet, Engels'in belirttiği gibi, "uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ortasını doğduğuna ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin içinde olduğu göre, devletin varlığı uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin var olduğunu gösterir." Bu devlet militarist aygıtları ve bürokratik aygıtlarıyla modern biçimde örgütlenmiş, emekçi kitleler üzerinde terör ve zulüm uygulayan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yse, faşist devlet varlığıyla, sınıfların çelişkesinin ne kadar uzlaşmaz ve kesin olduğunu gösteriyor. Üstelik var olan gücüyle de yetinmeyip sürekli büyüme gösteriyorsa, bunun yanında gerici kitleleri de silahlandırıyor ve üstümüze sahyorsa uzlaşmaz sınıf çelişkileri keskindir, hem de çok keskin. Bu durumda devrim mücadelesi tek doğru mücadeledir. Devrim uğruna mücadele etmek istemeyenler, boşuna gerekece aramazlar, toplumdaki uzlaşmaz sınıf çelişkileri, devrim için yeterince olgundur. Bütün mesele kitleleri başarıya götüreceği mücadele anahtarını bilmektir. Modern kapitalist dünya ve modern burjuva devlet koşullarında, başarının anahtarı yalnızca silahlı mücadeledir, silahlı mücadelelerin yöntemleridir.

Devrimciler için doğru olan bu iken, son derece yaygın olan reformcu düşünce tarafları için esas olan meşruyetlerdir. Sol hareket arasında en çok etkin olan, halta egemen olan düşünce meşruyet düşüncesidir. Onlara göre eğer bir şey meşru ise o halde doğru olan odur. Meşruyet hem yasal olan anlamında kullanılıyor, hem de genel kabul görülme anlamında. Bu düşüncüyü taşıyanlar sonuç olarak kapitalist düzeni aşamıyorlar. Olayın kelime yönü üzerinde durmuyoruz, olayın özü burjuva toplumun durumuna uygundur. Ama, meşru mücadeleler, yalnızca yasal olan ya da kabul görmüş anlamında da değil de, haklı olan anlamında kullanırlar da sonuç olarak burjuva düşünce ul sınıfı aşamıyorlar. Sınıflar mücadelesinde esas olan basitçe

haklı olmak ya da olmamak değildir; burjuva toplumunda yaşayan sosyalistler için esas olan insanlığın önünde engel olan, eski toplum biçimini yıkmak, daha üst bir toplum biçimine geçmek için mücadele etmektir. Toplumun, olayların, tarihin tek materyalist yorumu budur. Ne var ki, ilmi solcular her işi burjuva yargılara uygun olup olmadığına göre ele alıyorlar. Kapitalist toplumda insanların çoğunluğu çoğu zamanlar burjuvazinin etkisindedirler, burjuvazi gibi düşümler yarı kendi çıkarlarına ters biçimde düşünürler. Bu durumda, toplumun çoğunluğa kabul etmiyor diye devrimci düşüncelerimizden ve devrimci yöntemlerimizden vaz mı geçeceğiz? İlimli solcular ve bütün statükocular toplumun çizmesini aşmak istemezler. Uzlaşmacılar burjuva toplumuna uygun olanı yaparlar. Marksist-Leninistler ise burjuva topluma havya uçurmak için mücadele verirler. Arada böylesine kırkmaç bir fark var.

İşçi sınıfının politik örgütlenme sorununu ele alalım. Yasalci oportünistlere göre bu sorunda ana ilke toplumun kabul edebileceği bir örgütlenmedir. İşçilerin ezici çoğunluğa eğer illegal tipte Leninist partiyi kabul etmiyorsa, o zaman böylesi bir örgütlenme yanlıştır. Kitleleri değiştirecek bir örgütlenme değil, kitlelere uygun bir örgütlenme. Böylece her adımı atarken, dönüp, topluma uygun olup olmadığına bakıyorlar. ÖDP, SİP, EP kurulurken, hep bu anlayıştan hareket edilmiştir. Ne yapalım, illegal parti ile emekçilerle bağ kuramıyorlar; emekçi kitleler yasal olana ya da meşru olana ilgi gösteriyor. Mademki kitleler böyle istiyor, o halde böyle yapmalı. Bu da yetmez! Eğer kitleler, illegal örgütlenmeye taraftar değilse, o zaman yasal partilerin, bu konuda da açık tavı olması gerekir. Buna uygun davranarak illegal örgütlenmenin yanlı olduğunu, zaten Leninist parti modelinin çok bürokratik olduğu, demokrasiden yoksun olduğu vs. vs. bir dizi karşı görüş üretilir. Yasalci sol, kitlelerin görüşünü temel alırken aslında gizlediği gerçek burjuva topluma uygunluk

arayışdır. Burjuva toplum yasal sol partilerle, kendi soluma da kavuşmuş oluyor. Yasal solum örgütlenme anlayışı da temel ideolojik anlayışına uygun olarak, kapitalizmin sınırlarını aşmıyor.

Mücadele yöntemlerinde de oportünistlerin ve bütün sosyal-reformist çizgide yürüyüşlerin hareket noktası, toplumun kabul ettiği (söz bunu, burjuvazinin kabul ettiği diye okuyun) mücadele biçimleridir. Eğer kitleler yasal, barışçı, parlamentar biçimleri benimsemiyorsa, o halde ne diye başka mücadele biçimleri denensin ki. Eğer toplum, mülten devrimci mücadeleyi, silahlı eylemleri, gerilla mücadelesini, sokak savaşlarını vb. vb. benimsemiyorsa o zaman bizim oportünistlerimiz de, devrimci mücadele yöntemlerine karşı tavır alırlar. Sonuç olarak tek kurşun sıkıncadan, yaşamları kapitalizme hizmet etmekte geçiyor. Silahlı mücadelenin toplumsal değişim için bir zorunluluk olması oportünistler için önemli değildir; onlar için önemli olan meşru mücadeledir. Mantıkları şudur: Biri sana saldırırsa, o zaman kendini savunman meşrudur, burada hakimlerin dilıyla söylemek gerekirse "meşru savunma" söz konusudur; ama birisi sana saldırmadan, karşı koyarsan bu meşru değildir, o halde karşı çıkılması gerekir. Oysaki toplumsal alanda önemli olan önce kim saldırıcı anlayışı değildir, önemli olan eski çürümüş

*Devrim uğruna
mücadele etmek istemeyenler,
boşuna gerekece aramazlar,
toplumdaki
uzlaşmaz çelişkileri,
devrim için yeterince olgundur,
Bütün mesele
kitleleri başarıya götüreceği
mücadele anahtarını bilmektir.
Modern kapitalist dünya ve
modern burjuva devlet koşullarında,
başarının anahtarı
yalnızca
silahlı mücadeledir,
silahlı mücadeleleri
yöntemleridir.*

kapitalist toplumu yıkmaktır. Burada tarihi bir zorunluluk var. Devrimci güçler (üretici güdünün en devrimcisi olan proletarya) çürümüş eski toplumu değiştirmese o zaman, eski toplum devrimci güçleri yıkama götürür. Esas olan meşruluk değil, esas olan devrimciliktir, sınıfları ortadan kaldırmaktır.

Meşruluk anlayışı günlük mücadelede karşınıza nasıl çıkıyor, bir ilkörnekle açıklayalım: Sol basında sık sık ele alınan düşünce özgürlüğünü ele alalım. Devrimci tutsakların özgürlüğü için mücadele vermeyenler, birkaç yazarın özgürlüğü olduğunu hemen harekete geçiriyorlar, bir dizi etkinlik düzenleniyor. Neden? Çünkü, burjuvazinin sınırlı bir kesimi de yazarların serbest olmasını istiyor, üstelik uluslararası kamutoyu da böyle düşünüyor. O halde yazarları savunmak meşrudur. Oysaki bununla gerçekte on binlerce tutsağın durumu gözleniyor, üstü örtülüyor, sisteme yardım ediliyor. Aynı çevreler, burjuvaziyle aynı düşünüp, örgütlü devrimci tutsakları 'terör suçlusu' olarak görüyor. Bu konuda sessiz kalmayı yeğliyorlar. Belirtmek gerekir ki, öne çıkan yazarlar, düşünce adamları kendilerine gösterilen kamuoyu ilgisi konusunda hoşnut kalıyor, belli anlamda faşizmin devrimcileri karalama kampanyasına yardımcı oluyorlar. Tutarlı davranıp, savunmaları gereken kendileri değil devrimci tutsaklardır. İşkence gören, adam edilen, infaz edilen, kağırlan, yıllarca zindanlarda tutulan, ölümlü göze alan ve savaşan insanlar devrimcilerdir, savunulması gerekenler de onlardır. Oportünistlere ve ünlü yazarlara göre, devrimcileri savunmak tehlikelidir, meşru değildir. Sonuç olarak bu konuda "meşru" sosyalistler ve demokratlar, burjuvazi ile aynı biçimde düşünüyorlar.

İkinci örnek eylemlerle ilgilidir. Her olayda, her işte yasallık, meşruiyet arayan sendikacılar, meslek örgütlenine odaklı yönetici ve üyeleri, demokratlar, yasal sol partiler bir eylem olduğu zaman, hemen kendi yöntemleriyle, olayın yasallığını, meşruiyetini araştırır ona göre tavır alırlar. Devrimciler arasında "korsan gösteri" olarak nitelendirilen eylemlere böylesi çevrelerin katılmaması, onların (meşruiyet (yasalara, burjuvaziye uygun olan) arayışından ileri geliyor. Oysaki

meşru, yasal olmasa da bugüne kadar kitleleri devrimcileştirmede en büyük rolü oynayan eylemlerden biri "korsan gösterilerdir". Çünkü, bu eylem biçimi devrimcidir, burjuvazinin yasalarını reddediyor, düzenin meşruiyet sınırlarını aşıyor. Bu eylem biçimi yaygınlaştırılmalı, daha geniş kitleler çekilmelidir. Bu eylem biçimini daha doğru isimlendirmek gerekir: gerilla gösterisi. Çünkü gerilla taktikleriyle gerçekleşiyor. Kitle düşmanını beklediği bir anda ve yerde aniden ortaya çıkıyor, yürüyor, sloganlarını atıyor, konuşmalar yapıyor, devrimci kahramanlar için saygı duruşu yapıyor ve dağılıyor. Polis ve asker gelene kadar eylemciler ortadan kayboluyor, tam bir gerilla taktiği. Bazen de gerillacların mevzi savaşı gibi polisle çetin bir mücadeleye girişiliyor, göğüs göğüze çarpışma meydana geliyor. Gerilla taktiklerine uygun kitle eylemleriyle, devrim mücadelesi dalgalar halinde tüm topluma yayılıyor, sonunda silahlı halk ayaklanmasına varıyor. Bu devrimci güçlerin eylem biçimidir. Yasal ve meşru sosyalistler(!) ise düzenin kabul ettiği eylemlere katılırlar.

Burjuvazinin bakış açısı, oportünistler üzerinde öylesine derin etki bırakmış ki, devrimcilerle karşı, burjuvaziden önce onlar çıkıyorlar. Burjuvazinin çıkarlarını korumak için kez onlara düşüyor. Bir burjuva partisine, polis karakoluna, askeri alana, burjuva basına saldırı mı yapıldı, hemen demec verirler: Bu eylemler işçi sınıfının davasına zarar veriyor. Aslında eylemler burjuvaziye zarar veriyor dememek için, işçi sınıfının davasına zarar veriyor diye açıklama yapıyorlar. Lerünistler, tekele-faşist burjuva basına silahlı eleştiri anlayışına uygun olarak silahlı saldırı yaptığında, ilk karşı çıkanlar yine oportünistler oldu. Kürt halkına, işçi sınıfına, devrimcilerle yönelik tüm saldırı ve katliamları planlayanlardan SHP'ye Lerünist Gerilla Birlikleri silahlı saldırı yaptığında, yine ilk karşı çıkanlar, bu burjuvazinin sol müfettişleri oldu. Devrimciler, buna benzer binlerce örnek gösterebilirler. Somut gelişmeler gösteriyar ki, sosyal-reformistler ve oportünistler, işçi sınıfına, devrimcilerle karşı, burjuvazi ile birlikte davranıyorlar.

Yasallık ya da meşruiyet anlayışı devrimci saflarda onların da etkiliyor.

Doğru olan devrimci eylemlere yönelirken, kimi devrimciler tereddüt ediyor, olayın yasallık ya da meşruiyeti arıyor. O zaman da eylem başarısız oluyor. Genellikle bugüne kadarki ilişkiler içinde kendilerine bir düzen kurarlar, devamını istedikleri düzenlerine tehlikeye atacak eylemler gündeme geldiğinde, sık sık tereddüt geçiriyor. Bu tereddüt sürekli olunca, bu defa devrimci yöntemlere karşı eleştiriye dönüşüyor. Aynı kişiler, herkesin katıldığı eylemler miting, yürüyüş, salon toplantısı, özellikle konserli toplantılar söz konusu oldu mu, büyük bir istekle davra ayıyorlar. Böylesi davranış gösterenlere sık sık şunu söyleriz: "Senin aslında yasal solun saflarında olman gerekirdi." Bir devrimci, devrim gerçekleşirmeyi göze almışsa, burjuva düzeni yıkmayı kabul etmiş ve bunun zorunluluğuna inanyorsa, o zaman gerçek bir devrimci olarak davranmalı, yürekli olmalı, kararlı olmalı. Yürüdüğü yolun doğru, devrimci olduğuna inanyorsa, o zaman, bırak başkası ne derse desin, kendi yıkıncı yürümeye devam etsin. Burjuva topluma, yasal anlayışlara, çürümüş düşünelere, gerici uzlaşmacı düşünelere meydan okuyarak, yürü kendi yolunda.

Devrimler çağında, proleter devrimler çağında zamansız devrim yoktur, cesaretsiz davranmazsaks elimizden kaçıp gidemeyen devrim olabilir. Çünkü, zulmün, baskının, sömürünün tek temeli olan kapitalist üretim biçiminin geldiği yer, toplumsal devrim zorunluluğunu tekrar ve tekrar zorunlu yapmaktadır. Devrim eğer devrimci pratik devreye girmezse, iktidarla somatlandırılmazsa, yerini uzun dönemli bir çürümeye bırakır. O halde her işçi, her devrimci kapitalizmi yıkmak, silahlı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek için girişeceği eylemleri hızlandırmak, yaygınlaştırmak. Burada önemli olan meşruiyet değil; ama bütün burjuva düzene ve burjuva meşruiyete son verecek olan toplumsal devrimdir. Bunun için silahlı birlikler biçiminde örgütlenmek, gerilla mücadelelerini sürdürmek, silahlı halk ayaklanmasını örgütlemek için öne atılmalıdır. Esas olan devrim mücadelesidir, iktidar mücadelesidir, sosyalizm mücadelesidir.

FAŞİZMİN

SAVAŞ

DÜZENİ

Günümüz politik gelişmeleri ne yön veren en temel olgu, iç savaş geçiciliğidir. Bu savaşın başlangıcından bu yana geçen dört yılı bir kenara koysak bile, seçimler sonrasında yaşanan bir dış olay, iç savaşın en çıplak görünüşünü vermeye yeter. Üstelik burjuvazi bu seçimleri, -Demirel'in deyimıyla- "Sokakları temizlemek" amacıyla yapmıştır. Ama seçim sonuçlarının mürekkebi daha kurumadan, iç savaşın en küçük gerilemesinin olmadığı açığa çıktı. Şunu açıkça söyleyebiliriz ki, hiç bir seçim sonrasında genel politik durum ve yapıların tavri, bu denli umutsuz ve sonuçları ilgisiz olmamıştır. Seçimler ne sokakları temizler, ne de kendi dar hedeflerine ulaşabilir.

Bütün bu olanları, seçim sonuçlarının "sonuçsuzluğunu", burjuva faşist partilerin liderlerinin yevenesizliklerine, kişisel sürtüşmelerine, vb. dayandığına söylemek, elbette ki, büyük bir sathık olacaktır. Hem yığınların partilere karşı ilgisizliğinin, hem de partilerin kendi varlık koşullarına ve programlarına karşı ilgisizliklerinin temel nedeni iç savaştır. Basın, politik krizi çözmek için Sarraf-Musa aşkını öylesine ön plana çıkarır ki, çıkaracağı yasalarla tüm yaşamı değiştirebileceğine inanan baskılayıcı burjuva politikacıları acı duyular, umutsuzluklarını seysizliklerine gömdüler.

Ama, şimdi bu umutsuzluk sadece burjuva partilerinde hüküm

sürüyor. Emekçilere gelince, onlar umutlarının kaynağı olan sokaklı hiç terk etmediler. Çarpışmak ve ölmek pahasına da olsa, binlerce buliye gözetlense alınmak durumuna rağmen, eylemloganlarını hiç susturmadılar. Ve polit gündeminin en önünde durmaya devam ettiler. Sırasıyla, önce cezaevleri, sonra cenaze törenleri, öğrencilerin çatışmaları, işçilerin faşist kadroları protesto gösterileri ve en son Sivas'taki kırı boğuşmalar, hükümet krizine çalışmalarını "abesle işgal" derekesine düşürdü.

İster bir hükümetde, isterse hükümsüz, devlet iç savaş yürütmeyle hiç akasızdı. Çünkü uzun bir dönemden beri faşist devlet, kendi kurumsallaşmasına ve sivil faşist örgütlenmesine dayanarak, bir savaş ordusu haline geldi. Ve bu ordu, ister RP'nin, isterse ÖDP'nin hükümetiyle olsun, savaşmayı sürdürecektir. Şimdi bu savaş örgütlenmenin nasıl çalıştığına, hangi birimlerinin nasıl bir işleve sahip bulunduğuna bakalım. Sivil faşist örgütlenmeyi şimdilik bir kenara koyup, devlet örgütlenmesini ön plana çıkaralım.

FAŞİST DEVLETİN İÇ SAVAŞ KARGAHI: MGK

MGK, 61 anayasasında kurulan bir kurumdur. Ancak, gerek anayasada, gerekse söz konusu dönemin politik dengeleri içinde MGK, bir iktidar odağı durumunda değildir. MGK'yi tüm yetki ve

sorumluluklarıyla donatmış bir iktidar odağı haline getiren 12 Eylül darbesi ve '82 anayasasında MGK, içinde harındırıldığı unsurlarla, devletin tüm organlarını, aygıtlarını en üst dereceden kendisine bağlamıştır. Hükümet aracılığıyla bütün bakanlıklar, Cumhurbaşkanlığıyla parlamenter ve yarıp, Genel Kurmay aracılığıyla da ordunun ve gizli devlet örgütlerinin tümü (Özel Harp Dairesi, MİT de dahil olmak üzere) MGK'nin yetki alanı içine girmiştir. Bu haliyle MGK, yasama, yürütme ve yargının bütün yetkilerini elinde tutmaktadır. '82 anayasası, çeşitli düzenlemelerle bu yetkileri kurumsallaştırmıştır. Hükümet bu haliyle parlamentonun değil, MGK'nin yürütücüsüdür.

MGK, devlet içinde iktidar odağı olmasıyla, sınıf savaşının sürekli öne çıkarıldığı bir kurum durumundadır. Bütün büyük toplumsal ve siyasal olaylardan hemen önce ya da hemen sonra, MGK, ilk toplantı kararındır. Ve olaylar üzerinde ilk karar hep önce MGK almıştır. 15 Ekim büyük işçi eylemi sırasında da aynı tutuma sergilenmiştir. Burjuva sendikacılar ve tabandaki işçiler üzerinde, MGK doğrudan bir baskı uyguladı. MİT mensupları, alay kodlarından, valiler, jandarma-polis birlikleri, işçilerin gözlerini korkutmak için harekete geçti. Hükümet işçilerle görüşmeyi reddetti, ama MGK harekete geçirdiği ordu ve polis gücüyle, bu sorunu çözmeye giriştiği bile.

MGK içinde egemen kol ise ordu ve Genel Kurmay'dır. Ekonominin ve siyasetin bu denli militarize edildiği bir ortamda, daha farklı olması beklenemezdi zaten. Sayı olarak da askerler MGK içinde sivillerden daha fazladır. Tüm bu etkenlerin ötesinde, ordusu MGK içinde egemen kolun asıl emni, ordunun devlet politikası üzerindeki yoğun etkisidir. TC'nin temelini oluşturan ne kadırdır gerici karakter varsa, hepsi

orduda somutlaşmıştır. Ordu, bu toplum içinde her zaman egemen ideolojinin kaynağı olmuştur. 2. Emperyalist savaş sonrası, ABD emperyalizmi, önce ordu ile ilişki geliştirmiştir. Marshall yardımlarının hemen 1500 asker yardım olarak gündeme gelmiştir. Emperyalizmin henüz kendisine işbirlikçi seçilici burjuvazi yaratamadığı bir durumda bile ordu, bu işbirliğine hazır olduğunu göstermiştir. Yirtececeği Kore halkına karşı savaşarak, bu işbirliği kanıtlamıştır. 27 Mayıs'ta ayrı ordu, bu kez, sanayi ve ticaret burjuvazisinin toprak sermayesi karşısındadır. Ödünü açan güç olmuştur. Gene aynı ordu, 12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde, tüm topluma Türk-İslam sentezini kabul ettirebilmek için büyük çabalar göstermiştir. Kürt ulusal kurtuluşu yeniden yükselişe geçtiğinde, Kemalizm, Türk-İslam sentezi içinde öne çıkan ton olmuştur. Ordu, şimdi, Kemalizmin yıkılmaz kaleci olduğunu göstermeye çalışıyor. Dünya üzerinde, böylesine politize edilmiş bir ordu zor bulunur.

Şimdilerde, ordu "aikil" vurgusu üzerinde duruyor, kendisini laikliğin en büyük ve kahraman bekçisi ilan etti. Daha çok Refah Partisi'ni hizaya getirmek için koparılan bu yığara, ordunun hiç de "laik" olduğuna gös-

Kürt ulusal kurtuluşu yeniden yükselişe geçtiğinde, Kemalizm, Türk-İslam sentezi içinde öne çıkan ton olmuştur. Ordu, şimdi, Kemalizmin yıkılmaz kaleci olduğunu göstermeye çalışıyor. Dünya üzerinde, böylesine politize edilmiş bir ordu zor bulunur.



TC Ordusu Emekçi Halklara Karşı En Modern Silahlarla Donatılmıştır.

sermez. Çünkü aynı ordu, 12 Eylül darbesinden sonra, yüzlerce imzam-hatip listesi yapurmuş, tartakların ellerinden tutarak, onları her yünden desteklemiştir. Kenan Evren'in Rabia adlı İslamcı örgütlen büyük oranlarda para aldığı, bir dönemin üzerinden en çok konuşulan olayı olmuştur. Avrupa'lı olmak ve yakınlaşmak isteyen işbirlikçi tekelci sermaye, özellikle devletin 'laik' bir görünümde olmasına istiyor. Ve böylece hiç bir biçimde laik karakter taşımayan ordu, kendi kendini böyle sunuyor. Sermayenin çıkarlarını yönü deşğiği oranda, ordu da, bu deşğime uygun bir ideolojinin -bu şartlar bile olabilir- yılmaz bekçisi olmakta hiç gecikmeyecektir. Bu anlamıyla, ordu, sermayenin en güvenilir polislik aygıtı durumundadır. Çünkü siyasi partiler kendi tabanında belli bir oy potansiyelinin sürekliliğini sağlamak için, görece tutarlı bir polislik söylem ve gelenek yaratmak zorundayken, ordunun anı-komünizmanden başka, hiç bir farklı geleneği yoktur. TC ordusu elit bir ordu olmamıştır. Her zaman egemen sınıfın hüznemindedir, tüm halk tabakalarının oturduğu bir aygıt konumunu kurmuştur. Onun geleneği, şu veya bu sınıfın geleneksel karakteri-

ni deşil, hangi sınıf egemense onun karakterini yansıtmıştır.

Genel Kurmaylık emrindeki Özel Harp Dairesi, kurulduğu günden bu yana tüm gözlerden uzak bir faşist odak olarak, açık terörist diktaşefliğin merkezlerinden biri olmuştur. Karşı gerilla faaliyetlerini, sistemli işkenceyi, kitle imhasına yönelik çeşitli provokasyonları, gizli askerî harekâtleri, gayri nisami savaş kurallarını yaygın öğretici hep ÖHD'dir. ÖHD, Genel Kurmaylığın elindeki en gizli ve güçlü organizasyonlardan biridir. Ayrıca MİT'in başında bulunan askerî müsteşar, genel komutanın gücüne güç katmaktadır.

12 Eylül askeri faşist cunta hiç bir zaman geri çekilememiştir. O, '82 anayasasıyla cumhurbaşkanlığına MGK aracılığıyla askeri cunta kendini daha da güçlendirmiştir. MGK içerisinde askeri faşist cunta, hükümeti de yerleşine alarak hatta kendisini sivil yöneticilerin gölgesine sokarak, egemenliğini sürekli hale getirmiştir. Türkiye ve Kürdistan'da askeri faşist diktaşeflik hüküm sürüyor.

MKE'nin ve ordu genel kurmayının iktidar olduğu olarak tespiti önemlidir. Bu önemli nokta, sık sık devrimci çevrelerce unu-

tur. Önemli toplumsal olayların muhatapları olarak hükümet ya da mekansızlar öne çıkarılır. Bu durum iktidarı almayı ve faşist devleti parçalamayı hedefleyen bir devrim hareketi için oldukça tehlikelidir. İktidar konusunda herhangi bir bilinç bulanlığı, bütün bir hareketi felakete sürükleyebilir. Parlamentosu etkilenmeyi, ele geçirmeyi ve bir kaç yasa çıkarmanın yayasasal çerçevedeki sorunların çözümünde tek yöntem olarak sunan reformist-legalist sınıfın emekçileri, zavalı bir hayatın peşine çağırıyor. Yaklaşık altı ay önce cereyanlarında gündeme gelen açlık grevi genel direniş, hükümet krizi ile aynı evreyci rastlamış. 'Hükümet yok, yani bir muhatabımız yok!' diyenler çıktı. Biliş bulanlığı işte bu derecededir.

Faşist devlet aygıtı içerisinde polis teşkilatının yeri de doğru olarak belirlenmelidir. Bu savaş organizasyonu içerisinde polis bir vurucu güçtür, ancak hiç bir zaman ordunun gücüne erişemez. Gerekliliğinden gerekirse siyasi güç yönünden TC ordusu, polisin karşısında, çok daha büyük bir odağı temsil eder. Son zamanlarda 'polis devleti' söylemi yapılmaya başlandı. Tekelci burjuvazinin egemenliğini, sadece polislik zoru dayanarak sürdürebildiği; bu günlerde polisin toplumsal olaylara müdahalesinin serleştiği, emniyet müdürlüğünün sınırsız terörle başvurduğu doğrudur. Ancak bu olgu, devleti bir polis devleti yapmaya yetmiyor. Devlet, açık terörist yöntemlerin en çok tepki çeken pis işlevini polise yapıyor. Bu anlamıyla, polis, faşist TC'nin cellâdıdır. Öne çıkan ve tepki toplayan açık terörist uygulamaların polisi yapmamış, kamu oyunun ve emekçilerin tüm refleksleri polisin üzerinde yoğunlaşmışlığı biliniyor. Ancak bu durum, genel kurmay ve ordunun işine getirmektedir. Polisi

öne çıkartarak, onun gölgesinde tüm kitle operasyonlarını sürdürme, kitle kitleleri düzenleme çabalarını yakalıyor. En son, Gazi ayaklanması sırasında polisin ypranmışlığına karşın, ordunun halk yığınları karşısında farklı yeri doldurması, bu aşkın sonuçlarından sadece bir tanesidir. Hayrancağı gibi, hem Gazi'nin hem de Ümraniye'nin isyan eden halkı bütün ölkenini polise yönlürken, askerin araya girmesiyle yatışabilmiş ve hatta onu alıştırılmıştır. Halkın kendi evlatlarını asker olarak verdiği bu ordunun katliamcı yürüyüşü, en iy KÜR halkı biliyor. Ama bu bilinç, henüz Türkiye'de yaygınlaşmış deşil.

Şu anda, TC'nin kaynaklarının önemli bir bölümü ordunun savaş harcamalarına gitmektedir. Bütçenin en büyük kısmı, dışişlerinin bütün olanakları, hatta tekelci sermayenin ağır sanayisi, ordu için çalışmaktadır. Çünkü şu anda TC ordusu sanayinin en hareketli dönemini yaşıyor. KBR'nin ilbaki sırasında bile bu ka-

Avrupalı olmak ve yakınlaşmak isteyen işbirlikçi tekelci sermaye, özellikle devletin 'laik' bir görünümde olmasını istiyor.

Ve böylece hiçbir biçimde laik karakter taşımayan ordu, şimdi kendini böyle sunuyor.

Sermayenin çıkarlarını yönü deşğittiği oranda, ordu da, bu deşğime uygun bir ideolojinin -bu şartlar bile olabilir- yılmaz bekçisi olmakta hiç gecikmeyecektir.

**Devlet,
açık terörist
yöntemlerin
en çok tepki çeken
polis işlevini
polise yaptırıyor.
Bu anlamıyla,
polis,
faşist TC'nin
cellodur.
Öne çıkan ve
teпки toplayan
açık terörist
uygulamaların
polis yıpratığı,
kamuoyunun ve
emekçilerin
tüm öfkelerini
polisin üzerinde
yoğunlaştırdığı
biliniyor.
Polisi öne çıkartarak,
onun gölgesinde,
tüm kanlı
operasyonlarını
sürdürme, kitle
katliamları düzenleme
sansını kullanıyor.**

çok çok askeri birlik harekete geçirilememişti. Ordu alaylar ve tugaylar halinde hareket ediyor. Van'daki bir operasyon için Edirne'den mekanize birlikler, ya da Tersine'de bir operasyon için Kayseri ve Bolu'dan tugaylar gönderiliyor. Bazen Cudi civarlarında, bazen Kars'ta, burdan fazla generalin koordinasyonuyla, ordu operasyonu sokuluyor. Her biri milyonları bulan bu operasyonlar, ordunun silahlı ihtiyacını karşılayamaz. Şu anlık ordunun silahlı donanımı ve olayın olanağı, bölgeyi hareketli bir savaşın uzun süre götürebilecek durumda değildir. Küçük genelleştirme hareketlerinin vurucu ve pusu biçimindeki ufak çaplı saldırılarına karşı ordu, ön hislerle hatta bazen yaz binlerce askeri harekete geçiren bir karşı saldırı durumunda, savaşmak olanağını yitiriyor. İç savaş, devletler arası topyekün savaş; andran bir boyuta ulaş-

mış bulunuyor. Devrim cephesinin getirilene, benzer düzenli ordu seviyesine ulaşmamış olsalar da durum budur. Her savaşın toplama ve devleti nasıl militanlaştırdığı beldir. Tüm hastaneler, malikaneler, ulaşım vs. savaş hali uygulamasıyla, genel kamuoyu eminde bulunuyor.

MGR'İN GÖLGE KOLUĞUNDAKİ PROPAGANDA BAKANLIĞI BASIN

Burjuvazinin iç savaş düzeninde önemli yer tutan devlet aygıtlarından bir tanesi de faşist basındır. Basını faşist devlet aygıtından biri olarak değerlendirmemiz, çeşitli çevrelerce yadırganabilir. Çünkü söz konusu basın öncelikle hep satılmış kademeler ve sahibinin sesi gibi nitelikler gelir. Oysa ki, basının faşist devlet ve sermaye ile olan ilişkisi, satın alınmanın ötesindedir. Başta en büyük basın kuruluşları, tekelci sermayenin kendisidirler ve bu sermaye devletle bütünleşmiş bir sermayedir. Her yıl devlet, burjuva basına muazzam ölçülerde yardım yapar, kredi açar, sübvansiyon uygular. Öte yandan basın, faşist devletin açık teröristi uygulamalarına gidecek, çarpışmak ya da haldü göstermek için olağan üstü çabalar. Her katliam öncesi, kamuoyunda meşru bir zaman hazırlamaya gayret eder. Düşmeye basılmış gibi hep bir ağızdan, hazine cezalarında, bazen kın haklarına ya da işçilere öğreniş demagojileri saldırır. Tüm emekçi ve devrimci için, katliamların hangi alana yoğunlaşacağını tahmin etmek açısından sağlam bir pusuladır faşist basın. İşte bu özellikleriyle faşist basın, iç savaşın sadece demagoji yürütme yitiriyor bu savaşın birinci dereceyle gerçekleştiren bir kurum oluyor. Bölgesel bir görevin yerine getirilebilmesi için, bu uygun karşı devrim kurumlarıyla doğrudan ilişkileri bulunmalıdır. Çoğu kez devletin katliam hazırlıklarından devletin bakanlarını bile haberi olmazken, fa-

şist basın günler öncesinden bir katliamın meşru zeminlerini yaratmaya soyunabiliyor. Faşist tekelci basın, MGR'nin ve genel kurmayın gölge koluktanında oturuyor. MİT'in sağladığı doğrudan ilişkiler, gazete patronları, genel yayın yönetmenleri ve müdürleri aracılığıyla sürdürülüyor.

Basın, moda söylemlerle 'mehmetçik basını' değildir. Sadece verilen emreler yerine geçen, bir ordunun genel hareketi üzerine hiç bir söz hakkı bulunmayan, bası bir asker çeğildir. O, bu savaş yürüten kurumların yanı başındadır. Karşı-devrimin iç savaş karargahında faşist basının önemli bir yeri vardır. İlaahın istemesiyle hiç bir abartı yoktur. Günümüzdeki basının sermayesi böylelikle hükümsüzdür ki, politik lider aygıtında kendisine yer bulabilmesi hiç de yadırganıcı değildir.

Burjuva partilerin yerine geçirdiği işlevlerden çok daha fazlasını faşist basın yapmaktadır. O, her şeyden önce, partiler üstüdür. MGR'nin ve genel kurmayın doğrudan ilişkileriyle partilere yol gösterir, akıl verir, terbiye eder. Bazen bir partiyi manşete çıkarır, ercesi gün bir baykasm. Partilerin kitle tabanında egemen ideolojisi biçimlendirir. Karşı-devrim cephesinin çimentosu olan ideolojik temellere sadelik kazandırılmaya ve güç toplama ya çalışır. Bütün burjuva partilerinden çok daha fazla ve yaygın olarak sövencinin, ifkediğin ve anti-komünizmin propagandasını yapar.

Faşist basın, merkezi ve disiplinli bir orduyle hareket eder. Ve bu özelliğiyle, sarık düşmeye basılmış gibi, bütün büyük gazeteler aynı konuyu düşmeye basarlar. Yoğunlaşan ve zayıf çıkkan devlet terörünü ve politik krizi gösteren düşürebilmek için Sarah-Missa ajkuru manşetlere çıkarır. Baş kesilen genelleştirilen fotoğraflarıyla Avrupa kamuoyunda tepki çektiği için devletin serpletiği Göçükönak katliamını en öğreniş görünümleriyle anında yayılır. Artık iyice yıpra-

nan polisler yeniden aklanması için, Metin Gülsoyep'nin katliamından sorumlu birkaç kendini bilmez bulunmasını ister ve bunu bir kampanyaya dönüştürür.

En sonu "Kardak Rezalesi" ile bu faşist basının karşı devrimin akıncıları olma yolunda ilerlediğine de tanık olduk. Bilindiği gibi, Türkiye ve Yunanistan arasında, emperyalizmin dayattığı bir silahlanma dengesi söz konusudur. Her iki taraf da bu dengesi bozuyor. Ama, TC'nin iç savaş yürütebilmesi ve kenli yayılmacı politikaları için muazzam ölçülerde silahlanmaya ihtiyacı vardır. Kardak rezalesi bunun için çıkarıldı. Amaç küçük bir çarpışma yaratmak ve varolan anlaşmazlıkları bozup silahlanmanın önünü açmaktır. Faşist basın bu olayı tümüyle provake etmeye çabalar. Savaş nedeni sayılabilecek bayrak dikme operasyonlarına girer. Ama ne faşist TC'nin, ne de faşist basının istediği olmaz. Şimdi Yunanistan'ın terörist destekleyen ükelerine istemesine sokulabilecek işbirlikçi faşist basın ayağa kalkacaktır.

Çözüldüğü gibi, iç savaşın en vitesi planları faşist basın tarafından yürütülüyor ve bu haliyle, bütün burjuva partilerinden çok daha tehlikeli bir karşı devrim gücü olduğunu kanıtıyor. Devrimci devletin görevi, bu faşist odakları havaya uçurmak ve yok etmektir. Bu noktada, "basın emekçilerinin varlığı" gibi kaygılar ön plana çıkmamalıdır. Savaş esnasında, bir askeri karargah havaya uçurulacaksa, içindeki emekçiler ve hizmetçiler hesaba katılmaz. Eğer hesaba katılacak olursa, savaş kazanılmaz. Savaş kazanılmak istenirse, faşist basını, ne pahasına olursa onun sövenciliği, uçurulması gerekmektedir.

Karşı devrimin ordusu böyle çalışıyor. İç savaşın kazanılmak zorunda olan emekçiler, karşıtındaki bu beyaz faşist orduyu çok iyi tanımalıdır.

Setenay BERDAN

YAKIN GELECEĞİN BİR SORUNU

DEVİRİM!

Leninistler olarak kendimizi bağımız zıya bir yapı olarak ilan ettiğimiz günün bugüne; oportünist, reformistlere yani proleterya ile burjuvazi arasında mekik dokuyan arabuluculara karşı amansız bir ideolojik savaş açmış bulunmaktayız. Zaten ortaya çıktığımızda, günümüz uzlaşmacılarının kör makinelerinden olan "TKRP merkez" ile şiddetli bir hesaplaşmaya geçmişti. Reformizmin bu temsilcileriyle bir dönem birlikte olmanın verdiği avantajla; kendini gizleyerek devrimci pratik ve düşüncelerle bir arada yaşama suvağı veren sosyal-reformist ve oportünistlerin kufularının içinde yatan devrimi satma düşüncelerini ve manevralarını çok rahat olarak görebiliyoruz. bundan dolayı da enlatla kesin bir kopuşmanın devrim cephesi için önemine işaretler yapıyoruz.

Biz Leninistlerin uzlaşmacılardan kopuşmanın önemine bu derece vurgu yapmamıza en önemli nedeni ise, devrimi yakın geleceğin sorunu olarak görmemizdir. Çünkü, sadece devrimin yakın geleceğin bir sorunu, pratik eylem sorunu olduğu dönemlerde, saf lar, bir bıçak keski gibi ikiye ayrılır. Ya proleteryanın yanındır ya da burjuvaziden. Üçüncü bir seçenek yoktur. İşte bu dönemde, keşif için üçüncü bir seçenek gibi sunmaya çalışılır; hem burjuvazinin hem de proleteryanın gönlüne hoş tutmaya çalışan ve sonunda kafasında devrimi burjuvaziye peşkeş çekmek olan sosyal-reformistlere sorulacak tek soru vardır: Hangi taraftasınız? Bu devrimin bize dayattığı bir sorudur ve bu soruyu sormasızlık edemeyiz. Zaten bir yandan süreç de aynıları ayrı yerde buluşturulmaktadır. Ama burada önemli olan, iradi müdahalenin tarihteki en önemli işlevini yerine getirdiği bir devrimde, bu saflaşmayı hızlandırarak iradi müdahaleyi yapıp yapamayacağımızdır. Sorunun özü budur. Devrim cephesinin başarısı, bu tecrit politikası-

mı yürütüp yürütemeyeceğinde, bu süreci gösterip gösteremeyeceğinde yatmaktadır.

Devrimin kapısını çalıyor ve her an içeriye girebilir. Biz, devrimin yakın geleceğin sorunu derken bunu görüyor ve devrimin pratik politik açılarından yaklaşmak derken de kapını açan bu devrimin hamrikler yakalanmak için gerekli önlemlerin alınması gerektiğini söylüyoruz. Silahlanmak, silahlı örgütler kurmak bu önlemlerin bir parçasıdır, uzlaşmacılarla köprüleri atmaktır bu önlemlerin bir diğeri yani ve gözardı edilemeyecek yanlarıdır. Çünkü biliyoruz ki, halk, silahsız da olsa ayaklandığında silahların keoldisi bulur; biliyoruz ki, devlet örgütsüzlüğün örgütlülüğü arasında kat bu kat çok olduğu bir eylemdir. Ama halk ayaklandığında, halen kafasının içinde, devrimin güvenilmezlik ve korku tohumları ekeklere karşı bir güven varsa, işte bunun devrimin başına gelebilecek en büyük felaket olduğunu da biliyoruz.

Biz, uzlaşmacılara, halkın güvenini kazanmak ve güvenlerini de kaybetmemek için devrim cephesinin yanında "boy göstermeye" çalıştığını görüyor ve bunun devrimi-

miz açısından boyatı bir sorun olduğunu biliyoruz. Ve devrim cephesine çağrı yapıyoruz: Uzlaşmacıların teğir etmek, bu yetmez, tecrit etmek gerekir. Stratejimizde durarak, hislikle birlikte yürüncük, halkın güvenini kazanmaya izin vermemeliyiz. Halk bizlere talimat ettiğinden çok daha fazla değer veriyor. Bizi izliyor ve güveniyor. Bunun farkına varın ve uzlaşmacıları tecrit etmek için daha cüretli davranın. Kitlelerle olan bağımız konusunda kuşkuyla, karasızlığa kapılmayın.

"... devrim dönemlerinde küle geyiklerin kendi objektif mantığı vardır" der Lenin "Her yane doğru yürümler ve milyonlarca kuzulu sağıp ve en üç noktaya vardırılmış bir, duyulmuş açık itirah, sarısa keyfiyet, 'İllencinin', 'muşkin', sarıdan askerler atarmaz ve sınık aygıllanması kolayca atar alan bir malzeme olarak geçirdi yatmaktadır. Dar kafalı ve lıana susmuş Nihilist Romanov'un saray çevresi tarafından gizlice beslenen ve yönetilen kara yüzerin diğginisi anti semitik pogrom kışkırtmaları da buna eklenmelidir..." (Seçme Eserler, Cilt 4)

Lenin'in bu sözleri bir devrimin nasıl patlayacağını en canlı şekilde ifade ediyor. Devrim dönemlerinde toplum bir cephaneliğe benter ve tek bir kroleim dahil o büyük patlamaya neden olabilir. Bugün, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bir burut açısından farkız olduğunu, sarısa devrimci demokrasi kabul eder. Bu kabul, en küçük bir kasımda dahi devrimimizin patlayacağını da kabulümlü zorunlu kılar. Aksi takdirde, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bugün devrimin elverişli olduğunu söylemek bir anlam ifade etmez. Dolayısıyla, döneme ilişkin taktik politikalar da bu kabule göre belirlenmelidir. Devrim döneminin temel iki taktik politikası ise illegal örgütlenme ve silahlı mücadele ve uzlaşmacılarla bütün köprüleri atmaktır. Devrim dö-

*Ya proleteryanın yanındır
ya da burjuvaziden.
Üçüncü bir seçenek yoktur.
İşte bu dönemde,
kendisini üçüncü bir seçenek
gibi sunmaya çalışanlara;
hem burjuvaziye
hem de proleteryanın
gönlüne hoş tutmaya çalışan
ve vassal da kafasında
devrimi burjuvaziye
peşkeş çekmek olan
sosyal-reformistleri
sorulacak tek soru vardır:
Hangi taraftasınız?*

*Devrimin, kazandığı
ufak tefek başarılarla coşup
moral bakımından
kendini üstün tutmaya
çalıyorken, ordu-sunni,
polisini
devamlı olarak çetin bir
savaşta göre organize
ederken son zamanı mayıyarak
bir karşı-devrimci gücün
etkisi altında tutulırken;
biz Leninistlerin,
'kafası üzerindeki dam yansın'*
teorik tartışma üzerinde
tartışın ve ne girişim
ne de enerji sahibi olan
bu uzlaşmacıların
tecrit edilmesini söylememiz
devrimi daha yakın
bir geleceğin sorunu olarak
görmemizdenidir.

nemlerinin genel bir yansıması olan, burjuvaziy-le proletarya arasında bir köprü olan uzlaşmacıların tecrit edilmesi Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimci duruma varışta kabul etmedikleri için uygulanması zorunlu bir politika haline gelmiştir. Aksi yöndeki her iddia, devrimin, yakın geleceğin sorunu olarak görülmediğinin kanıtı olacaktır. Aksi yöndeki her iddia, Lenin'in devrimin nasıl patlayacağına ilişkin yukarıdaki sözlerinin kavranılmadığının ve kilitlerle bağlama konusunda karamsarlık taşıdığıının kanıtı olacaktır.

Devrimci demokrasinin, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bir harut fiisundan farklı olduğunu kabul ettiğini bir ön kabul olarak aldık ve öyle düşündük. Ama 1905'te dilendirilen:

"... şiddet, aşajışma ve açtıkli amuzuz protesto patlamalarına itilıyorlar, ama sonra 'tebbetyle', 'yağlı kesentile' vs. yeniden sakinleştiriyorlar..." (age) ifadesi yapıyorsa, ya panlara Lenin'in cevabını aktaralım:

"... liberallerin değerlendirmesi budur" der Lenin "Biz sosyal demokratlar, ayaklanma girişimlerinde, kitle açıklanmasının bşlangıcını görüyoruz, başarısızlığa uğramış, vakırsız, dogru olmayan bir başlangıç, fakat biz biliyoruz ki kitle başarılı ayaklanmayı ancak... başarısız ayaklanmaların deneyimine dayanarak öğrenir. Kafa tarafından en fazla

aydınlatılan işçiler ve köylüler başkaldırma-ya başladılar diyoruz biz..." (age)

Evet, biz de bunu diyoruz. Faşist devlet tarafından yıllarca baskı ve terörle sindirilmiş, kapitalist sistem tarafından cahil bırakılmış işçi ve emekçiler başkaldırmaya başladılar diyoruz. Büyük bir cephaneliğin içindeyiz ve küçük küçük kıvımlar çıkıyor diyoruz. Bunun için burjuvazye, gördüğümüz gorseğünün yanında hiç kalır diyoruz. Güçlü bir ösedelik olmadıkça halde, yukarıda Lenin'in işaret ettiği nedenlerden dolayı, cephanelik her an ateş alabilir diyoruz. Bütün bunlardan;

"... şu hareket te oşki sonuç çıkıyor; onlara 'başkaldırın halko, b.nj' başarılı bir ayaklanmanın hangi hedefler uğruna ve nasıl kullanılması gerektiğini anlatmak..." (age)

Hedeflenen devrim cephesi için belir İKTİDAR! Peki ama başka, nasıl hazırlanması gerektiğine dair ne anlatacağız? Devrimimiz zora dayalı bir devrim olduğuna göre bu soruya verilecek cevap silahlılaşma ve surları yularla belirlememiş örgütlere (komite, kumsey, milis vb.) katılman, oluşturma olacaktır. Halkın bundan yspabilmesi için de başka bir; silahlama program yapmak; iki: halkın düzeme uygun örgütlenmelerde örgütlenmesi için, bu örgütlenmelerin gerekliliğini köşkoya yer bırakmayacak şekilde göstermek gerekir. Dolayısıyla da, düzeme uygun olmayan örgütlenmelerin -dolayısıyla bu örgütlenmeleri iferi süren uzlaşmacıları- tecrit etmek gerekir. Bu şekilde, demerse uygun müdahale araç ve hijanlerinin dolayısıyla da devrimci güçlerin halkın gövünde açığı çıkmam da haldendirilmiş olur. Ancak bu şekilde halkın bir ölüm-kalım savaşına hazırlık yapması ve sallantıda olmalarını da safaları belirlemesi sağlanabilir. Aksi düşünce, yani bu saflaşmayı yalnızca ştrece bırakmak ve bu kendiliğindenlik çerçevesinde uzlaşmacılarla yan yama olarak 'at ve it izinini' birbirine karışmasına izin vermek; devrimin bize yüklediği sorumluluktan kaçmak olur.

"Sonuçta, özellikle devrimci savaşta, kesin bir üstünlük kazanılana kadar eşyeni de farklılık ile kurdur." (Engels). Bu kuralın unutulduğu yerde devrim bir başalden öteye gitmez. Hızlılık ise kafa niteliğine, ne yapacağını bilmeye bağlıdır. Devrimin kapıyı çaldı-

ğ, istelik güçlü bir devrimci önderliğin bulunmadığı koşullarımızda, uzlaşmacıların tecriti bu açıdan da önem kazanır. Çünkü uzlaşmacılar, çok hızlı kararlar alıp harekete geçilmesinin gerektiği koşullarımızda; ya düzeme uygun kararlar alınmadan önüne geçerler ya da ön uzandan karar alma sürecini uzatırlar. Bu ise bir devrimin mantığına tersdir. Devrimimizde artık pratik politika açısından yaklaşmak gerektiğini söyleyen herkes bu nedenle de uzlaşmacıların tecritini istemek acunadır. Engels, Viyana Devrimi yanılığını anlatırken;

"... daha devrimci birkaç Polonyalı temsilci dışında kalan bazı Slav temsilciler, Oltava'daki dostları için çuget rolü oynuyor, sürekli olarak topluyorlardı; ama kararlı bir tutum takınarak yerle zamanlarını, anıyusal genelelerin sıvırlarını aşmaktasın, imperatorluk ordusuna karşı düzeme olanaklı durumda kuar tartışmalarla geçiyorlardı. Herkes tüm Viyana halk örgütlerinin temsilcilerinden oluşan güvenlik komitesi, direnmeye kararlı da olsa, gene ana tutarlı, enerjik ve kararlı bir eşyeni izlemişine izin vermeden bir dar kafalar eğilimliğe tarfındakı egemenlik altına alınmış buluyorlardı..." (Almanya'da Devrim ve Karşı Devrim).

Diğerde gelişen devrimin kesin bir sonuç ermesinde, kararsızlığın ve zaman kaybına neden olan kuar tartışmaların önemine dikkat çekmiştir.

Devrimin kazandığı ufak-tefek başarılarla coşup moral bakımından kendini üstün tutmaya çalıyorken, ordu-sunni, polisini devamlı olarak çetin bir savaşta göre organize ederken ve azımsanmayacak bir karşı-devrimci gücün etkisi altında tutulurken; biz Leninistlerin, 'kafası üzerindeki dam yansın' teorik tartışma üzerinde tartışın ve ne girişim ne de enerji sahibi olan bu uzlaşmacıların tecrit edilmesini söylememiz devrimi yakın geleceğin sorunu olarak görmemizdenidir. Başımızın üzerindeki dam yansın teorik ve boş tartışmalarla zaman kaybetmenin devrimin yuz çevirmek olduğunu biliyoruzuzdur. Tarihten ders çıkarılmamıştandır. Devrimimizin başarısı için devrim cephesinde yer alan herkes, devrimi yakın geleceğin bir sorunu olarak gören herkes, tarihin bize verdiği bu dersin gerektirdiği yerine getirmelidir.

Biz, dünyadaki ve Türkiye'deki örnekle-

rinden çok iyi biliyoruz ki, uzlaşmacılar köye sıkıştıklarında ağularından "beklenmedik" sözler dökülür. Birden devrimin en ateşli savunucuları olurlar. Ama bu Uğur GUNDÜZ'ün 40. sayıda belirttiği gibi, devrime inandıklarından değil, başka türlü nefes alamayacaklarıdır. Engels;

"... onları kurtarabilecek tek şey, korkusuzca ve tez elden halk kampına geçmektir; ama bu adaman da başarısı pek kuşku yoktu... bu korozu, kısa görüşlü ve kendini beğenmiş güçsüz insanlar yığına içinde bir tek parlamentolar yasama yolunu dört başı mamur aptallara döndürdüğü bu rasvallah yaradıklar arasında, tez ve kesin bir görüşlüğüne, hale helv enerjik ve tirengen bir eyleme yetenekli adamlar nerede idi..." diye sorar. (age)

Evet, halk dönmek uzlaşmacıların tek kurtuluşudur. Ama bunu samimi olarak yapacak cesaretleri yoktur. Çünkü, devrimden korkuyorlar. İç savaşta yaratmış 'belirsizliklerden' korkuyorlar. Onlar her zaman dışın bir yaşam istemişlerdir. Burskta bir parlamentolar yasama yolu, sadece ve sadece bir genel seçimde duğan parlamentoya girme umadının bile dört başı mamur aptallara çevirdiği uzlaşmacılarımız arasında, 'divan-geç ve enerjik' olanların çıkmasını beklemek dahi, devrim cephesi için boyhude bir bekleyiş olacaktır. Devrimi yakın geleceğin sorunu olarak görenler için, tarihin bize öğrettiği uzlaşmacılardan fayda gelmeyeceği demi, altın kıymetinde bir derstir.

Peki ama, bu uzlaşmacılara etkisinde kalan gençler ne olacak denilebilir. Gerçekten de, devrim gibi bir niyeti olan ve bir şunazlık sonucu bu uzlaşmacıların ağına düşmüş ve teorik sorunlar üzerine pek bilgisi olma-

Bir yandan iç savaşın bu katı örküntü verici gerçekliği diğer yandan da devrimci yapıların teorik politikası ve devrim cephesinin yürüttüğü pratik faaliyetin etkisiyle samimi gençler sarılaşarak, silkinip kendilerini bulacaklar ve uzlaşmacı merkezlerinden kopup devrim cephesinin sıflarına geçeceklerdir.

yan gençler, uzlaşmacı merkezlerinin niyetlerinin gerçek anlamını bululamamak için belli bir zaman harcayacaklardır. Ama bu uzlaşmacı merkezlerin yürütüşünde, kendi istediğine tam karşı şeyler bulunduğunu anlamakta da gecikmeyecektir. Devrim cephesi döneme uygun mücadeleleri geliştirdikçe, uzlaşmacı merkezlerin dili daha da çözülecek, gerçek niyetlerini sayısız söylemleri açıklamakta ivedilik gösterecekler. Çünkü, burjuvazi söz dinler olduğumu ancak devrim cephesine saldıranlar gösterebilir uzlaşmacılarımız ve bunu gizlilik bir marifet halinde olsa da EP ve ÖDP vb. yapmaktadır. Ama kimse kuşku duyması ki, bu marifetler ileride daha da yükselcek ve daha geniş bir çevre bu koruya katılacaktır. Ve uzlaşmacıların söylemlerinin, eylemlerinin her biri samimi bu gençleri kendisinden her seferinde biraz daha soğutmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bir yandan iç savaşın bu katı örküntü verici gerçekliği diğer yandan da devrimci yapıların teorik politikası ve devrim cephesinin yürüttüğü pratik faaliyetin etkisiyle samimi gençler sarılaşarak, silkinip kendilerini bulacaklar ve uzlaşmacı merkezlerinden kopup devrim cephesinin sıflarına geçeceklerdir.

Hatırlamaya göre 12 Eylül sonrası kendilerine nasıl yapmalıyız sorusunu soran ve geçmiş hatalarını değerlendiren devrimci yapılar şu önemli sonucu varır: "12 Eylül öncesi iktidar hedefi taşıyorduk, bu yeterince bilince çıkarılmıyordu. Kendimizi mahalefet odağı olarak görüyorduk." 12 Eylül sonrası, devrim mücadelesinde hala iddialı sühbi olan örgütler bu sonuca ulaştı ve günümüzde iktidar hedefine önemli bir vargı yapar hale geldi. Bu, devrim cephesi açısından önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. Bu ders ne yarar ki, yaşanarak ağır bedeller önederek çıkarılabildi. Ama devrimimiz öyle bir noktaya gelmiştir ki, iktidar bilinci taşıması artık devrimimizin başarısı için yetmemektedir. Ne kadar iktidar bilinci taşıyarsa taşıyarsın, eğer devrim, yarı dahi patlak verecek bir olgu olarak dışlanılmıyorsa; devrimimizin kan ve gözyaşı içinde boğulmasına izin veriyorsanız demektir. E şimdi ki, 12 Eylül sonrası kendilerine nasıl yapmalıyız sorusuna sorular, eğer devrimimiz kan ve gözyaşıyla boğulursa, boğulmasının nedenini, devrimin kapıyı

Devrimimiz öyle bir noktaya gelmiştir ki, iktidar bilinci taşıyarsa artık devrimimizin başarısı için yetmemektedir. Ne kadar iktidar bilinci taşıyarsa taşıyarsın, eğer devrim, yarı dahi patlak verecek bir olgu olarak dışlanılmıyorsa; devrimimizin kan ve gözyaşı içinde boğulmasına izin veriyorsanız demektir.

çaldığını görmemeleri aldıklarını itira edecek ve deri çıkaracaklardır. Ama önemli bir fırsat kaçırmasın olacaklar. İşte bu telükeyi gördüğümüz için orada devrimin kapıyı çaldığına dikkati çekiyor ve uzlaşmacılara teoriklerini gerektiğini söylüyoruz.

Evet, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'la bir yandan burjuvazinin ve "aptalların" 6 m çabaları boş çıkaracak bir yeraltı hareketi yaşanırken diğer yandan karşı-devrim güçlerini topluyor, acımasızca sulhüyor, kompolar düzenliyor. Güçlü bir halk hareketinin ve karşı-devrimin saldırılarının olduğunu bile bile, ardi arkası gelmez oturumlarda, ardi arkası gelmez boğuşmalar içinde, üstüne üstüne çerden çöpten meseleler için, vakit kaybetmemizi kimse bizden istemesin. Devrimle sirt çevirmemizi kimse beklemesin. Devrim cephesinin boş harcayacak ne vakiti ne de enerjisi vardır.

Her yerde halkın impleme yeteneği en üst noktaya ulaşıyor ve burjuvazinin kadim emperyası her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Artık zorlu bir çabışma kaçınılmazdır. Savaşın barışçı bir sonuca varacağını ancak "tabansız avanahlık" kendine inandırabilir. Kimse biliz, bu tabansız avanahlık ile bir araya gelmediğimiz için suçlayamaz. Her yeni devrim kendinden önceki devrimlerden öğrenir ve öğrendiği ölçüde zenginleşir. Ve daha önce yaşanan devrimler bize bu "tabansız avanahlıkla" bir araya gelmememizi emrediyor. Ve bilinsin ki, tarih, bunlarla bir araya gelecekler hakkında kendi yargısını mutlaka verecektir.

I. Cevat ÇETİNER

GERÇEK DEVRİMÇİ YOL

Bu makaleyi günümüz Türkiye'sine uygunluğundan dolayı yayınlıyoruz.

Kaynak: "Sosyalizmi Kuracağız" Sayf: 36 İletişim Yayınları.

Bir dizi gerilla girişiminin başarıya ulaşmamasına ve şimdiye dek bu gerilla hareketlerinden hiçbirinin asla sonuçlanmamasına -yani devrimci iktidarın ele geçirilmediği-gerçeği, devrimci mücadelelerin düşmanları tarafından kasıt olarak kullanılmaktadır; onlar buna dayanarak tüm bir Latin Amerika halkları kitlelerinin bugün tabii olacakları devrimci yolun yanlışliğine uğrayacağı kehanetinde bulunuyorlar!

Bozguncu unsurlar her zaman ortaya çıkmakta ve her yenilgiye uğrandığında, "Bakın görüyorsunuz, biz haklıydık - bu yol hatalıydı" demektedirler. Ve emperyalistler de aynı şeyi diyor. "Örgütümüz bir haklıydık, işte devrimciler başarısızlığa uğradılar." Ve emperyalistlerle oligarşilerin yaptığı kehanetün kendisine devrimciyim diyen birçok hayli örgütün yaptığı kehanet arasında bu garip benzerlik meydana gelmektedir.

Küba'daki koşullarınaynısının tüm ülkelerde, ya da bizim kitabımızda varolduğunu savunmuyoruz; koşulların farklı olduğu, olanakların daha kısıtlı olduğu bazı istisnalar vardır, ama bunlar son derece azdır.

Ama inandığımız şeylerden biri, Latin Amerika'daki ülkelerin büyük çoğunluğunda devrim yapmak için Küba'dakilerden daha iyi koşullar varolduğudur ve bu ülkelerde devrimler gerçekleşmiyorsa, bunun neden, kendine devrimciyim diyenlerin çoğununda devrimin insan olmamasıdır.

Gevrekli, durmadan bir şeylerden konuşmak alışkanlık haline gelmiştir ve bir di-

zi klişe ile iş görmek alışkanlığı yerleşmiştir ve bazen klişeler emperyalizmin kendisinden daha fazla zarar doğurur, çünkü emperyalizm yaptığı baskılar ve işlediği cinayetlerle halkın mücadelesini kısıktır, ona haz verir ve dogmalar, klişeler ise devrimci ruhu öldürür, devrimcileri ninni söyleyerek uyutur.

Çok iyi bilinen ve ak şık tekrarlanan sözlerden biri de, objektif ve subjektif koşullara ilişkin olansdır. Kitlelerin anlayacağı bir dille konuşacak olursak, objektif ve subjektif

Objektif koşullar, doğal olarak kötüdür, ama Latin Amerika halklarının büyük kısmı çok daha kötü koşullar altındadır. Ve subjektif koşullara gelince, herhalde, Küba'da devrimin olabileceğine inanan yirmiye kadar, ilk başta ondan daha fazla insan yoktu. Başka türlü ifade edersek, halkın bilinç düzeyiyle ilgili subjektif koşullar mevcut değildi. Eğer sosyalist devrim yapmak için, tüm zamanımızın herkese sosyalizm ve Marksizmi öğretmeye harretmek zorundayız ve ancak ondan sonra devrim girişeceksek, işimiz gerçekten zor demektir. Bilimin önce ve mücadelesinin sonucu gelmesi gerektiğini düşünmek yanlıştır! Önce mücadele gelmelidir, mücadeleden sonra kaçtığımız olarak ve gittikçe arayan bir şiddetle, devrimci bilinç gelecektir!

Eğer bama emperyalizmin Latin Amerika'daki en önemli özelliklerinin kimler olduğu sorulsaydı, ne profesyonel ordular, ne Yanki denizcileri, ne de oligarşileri sayardım, sadece devrimcileri sayardım - ve ne yazık ki yığınla söde devrimci, yığınla şahtan, yığınla sahtekar, her türden dolandırıcı bulunmaktadırlar.

Davaya derinden bağlı, teorisi bilen ve onu oligarşilerle bağlantılı olarak yorumlayabilen, inatçı devrimciler, ne yazık ki, çok az. Ama eğer, böyle inatçı insanlar bir avuç da olsalar, mevcut olursa, devrim için objektif koşulların varolduğu yerlerde, devrim olacaktır. Çünkü objektif koşulları tarih yapar, ama subjektif koşulları yaratır insanlardır.

Fidel CASTRO



koşullar sorununu şöyle açıklayabiliriz: Objektif koşullar kitlelerin sosyal ve maddi koşullarıyla, yani toprağın işlenmesinde feodal sistem, işçilerin insanlık dışı sömürülmesi, sefalet, açlık, vb. ile ilgilidir; subjektif unsurlar ise halkın bilinç düzeyi ile ilgili olanlardır. Halk örgütlerinin gelişme düzeyine ilişkin unsurlar da bu arada sayılabilir. Ve onlar şöyle diyorlar; objektif unsurların çoğu bulunmaktadır, ama subjektif koşullar mevcut değildir. Eğer bu şema Küba'ya uygulanacak olsaydı, burada devrim asla gerçekleşmezdi, asla.

ÇEK-AL



YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Bu Mektup, Evlatları Katledilen Tüm Analaradır

ÖFKENİN ve İNANCIN TOHUMLARI YEŞERİYOR!

Merhaba Dostlar!

Bu tür yazılar bundan önce yazıldı, bundan sonra da yazılacaktır. Ben de faşizmin zindanlarından göçtikten sonra yaşadıklarımı anlatmayı bir görev olarak görüyorum.

Gecenin bir vakti kapı çaldı. Gelenler ellerinde silahlar, üzerlerinde "polis" yazan çelik yeleklerle kaldırıya hazır vaziyette onlarca adamdı. Daha onları ilk gördüğüm anları itibaren "Tamam" dedim. "Süendi sıra bu aşamada. Mücadele eden her insanın yaşadığı ve yaşadığı, faşizmin işkencehanelerinde onbeş günlük suvar sürücü başlıyor. Ve ben bu suvarı almışa akıyla vereceğim." Evde, hakaretler, küfürler, tartaklanmalar başladı. Evin altını üstüne getirdiler. Paşamın collaları yünlerini bir an bile gıdayını yurdardı. Kokuşmuşlukları, iğrençlikleri bakkallarından bile okunuyordu. Çok geçmeden biri bindirdikleri arabayla Vatan Caddesi Terörle Mücadele Şubesi'ne getirdiler. Arabada giderken hep dostlarım geldi aklıma. Onları düşünürken dalgınlığımdan Şubenin kapısından girdiğimde suratıma çarpan, ciğerlerime işleyen o havayla bir an içim ürperdi, kendime geldim. Ve kendime "Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bu köpeklerin karşısında inancımı, onurumu, dostlarımı bütün gücümle karşılayacağım" dedim. O andan itibaren kendimi tamamıyla o ortamdan soyutladım. Onlar vuruyorlar, dövüyorlar, küfrediyorlar, tehdit ediyorlar, ben dostlarımla halay çekiyorum. Birer birer gözleri geliyor gözlerimin önüne. Onların gözlerindeki coşku, inanç gücüne güç katıyor.

Uzun bir süre bu dayak şakı sürdü. Sonra bir tanesi gelip beni onurdu. Ve benden istediklerini sıralamaya başladı: Özellikle Türkiye Komünist Emek Partisi /Leninist, Leninist Gerilla Birlikleri ve 13 Mart Genç Komünistler Birliği üyesi olduğumu kabul edeceğim, daha sonra bana söyledikleri bir yığın eylemi kabul edeceğim ve dostlarım hakkında ifade verecektim. Eğer bunları yapmazsam başına gelecekleri arzladı, "Öyle ya da böyle bunları sana yaptıracağız" dedi. Ben de "istediğini yapın, inancılara, kavrama ve dostlarıma ihanet etmeyeceğim. Benim yüzümden bir durumun bile bununı kazanamayacak. O güzel insanlarla ilgili hiç bir şey alamazsınız benden" diye düşünüyordum. "Evet ne düşünüyorsunuz?" diye sordular. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok." dedim. Onlar bir kez daha karşılıklı inancım, direncim görünce çığına döndüler ve beni ite kaka işkencehane götürdüler. Oysa ben müflüydüm, işkencede bile gülmüyordum. İdeolojiden ve dostlarımdan aldığım güçle inancılara sahip olma ve direnme desan yazan diğer dostlarıma yolunda bir adım atıyordum.

Götürüldüğüm odada bir hayli odlat vardı. Ağularından salyalar akıtarak amirlerinin gelmesini ve emir vermesini bekliyorlardı. İşkence yapmaktan zevk almışları gün gibi ortadaydı. Bir müddet sonra amirleri geldi ve bana son bir şans daha vermek istediklerini söylediler. "Hamile olduğuna biliyoruz ve sana çocuğunu kaptırmaman bizim için hiç önemli değil. Bu işkencelerden sonra hem çocuğuna düşürürsün, hem de bir daha asla çocuğun olmaz. Düşün ve

kararını ver" dedi. Bir an hamile olduğumu bilmeleri ne ümitsizdi, hatta bebeğimi kaybetmekten korktuysam da, onursuzluk etmeyeceğimi, dostlarıma, inancılara ihanet edemeyeceğimi biliyordum. Benden istediklerini kabul edersem dostlarımla başım belaya sokacak, onların da bu iğrençlikleri yaşamalarına sebep olacaktım. Ve böylesine çaresizce bir işten sonra o çocuğu asla doğuramazdım. Çünkü ona onurlu bir gelecek planlamıyordum. Bunları düşünürken bir an bile tereddüt etmeden "Düşünecek bir şeyim yok" dedim. Tamam o zaman soğuk" dediler. Soyunmadım. Dövrük kuzdileri soydular. Bir yandan da "Sen ahlaksız teki-siz, buca erkeğin karşısında çürüçlük darıma onuruna yediri-yorsun, şimdi sana eşinin önünde tecavüz edeceğiz. Ama sen onursuz ve çaresiz bir insan olduğun için farkedemez..." gibi bir sürü şey söyledi. Sonra da "göğürün şu çocuğunuz ölü başına gelin" dedi. Beni soğuk suyun altına soktuklarına bir an iliklerime kadar duydüğümü hissettim. Bir yandan da bana söylediklerini düşünüyordum. Asil ahlaksız olan ben değil, onlardı. Sonuçta orada olmakta, onların karşısında soyunmak da benim teröristim değil, onların iğrençliğiydi. İnancım ve onurum bana direnme gücü veriyordu, her şeyi unutturuyordu. Evet vücudum ağrıyordu, titriyordu, ama bunları düşünüyordum hissetmiyordum bile. Böylece devam edip durdum. Soğuk su, aptık peccere ve vantilatör önünde bekletme, fuhka, ters ve düz askı, elektrik, sarımsaklık, tehdit, hakaret vs. vs. Bu süre içinde onlar bütün iğrençliklerini doktorlar ortaya. Eşime işkence yaparlarken seyrettirdiler, çığıklarımı dinlettiler. Bir yandan da bana bu çocuğu doğurtmayacaklarına söylüyorlar, özellikle karnama, belime, kanklarına tekmelet, yüzükler atıyorlardı. Bütün bunlar olurken ben de yine dostlarıma, bebeğime düşünüyordum. Onların ne kadar mükemmel insanlar olduklarına, onları ne kadar sevdiğimi ve bebeğime onur bir şekilde nasıl yetiştireceğimi düşünürdüm. Bebeğime isim arıyordum. İsmi ne olur-na olsun ikinci bir ismi olacaktı DİREN. Çünkü benimle birlikte o da direniyordu. Onunla konuşuyordum sürekli: "Değün bebeğim, dayan bir tanem, yarımlarda güzel günler beni bekliyor, bunlar öylesine güzel günler ki, bizim yaşadıklarımızın hiç birine sesanmayacak. Yaparlar, Taraklar, Aysel'ler, Metin'ler daha nice'leri ölmeyecek, analar kaptırdıkları evlatları yerine seni bencekler başlarına. Onun için dayan bir tanem." diyordum ve işkencede büyük bir güç alıyordum bebeğimden. Sonunda onlar bebeğimi alırlar benden. Hem de dal'a doğmadan, onu bir kerecik olsun kucağına alıp, kokusunu, sesini duyamadın. Ama onurumu, inancımı alamadılar benden. Ve içime bir tohum etkiler bebeğimin yerine. Öfkem ve kinin tohumunu! Şubeden çıkarken bir can sıkılmışım, ama zafır benimdi... Süendi ben içime okukluları tohumu büyütüyordum ve katiller şunu bilişiler ki, bu tohum filizlenip fidana duranda, diğer fidanlara katışıp onların sultanatını yıkacaklar!

Yüreğimin tüm sıcaklığı ve onurlu sevgisini kucaklıyorum.

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

3 MART '96

Ceyhan Önel Tıp Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar Malatya Cezaevi'ne sürgün edildiler. Sürgün ve tecrübelerin kaldırılmasının idare tarafından gerçekleştirilmesi sürgün işleminin gerçekleştirildi bildirildi. Tutsaklar Malatya Cezaevi'nden yapıldıkları açıklamada basıldıkları sürgün ve evle ilişkilerinin kendilerini yitirmeyeceğine inanarak, suçluların daha da arttığına dikkat çektiler.

5 MART '96

Elbistan Cezaevi'nde gardiyanlar tarafından "İdare işleri var" diye koğuşlardan çıkarılan Murat Deniz, Şahin Sargül ve Cemal Camkiran isimli tutsaklar gardiyanlar tarafından öldürülmeye döndü. Tutsaklar yaptıkları açıklamada idarenin sürekli baskı uyguladığına, suçluların dâimiyet için bahane aradığına ve hastalanan tutsakların hastaneye götürülmediğini belirterek kamuoyunun dikkatini oluşturmaya çalıştılar.

5 MART '96

Ankara Maraş Kapalı Cezaevi'nde mahkumiyetli tutsaklar önce avukatların kurulturuna ve sonra mahkumiyetli tutsakların kurulturuna karşı, ardından tutsaklar avukatların saldırısına uğradı. Devrimci tutsaklar saldırıya "Tutuklu Ölümlü İşkenceler Yenicek" sloganı ile karşıladı. Devrimci tutsakların saldırısına uğradığını duyuran cezaevindeki tutsaklar baskın dinleniş geçirdi. Başarı tutsaklar koğuşu açılarak mahkumiyetli tutsaklar peşine, mahkumiyetli tutsaklar baskın dinleniş geçirdi. Mahkumiyetli tutsaklar baskın dinleniş geçirdi. Mahkumiyetli tutsaklar baskın dinleniş geçirdi. Mahkumiyetli tutsaklar baskın dinleniş geçirdi.

9 MART '96

Antep Özel Tıp Cezaevi'nde kalan PKK devrimci tutsakları tarafından yapılan açıklamada, Antep Cezaevi'nde provokasyon girişiminde bulunulduğuna ve hak gasplarının

arttığı, 9 Mart gecesi çaldıkları silahla tarandı. Tutsaklar daha sonra koğuşlara girerek tutsaklar tarafından tarandı. Tutsaklar ve aralarında daha koğuşları taksim ettikleri açıklanarak, son dönemde cezaevleri üzerindeki saldırılara karşı kamuoyunun dikkatini oluşturmaya çalıştılar.

11 MART '96

Bursa Cezaevi'nde bulunan çeşitli davalarından tutsaklar bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, son dönemde Elazığ, Erzurum, Elazığ Cezaevlerine yapılan saldırılara dikkat çekilerek; "Devlet artık cezaevlerine yönelik saldırıların gücünü gizleme ilkesine dayanamaz. Örneğin katilme suç ortağı olan Mehmet Açar gibi en kısa zamanda Devlet Bakanı olmasın, devletin artık daha da saldırganlaşacağını göstermiştir" denildi.

12 MART '96

Gazi Ayıklanması namıdır döneminde Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde tutsaklar tarafından yapılan yapıldığı Gazeteci protesto edildi. 12 Mart günü tutsaklar 24 saat boyunca sayım vespesi ve amirallerin "Yığın Devrimci Destek ve Dayanışma, Kahrın Yığın Yığın Yığın Mücadele, Gazeteci Şahit Olmaz" şeklinde sloganlar attılar. Görüş günü olan 12-13 Mart günü ise tutsaklar tarafından Gazeteci ve İlim Devrimci vespesi için sayım duruşunda bulunularak sloganlar atıldı.

17 MART '96

13 Mart 1982 günü katledilen üç komünist için Bayrampaşa Cezaevi'nde bir anma toplantısı düzenlendi. TREPLENİST devrimci tutsakları tarafından gerçekleştirilen anımda 13 Mart Şehitleri'nin mücadelelerini anarak çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi.

20 MART '96

Bayrampaşa Cezaevi'nden işkence ile ilgili ifade vermek üzere Fatih Adıyevli'ne götürülen TREPLENİST devrimci tutsakları

incelemeleri sırasında sonuna kadar yaralandı. Tutsaklar suçluların adli bir tutuklanmasından kaçması bahane edilerek gerçekleştirildiğini bildirdiler.

23 MART '96

Bayrampaşa Cezaevi'nde bir anma ve kutlama toplantısı yapıldı. Toplantıda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 16 Mart Katliamı, 12-15 Mart Gazi Ayıklanması ve Newroz ile ilgili etkinlikler düzenlendi. Etkinlik sırasında havaleci tutsaklar tutsaklar, burada alış veriş yaparak ihtiyaçları karşıladılar. Mahkumiyetli tutsaklar "Yığın Devrimci Destek ve Dayanışma, Yığın Devrimci Destek ve Dayanışma, Yığın Devrimci Destek ve Dayanışma" şeklinde sloganlar atarak anımsayı bitirdiler.

Öte yandan diğer cezaevlerindeki suçluların da arttığı öğrenildi.

• Erzurum Cezaevi'nde tutsaklara sürekli işkence sürüyor. Özellikle dışarıya bulunan devrimci-yurtsever tutsaklar her gün sürgün işkenceye maruz kalıyor, dinlenişleri kısıtlanıyor. Görüşünde tutsaklara ve yakınlarına baskı uygulanıyor. Görüşünde cezaevi ile ilgili her hangi bir sorun anlatıldığında tehdit ediliyorlar. Avukat görüşlerinde sorun çıkartılıyor.

• Maraş Cezaevi'nde tutsakları işkence için çok yoğun bir baskı uygulanıyor. Ziyaretçilere baskı uygulanıyor, gitmek isteyenlere meküp ve ilaçlara el konuyor, avukatlarla görüşmelerinde sorun çıkartılıyor, tedavi olmaz görünür tutsaklar tedavi edilmiyor. Tutsakların bu sorunların çözümü için Savcılık ve idare ile görüşmelerinde aldıkları cevap her durumda işkence: "Açık grevdeyim, haklarımız alın." Maraş Cezaevi'nde bulunan PKK devrimci tutsakları bir açıklama yaparak Maraş Cezaevi'nde gerçekleştirilen saldırılar konusunda kamuoyunun dikkatini oluşturmaya çalıştılar.

Kayıplar... İşkenceler... İnfazlar...

Fasist TC'nin Saldırıları Artarak Sürüyor!

Fasist TC devletinin uyguladığı baskı ve gücün artıyor. Kayıplar, infazlar, işkenceler...

Fasist devlet mahkemeler baskı olmasın durdurabilmek için, her türlü baskı ve gücüne başvurmadan çekinmiyor. Gözetlik işkenceleri ve tutuklamalar her gün daha da artarak devam ediyor. İşte son on beş günün de yaşananlardan sadece birkaçı...

12 MART '96

Kalp hastası olan Veli Çank, polis tarafından "Yaşam saatleri sona ermiş" denilerek gözaltına alındı. 4 gün gözaltında olduğu kabul edilmeden Veli Çank hakkında 15 gün süren bir gözaltı süresi alındığı öğrenildi.

19 MART '96

Akşam Gazetesi çalışanlarının evleri basılarak gözaltına alındı. Akşam Gazetesi çalışanlarının ağır işkence altında oldukları öğrenildi.

Anadolu Kültür Sanat Merkezi çalışanları polis tarafından...

alındı. Çeşitli tarzlarda evlerinden ve sokaklardan kaçarak gözaltına alınan çalışanların Vatan Caddesi Terörle Mücadele Şubesi'nde oldukları ve ağır işkenceye maruz kaldıkları öğrenildi.

13 MART '96

Ümraniye ve 1 Mayıs Mahallesi'nde gözaltına alınan Zuhel Sürücü, Eribi Kızı ve Cemal Bozkurt baskın yapıldı. 15 ve 16 yaşlarında olan Zuhel Sürücü ve Eribi Kızı, Fasist burjuva basın tarafından, bombacı mihancılar olarak lanse edildiler. Sürücü ve Kızı'nın polis tarafından ağır işkenceye maruz bırakıldığı ve kollanması kullanılmadığı öğrenildi.

20 MART '96

Demokrasi Gazetesi çalışanı Serpil Korkmaz polis tarafından evi basılarak gözaltına alındı. Korkmaz'ın gözaltında olduğu üç gün boyunca polis tarafından baskı edildi. ÇGD olayı hakkında Korkmaz'ın derhal serbest bırakılmasını istedi.

Devrimci Tutsak Ailelerinden

4 MART '96

Mardin'de gözaltına alınan ve bir süre karantina'dan haberi alınmayan Mehmet Kesin'in cesedi Derik'te bulundu.

6 MART '96

İzmir Adliyesi bünyesinde toplanan yaklaşık 200 kişi Manisa Emniyet Müdürlüğü'nde işlenen yapılan polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

8 MART '96

Gazi Mahallesi'nde bir gençlik düzenlendi. Gençlik miting gruplarına katıldığı şevitici Gazi Mahallesi'nde katildienlerin yakınları da konuşma yaptılar. Yapılan konuşmalarda, Gazi Mahallesi'nde katildienlerin faaliyetleri derin olduğu ve bunun hastanaya sevrilceğine söylendi.

9 MART '96

Galatasaray İsmet İnönü'de yapılan ortamı etkinlikte yaklaşık 100 kişi katıldı. Etkinlikte "Gökkuşu Kuyuluğu Hazer" pankartı açıldı. Etkinlik Özyüce Zaferca Kadimci gibi konuşma sebebi ile iki emekli kadın, devrim emektarı, postnada katildien Aygün Şimşek ve Ayşe Malkaç katıldı.

12 MART '96

Kalp hastası olan Yedi Casık'ın evi bastırarak gözaltına alınması üzerine ailesi İHD'de bir basın açıklaması yaptı. Yedi Casık'ın tabiiatı yaptığı açıklamada, oğlunun kalp hastası olduğunu, 15 Mart günü ameliyat olacağını ve bunun gelebilecek her şeyden polisin sorumlu olduğunu söyledi.

12 MART '96

İzmir'de Manisa Emniyet Müdürlüğü'nde işlenen geçen ilise öğrencilerin duruşması yapıldı. Duruşmaya çeşitli DKO'lerden ve işlenen geçen grupların ailelerinden oluşan yaklaşık 500 kişi katıldı. Aileler ve sanıklar sayısında insan dışına çıkme mahkeme salonuna alınmazken, işlenen geçenlerden 15 sayıdaki M.G'nin yanına küçük oğlu sebebi ile mahkemenin başına kapalı olarak yapılmasına karar verildi.

Mahkemede görülen işlenenlerin anlatan geçenler arasında da yeni vakitlerini devrim emektarı, çeşitli vakitlerini geçirdiklerini, görüldükleri hastanaya yatırılmaları hakkında kapalı olarak yapılmasına karar verildi. Mahkemede görülen işlenenlerin anlatan geçenler arasında da yeni vakitlerini devrim emektarı, çeşitli vakitlerini geçirdiklerini, görüldükleri hastanaya yatırılmaları hakkında kapalı olarak yapılmasına karar verildi. Mahkemede görülen işlenenlerin anlatan geçenler arasında da yeni vakitlerini devrim emektarı, çeşitli vakitlerini geçirdiklerini, görüldükleri hastanaya yatırılmaları hakkında kapalı olarak yapılmasına karar verildi.

14 MART '96

İzmir Hakimiyet Demirliği'nde bir basın açıklaması yapan çocukları işlenen geçen DETAK'li aileler çocuklarının görüldükleri işlenenleri ve hastane yeni tutuklanmalarını protesto etti. Aileler yapılan açıklamada TKIP/LENİNİST Ösvet odakları altında bir gözaltına alınan çocuklarına falaka, aski, soğuk su ile vurma, saç çekme, tekdüze oturma, kaba dayak, eleme gibi işlenenleri yaptıklarını ve çeşitli iddialarda karşı karşıya bırakıldıklarını gözaltına alınmaları 7 ve 16 gün arasında değişen, Adliye Yürütme İşlenenleri raporları verildiğini, gözaltına alınmaların Devrim Öktem'in çocuklarına olduğu belirtilir. İşlenen geçen gruplarına aileleri yapılan basın açıklamasında şunları söylediler:

Mahmut ÖKTEM: Çocuklarını gözaltına aldılar, 14 sayıdaki kronik ise daha önce pankart açtığı gerekçesi ile polis tarafından vurulmuş. Çocuklarını gözaltına aldıkları onu dışarı tutarak veremelerini raporu 2 gün boyunca gözaltında tutulmasını kabul etmediler.

İşlenen bu ülkede suç olmaksızın çekimlere Artık devlet işlenenleri hak olarak görüyor ve çocukları karşı öle kullanıyor.

Mehmet Ali KAYA: (16 Yaşındaki S.K. ile 18 yaşındaki S.K.ın babası) Çocuklarımızı alıp işlenen yaptıkları gibi gözaltına aldıklarını kabul etmeyecek bize de işlenen yaptılar.

Müsterep BATE: (16 Yaşındaki U.F'nin babası) Çocuklarımızı alıp işlenen yaptılar, çocuklarımız arasında çıkan ağır bahaları öngörülmekle suçladılar. Çocuklarına zarar vermişler, ben de özetledim.

Ayrıca 16 sayıdaki O.K'nin annesi, Ben işlenenleri vuruyorum dedi.

15 MART '96

1 Mayıs Mahallesi'nde 1 yıl önce meydana gelen olaylarda hayatlarını kaybedenlerin ailelerinin de aralarında bulunduğu 500 kişi katılımı protestosu yürütüldü.

Aralarında DETAK'li ailelerin de bulunduğu gençlik kulübü ve komutanlar grupları bir ilen vererek, Manisa Emniyet Müdürlüğüne bakanlar ve dönemin işlenenleri Bakanlar Üstün haklarını kamu davası açıklaması belirtilir.

● DETLADP'nin yaptığı basın açıklamasında Gençlik Çöküşüne ve Akın Durmaz'ın Üstün ve katilininin ardından sadatlerinin yapılmasını ve ölmeye gerek olmadığını belirterek, Gençlik Çöküşüne ve Akın Durmaz'ın suçlarını denildi.

16 MART '96

Galatasaray İsmet İnönü'de oturma eylemi için 45 nöbet yapıldı. Etkinlik yaklaşık 100 kişi katıldı. Etkinlik sırasında Merin Gökçe'nin annesi Kadime Gökçe ve Hasan Özak'ın annesi Ümme Özak'ın İsmet Yıldırım ve Dönüşer Özalp vardı.

17 MART '96

Kadıköy Akroteli'de oturma eylemi yapıldı. Aralarında DETAK'li ailelerin de bulunduğu yaklaşık 50 kişi münferat Gen Ayaklanması sırasında katildienler için yakı.

● Ankara'da Kızılay meydanında genç nüfus yapıldı. 250 kişilik katildien eylem sırasında Tutsaklara Özgürlük Kampanyası altında da "Tutsaklara Özgürlük" sloganları altında eylem, son olarak Gazi belde emektarı kurbanı gelen Kemal Yelken'in ailesi de katıldı.

● Adana Gazetesi yazarlarının gözaltına alınmasına protesto etmek için Sultanbeyli Adliyesi önünde basın açıklaması yapılarak suç duyurusunda bulunuldu. 19 MART '96

Özak ailesi İHD'de bir basın açıklaması yaparak oğulları Ali Özak'ın polis tarafından evi bastırarak gözaltına alındığını, görgü tanıkları olmasına rağmen oğullarının gözaltında tutulmasını kabul edilmediğini belirtti ve oğullarının gözaltına alındığı tarihten bir yıl önce kaçırılarak katildien büyük oğulları Hasan Özak'ın katildien tarihini devrim emektarı polisin provokasyon çabası olarak iftihar.

20 MART '96

Aydın Emniyet Müdürlüğü'ne gözaltına alınarak işlenenleri geçirdiler, 9 ilise öğrencilerinin 190 brokandı. Devrimci tutsak aileleri, devletin son döneminde işlenenleri üzerinde valdierlerini yoğunlaştırıldığını dikkat çektiler.

21 MART '96

İstanbul İHD'de yapılan bir basın açıklamasında tutsak aileleri Mehmet Ağar'ın Adana Hakimiyetinde sonuna meydan gelen hak gasplarına dikkat çekerek saldırdıkları kadimlerin hastanada gönderme gelebileceğini belirterek kamuoyunun dikkatini çektiler.

22 MART '96

Ankara'da gözaltına alınan öğrencilerin aileleri "Ölülerimiz" dediler. Aileler "Bunların sonuna eyleseniz çocuklarımızla birlikte bir de katildienler" dediler.

23 MART '96

Galatasaray İsmet İnönü'de eylemlerin 45. si yapıldı. Karantina'da keptir edilmeleri hakkında eylemde Ali Toktaş'ın evi ve eyleme katılmak için Karantina'dan gelen keptir yakınları açıklama yaparak Karantina'da sürdürülen sığınma bir kişi daha gırtlak önlenecekler.

24 MART '96

İstanbul'da basın açıklaması. 13 Mart akşamı Maltepe Gözaltına Gazi Mahallesi ve Üstün'ün olayları yıl dönümünde yapılan gösteriden sonra gözaltına alınan Kemal Dağ basın açıklaması yaptı. Kemal Dağ yaralı olarak alınmadığına, işlenen yürütülen hastanaya kaldırıldığını söyledi.

25 MART '96

İstanbul Tabiiyat Özer'inde basın açıklaması yapan Karantina'da keptir aileleri "Çocuklarımızın devrim gözaltına aldı, Popülerin baskın yapacağı" dedi.

27 MART '96

DETLADP'nin aileleri Mehmet Ağar'ın Devrim haklarınına protestoları ve emektarı üzerinde katilinin planları yapılmasını protesto etmek için Bayrampaşa Cezaevi önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "Mehmet Ağar Devrim Fereceği" denildi.

29 MART '96

Bayrampaşa Cezaevi'nde devrimci tutsakların gırtlak hakkını engellenmesi üzerine aileler emektarı yanında bekletme geldi. Polis tutsak yakınlardan Özgürlük, Kudret Sarıgül ve Gülşah Taşçı gözaltına aldı. Gözaltına alınan anneler Vahit Çaldıran ve Feride Mücadele Sabri'nin gözaltına alınmasını sonuna burkıldı.

30 MART '96

Bir hafta Cumartesi günü gözaltında keptirleri protesto etmek üzere Galatasaray İsmet İnönü'de yapılan keptir eylemleri katilinin arınak devam ediyor. 30 hafta eylemlerin 45. si yapıldı.

1 NİSAN '96

İzmir İYVAD'nın aileleri Basın Cezaevi önünde basın açıklaması yaparak emektarlarından meydan gelebilecek yeni katildienlere dikkat çektiler.

3 NİSAN '96

DETLADP'nin aileleri basın kuruluşlarına giderek emektarlarını gerçekleştirebilecek kadimlere dikkat çektiler.

4 NİSAN '96

Ankara'da Özgürlük Oya Gökbayrak'ın da bulunduğu 50 kişi tarafından tutsak yakını gırtlak eylem Bayrampaşa Cezaevi önünde gözaltına alındı. Gözaltına alınmaların yılın işlenenleri gördükleri belirtildi.

● Diyarbakır DGM'de sürdürülen işlenenler yavaş yavaş tutsakları yakınları ve Diyarbakır Hürriyetine bağlı emektarlar bir açıklama yaparak, Diyarbakır DGM'deki salımları katildien ve "Çocuklarımızın öldürülmesiyle" dediler. Ayrıca emektarlar da bir süre duruşmalarını gırtlak karıştırdılar.

● İzmir İYVAD basın açıklaması yaparak Hürriyet Gazetesi'nde emektarların yeni bayraklar dağıtılarak başlıklar haberi yazan Yıldıray Çarlıy'a protesto okup "Çocuklarımızın bedel" keptir emektarları için emektarlar" dediler.

6 NİSAN '96

Bayrampaşa Cezaevi önünde gözaltına alınmaların yakınları bir açıklama yaparak gözaltına bir kesiminin bırakılmadığını ve katildienlerin emektarları açıkladılar.

● Ankara'da devrimci tutsak yakınları gazeteleri alarak emektar "Cezaevleri önünde bedel" gösterilerini, çocuklarımızın öldürülmesiyle" dediler.

8 NİSAN '96

İstanbul'da basın açıklaması yapan devrimci tutsak yakınları basın açıklaması yaparak "Mehmet Ağar ve yakınlarda çekilen meydanı yapmam" dediler.

FAŞİZM BİR BUÇUK AYLIK BEBEĞİ KATLETTİ!

Faşist devlet saldırılarını arturarak sürdürüyor. Birakin devrimci devrimci güçleri muhalif olan her kişi ve kurum baskılardan payını alıyor.

Gün geçmiyor ki, işkence, gözetiminde kayıplar katliamlarla karşılaşılmayalım. Devlet artık 15-16 yaşındaki gençleri, işkence tezgâhlarından geçiriyor, cezalarına ikiyor. Suçu belli: Devrimci demokrat düşüncelere sahip olmak, bunu yasama geçirmeye çalışmak. Vahşet diz boyu artmış durumda. Bunun en son örneğini (daha doğrusu örneklerinden birisini) İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasal Şubede yaşadık. 1,5 aylık hamile olan Devrim Oktom tüm işkencelerden geçirildikten sonra gözetimine alındı. 13 gününde "O çocuğu sana doğurtmama rağmen, polis çocuğu doğurmak ister misin" sözleri ile sorguya alındı. Sorgu bitirildiğinde sürekli kasıkların ve beline yeddiği darbeler sonucu Devrim kendinden geçmek üzereydi. 13 gün boyunca "Diren bir tane" diyerek moral verdiği bebeğini ondan almışlardı. Ama kendi namusunu ve onurunu asla.

*Ve bir cesin dışı tuzağı
Uçların, dörtlerin
Devizlerin, Saygıların arasında
Tarih'in koruyuşunda tutuldu halaya
O günceği, güneye otur kuzaklı*

Bebegimiz direnenler kervanında yerini aldı. Artık ona da devrim sınırmız var. HESABI NISORACAGIZ.

AÇLIK GREVİ GULBAHAR VE KAR

*Kasım'ın yadisi
sabah sayımsızın öncesi
açlık grevinin 43. günü
Çifti'ni durdurmuş kimsi*

*Kasım yarayı geçiyor
dınarlarında
sözleri düşüyor
otuzlara*

*Elleri ayaklardan sığınıyor
ayışıklık gövdesine tırmanıyor
hizi tadırgan ediyor*

*Hamit Vayış
açlık teki Artım'ın bir okur
43. günde gırtlakla
açlık grevinde
ayışık düşmüş bir Ermeni*

*Hamit yüz vermese de ölüme
geliyor ölüme
ayaklarının ucuna
Hamit'in koyunları*

*Vayış'ın
dierini ayaklarını övüyor
ölümü yaşayınca şimşekler övüyor*

*Başucuna eğildim
Çifti, ne kadar dedim
her gün ki yüzü
mabes alır gibi bir gözlemler
makas aldım yarayışından*

*43. günün
meşhur çocuğu Vayış
gözlerinde sevdiğ
öyle güzel bir ki*

*Öyle güzel bir ki
gözlerinde sevdiğ
gözlerinde dedim
işin doğrusu
süslüğün biriyim her
o yüzden
günceki ayırdığın yarayışından*

*Ve
görsün ölesi
Kasım'ın sözü
açlık grevi bitti
haberi geldi
berkes herkesi öpür
herkes birbirine sarıldı
tam bu sevdiğin üzerine
Gulbahar'ın
tahliye haberi de geldi*

*Bu kayın öksüz
5. koğuşun arifesine
sanki suuk yağur
kendisi getiriyor gibi
bu grevinin
tüm mutlu haberini*

*Açlık grevi
Gulbahar
ve
Kar
böyle ölümlü Artım
43 günlük direncin sonucunu
kann yağdırıyor gırtlakla*

*Cezanın üçü
şimdi yaracın bizim Çifti
yaşayınca aynı sevdiğ*

*Çifti ile aynı geç konuşuyoruz
sabah birbirimiz için
yaşamalar için
nasıl duygulanmışız
insanın ölüme yatacaktır
nasıl da umutlu
ve de
mutlu olabileceğini*

8 Kasım '95

Hesam Hıncın Kurt
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
Devrimci Yol Devrim Tutuşu

BASIKLAR, GÖZALTILAR

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİ

YILDIRAMAYACAK!

hastanelik emvile südüren ağır devletin resmi olan hükümet basıkları devletçi ve devrimci tutsak aileleri üzerinde göstermek için hiç bir fırsat kaçırıyor.

Görüşe girdiği gündün bu grev basım yapan organlarında tek tek "Cezalarını adam edecek" sözleriyle gündeme gelen eli kolu kati AĞAR, bu işe cesaretini ölümlü basıkları tutmak ve hak gaspıların grinde tası sokulmuş işe başladı. Cezalarını ölümlü tutsaklara hastanelere çıkarmıyor, hayli şiddet ve sevdiği gündeme sokuyor, ağırlama sevdiklerinde ölümlü tutsaklara saldırarak ölümlü yürütülür üreğe koyuyor.

Tutaklar tüm bu saldırılara karşı hergün biriktikleri evdeymiş sahiplenilen aileler de basımlardan payını alıyor. Tutak aileleri sık sık gözetim alıyor. Bir derya görüş günceleleri yanında tahdit ediyorlar. Bu basıkları t: derdi perçemlişki le bir günde Bayrampaşa Cezaevi önünden 50 genç tutak yatanları gözetim almalarına kadar vakti. Acele belli edilebilmesi yalnız hükümetin sağlanması, böylece odayı teker ederek kolayca kaldırılmak.

Tüm bu çabaları sonuç vermeyerek. Evdeyizmiş ölüme biriktiriyorlar. Evdeyizmiş üzerinde oynayan hükümet planlarını başa çıkarıyor. Çocuklarımızın umutları onuzumuz, mücadeleleri mücadelemizdir.

**AĞAR HESAP VERECEK!
YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ
DEVRİMCİ TUTSAKLAR YALNEZ DEĞİLDİR!
BASIKLAR, GÖZALTILAR, BİZLERİ YILDIRAMAZ!**

Kasım'ın yadisi, kasım ko-
lan şebekle öldürülen devrimci hükümet
met işkenceler. Devrimci mahkemeler
ve devrim güçlerini düşürmek için ku-
ruşun Anayol Hükümeti ile kasımları
ni işkencelere koyuyor.

Hükümetin kasımlara üç gün-
lerden itibaren öğretilenlere dayak se-
mekle işe başlıyor, bu işkenceleri

**Devrimci Tutaklarda
Dayanışma İçin
Ümit Onursal ÖZAT
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap No:
1047 30000 627418**

LENİNİST OLMAKSIZIN ENTERNASYONALİST OLUNAMAZ!

Tim dünya işçilerinin çıkar birliğini ve çıkarlarının saf/özgür/sınırsız toplum olan komünizmde cisimleştiğini ifade eden enternasyonalizm kavramı ve olgusu Lenin'den önce de vardı. Uluslararası İşçi Birliği (I. Enternasyonal)in kurucuları bizzat Marx ve Engels oldular. Ve enternasyonalizm bilinci işçi sınıfı saf-larında kök saldık, giderek de güçlendi. Ancak daha sonra, I. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı'na bağlanmazsa, II. Enternasyonal'in liderleri ve en etkin partileri uluslararası işçi sınıfı davasına, marksizme ihanet emeller işçi sınıfının enternasyonalist çıkarları, bizzat II. Enternasyonal'in iflas ettiğini ilan etti; II. Enternasyonal'in önek liderlerinin emperyalist burjuvazinin cephesine geçtiğini gözet önüne aldı. Ardından, başka Bolşevik Parti olmak üzere *Arapçama* ve daha sonra da tüm dünyaya gerçek enternasyonalist örgütleri, Komünist Partileri bir araya gelerek, işçi sınıfının burjuva egemenliğine karşı olan çıkarlarının en taze ifadesi olan III. Enternasyonalist, yani Komünist Enternasyonal (Komintern)'de örgütlenildi. Başlangıç olan proletar devrimler çağında enternasyonalizme yolu Leninizmden geçiyor.

Türkiye ve Küzey Kürdistan'da Leninizm, Leninist Parti tarafından temsil ediliyor. Leninist Parti'nin program ve politikalarında Kürdistan sorunuyla ilgili en enternasyonalizm ifade ediyor. Öte yandan, Türkiye ve Kürdistan'da, Leninist politikalarından etkilenerek birleşik, Leninizmin öznel kavramı dışındaki parti ve örgütler de var. Ve bunlar başka konularla ilgili olduğu gibi ulusal sorun da konumuzda sınıra gösteriyorlar; Leninizmle bağdaşmayan yaklaşımları ortaya koyuyorlar. Bunlardan bir tanesi olarak, Kürdistan'da TC devleti ile Kürt halkı arasında sürmekte olan iç savaşa yaklaşımında ortaya çıkan "harç", "siyasal çözümler" ifadelerinde somutların sınıra üzerinde, derinimiz sızlatılarda daha önce denitmiş, Ancak, ulusal soruna sakat yaklaşım, kendisini sadece "harç" istemizde somutlamıyor. Kesinlikle ilgili, daha başka pek çok irili ufaklı yanlış yaklaşımın varlığından söz etmek mümkün. Bu çerçevede, keskin keskin de olsa, ulusal sızrında Leninist yaklaşımla bağdaşmayan, enternasyonalizme aykırı bazı somutlar üzerinde durmaya çalışacağız.

"KÜRT ULUSU" VE "KÜRDİSTAN" İFADELERİNİ UTANGAÇÇA KULLANMA
Herne ulusal soruna ilişkin daha edemeden böyle bir soruna karşılaşıyoruz. Gerçekten

de, sol hareket içinde, Kürtlerin ulus olduğu gerçeğini perdelemek isteyenler var. Dileyen, böylesi bir yaklaşım(!)a dilendiği mazereci bulmakta özgündür. Ancak bu mazereciler - Kürtlerin ulus olduğu gerçeğini değıştirmedeği gibi - Kürt ulusal sorununa enternasyonalist yaklaşımdan peşinen kopmayı getirir. Elbette, Kürt ulusunun içinde - ulusal/sombal mücadelelerin yürütücüsü olarak - bir Kürt halkı vardır ve bu anlamda Kürt halkı ifadesi kullanılacaktır. Ancak, sorun, bu değildir: Kürt ulusu ifadesini kullanmaktan özellikle kaçınılmaktadır. Ancak, sorun bu değildir: Kürt ulusu ifadesini kullanmaktan özellikle kaçınılmaktadır. "Kürt Ulusu" demek gereken yerlerde "Kürt Halkı", "Kürtler" vb.; "Kürdistan" demek gereken yerlerde "Doğu", "Kürt illeri" vb. ifadeler kullanılmaktadır. Türkiye'den bahsedilirken "Batı" kavramının kullanılması da aynı sakat anlayış; Kürt ulusu ve Kürdistan gerçeğinin içselleştirilemezliği olmasının bir göstergesidir. Her "Batı"nın bir "Doğu"nu vardır. Oysa, Türkiye bir ülke, Kürdistan ise bir başka bir ülkedir ve her ikisi, Leninizmin kavramında bir bütünün iki yarısıdır (doğruya doğru) oluşturmazlar. Her ayrı ülke zorla birleştirilmiştir; Küzey Kürdistan, Kürt ulusunun zıttına karşı. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı yok sayılarak, zor yoluyla Türkiye'ye katılmış, ilhak edilmiştir. Başka Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçi güçler bu zorla birleştirilmeyi kabul etmezler. Leninistler, "Doğu" kavramını olduğu gibi "Batı" kavramını da kullanmazlar. Belki bazıları, bunlar sadece kavramlardır, isimlendirmelerdir de dolayısıyla biçimsel sorunlardır diyerek bu konuyu geçiştirmek isteyebilirler. Ancak, unutulmamalıdır ki, biçim, içeriğin yanısırdır. Ve yine bir gerçektir ki, bilimselce (eğer gerçekten böyleyse) kullanılan kavramlar, zamanla içsık üzerinde etkiye bulunurlar. Ve en sonu, bu yanlış kullanım Kürt Kimliği(!)ni tanıyan(!) ancak Kürt ulusu gerçeğini inkârda ısrar eden TC ile biçimsel anlamda da olsa bir buluşmayı, bir anlaşmayı ifade eder.

UKTH'NİN

ŞU VEYA BU MASKEYLE REDDİ

Başka, Irak'taki komünistlik yahut devrimcilik iddiasında olanları, kendisine "devrimci" diyen kimse daha UKTH'ni reddetmeye cesaret edemez. Evet, hiçbir nasıpla demokrat ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ağıktan açığa reddedemez. Ancak, işçi sınıfı

ve emekçilerin yanı sıra Kürt ulusunun da sorunlarını çözüme iddiasıyla ortaya çıkan siyasal akınlardan bir kısmı UKTH ile bağdaşmayan sloganları, yaklaşımları ortaya koymakta sakınca görmüyorlar. Bir taraftan UKTH'ni sözde kabul edip, diğer bir taraftan ise, "Özgür Birlikçilik" in temini ya da buna ötek diğen vb. sloganları ortaya atabilen bir çok siyasal akım var. Birlikçiliğin niteliğinin "özgür" olarak konması ya da birlikçi iktidarın karakterinin "Sovyet" olarak ifade edilmesini vs. bu tür akımlar ve önerilerin UKTH ile gelişimsel engelleniyor. Bu tür ifadeler kullanılması, olsa olsa sözde örgütlülüğü, sözde sosyalistliği gösteriyor.

Her neyse, biz UKTH'ni kabul ediyoruz, yani Kürt ulusunun kendi bağımsız devletini kurması hakkında konuşuyor diyebiliriz (her namuslu demokrasinin demek durumunda olduğu gibi) hem de gelecek için Kürt ulusuyla birlikte yaşamaya somut modellerini ortaya atıyoruz. Bu, UKTH'ni sadece sözde kabul edildiğini, ancak, gerçekte içselleştirilemediğinden başka ne anlama gelir? Bu, bir elinde verdiğini öteki elinde geri almaya çalışmak anlayışıdır. Önerilen birlikçiliğin "özgür" bir nitelik taşıması iyi niyeti içselleştirmeye yarıyor. Kendi kaderini tayin etme hakkı elinden alınır. Kürt ulusudur. Dolayısıyla, bu hakkı kullanılacak, yani geleceğini belirleyecek; gelecekte nasıl yaşanacağına dair somut modeller, planlar istenecek olan yine Kürt ulusudur.

"Ulusal sorun kendi kaderlerini tayin etme hakkı, somut merkez parlamentoları değil, 'ayrılan' bölgelerin parlamentolarında (özerklik, referandumla vb.) çözüme bağlanmasını gerektirir." (Lenin, UKTH, S. 124)

Mesela bu dediği açıkken, Kürt ulusunun geleceğiyle ilgili somut modeller ortaya atılmaları ne demeli? En azından UKTH'nin anlamını kavramasını olduklarını söylemek haklılık emeli olmayı. Leninist politikada, ezen ulus komünistleri, ezilen ulusun geleceğiyle ilgili somut öneriler getiremezler. Ezen ulus komünistlerinin bu konudaki görevi son derece açık ve anlaşılabilir: Kendi bağımsız devletini kurma da içinde, UKTH'ni kesin bir biçimde ve kesinlikle tanımak ve kendi geleceğiyle ilgili kararlar alarak ulusa bırakmak.

Bu arada, PKK'nın, bağımsız devlet kurma talebinden vazgeçmesi ve birlikte yaşamaya isteğini ortaya koyması durumu vardır. Bu yaklaşımları, ezilen ulus milliyetçiliğince karşı bir tavır olarak yorumlanabiliriz gibi bir oluşturu-

luğu içinde barındırması bir yana, esasızda, TC ile bir uzlaşma isteğini ifade etmesi gibi bir uluslararası vardır. Gerek Kürt ve gerekse Türk halkının içinde TC'yi yıkmak gibi zorunlu bir görevin durduğu bu aşamada, ortaya konan birliklilik isteği, sınıfsal niyet ne olursa olsun, Türk işçi ve emekçileriyle değil, TC ile birleşmeyi, uzlaşmayı ifade eder. Kürt halkı kendi geleceğini belirleme olanağını elde edememişken, birilerinin çıkıp, Kürt halkı adına bağımız devlet kurma haklarından vazgeçmesi doğru bir tutum değildir. Hiç kimse Kürt halkı adına, Kürt halkı için tavizler olan haklardan vazgeçemez.

Öte yandan, UKH'nin böylesi yaklaşımlar ortaya koyuyor olması, başkalarına da bu konuyu tartışma, somut öneriler getirme hakkını tanımaz. Kim ne derse desin. Kürt ulusunun kendi bağımız devletini kurma hakkı saklı kalmalı ve TC'nin yıkılmasıyla birlikte Kürt ulusu, bu konudaki kararını yine kendisi verecektir.

İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONALİST EĞİTİMİ SORUNU

İşçi sınıfı, her gereği enternasyonalisttir. Büyüyen ve merkezileşen savaşı, değişik uluslardan işçileri aynı makinelerle bir yana yerleştirilmekte; yaygınlaşan sığın ve ittifaklar ise, onların çıkarlarını koparan bağlarla birbirine bağlanmaktadır. İşçi sınıfının komünist partisinin görevi, işçi sınıfında varolan bu ötekil bilince çıkarmak işçi sınıfına ulusal bir enternasyonalist eğitimi geçirmektir.

Ulusal sınıfsal leninist yaklaşımda, ezen ve ezilen ulus proletaryalarına aynı enternasyonalist bilincin farklı yollarla verilirdi. Yoldaki bu farklılığı, birizat, ezen ve ezilen ulus proletaryaların

kendiliğinden bilinçleri -ya da şöyle ifade edelim- onların zilletmeleri gereken burjuva ve küçük burjuva bilinçler koşullandırdı. Ezen ulus proletaryaları, ezen ulus burjuvazisinin ideolojik, politik bombardıman altındadır. "Kendi" egemenlerine ona yüklemeye çalıştığı bilinç, ezen ulus milliyetçiliği, yani şovenizmdir. Dolayısıyla, proletarya partisinin ezen ulus proletaryasına götüreceği anti şoven propagandanın odağında da ezilen ulusun bağımız devlet kurma hakkının kabulü, kopulması ve kesin bir biçimde savunulması olmalıdır.

"Ezen ulus ülkelerinin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunda olarak, her şeyden önce, ezilen ulusların devrimci ve antişoven uluslararası savunulmasını içermektedir. Yoksa, oturma enternasyonalizmi diye bir şey yoktur. Bu propagandayı yapmadan ezen ulusların sosyal-demokratları, emperyalist ve ulusal sınıfsal haklarını ve görevlerini, sosyalizmin gerçekleştirmesinden önce ayırtma olanağının içinde bir olmaları durumunda bile, bu istem, mutlak bir istemdir." (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, SF 244)

Öte yandan, ezilen ulus proletaryasının mücadele etmek zorunda olduğu akım, ezilen ulus milliyetçiliğidir. Bu akımın içinde ise ulusal terri vardır. Buradan hareketle proletarya partisi, ezilen ulus proletaryasına enternasyonalist eğitimi verirken, propagandasının odağında ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadeleyi koyar. Bu mücadelenin hedefi, işçi sınıfı ve halklara özgür birlikliliği ve kaynaşması olacaktır.

İki farklı akımın etkisi altında kurtarılmaması gereken ezen ve ezilen ulus proletaryalarının aynı enternasyonalist bilincle donatılma için izlenen bu iki farklı yolun, yapılacak iki farklı propagandanın kimler tarafından uygulanacağı da önemlidir. Şöyle ki, Türk işçi ve emekçilerine enternasyonalist (anti-şoven) bilinci Türkiye komünistleri, Kürt halkına enternasyonalist (anti-milliyetçi) bilinci ise Kürdistanlı komünistler -ya da en azından Türk olmayan komünistler- götürmelidir. Örneğin, Kürt halkına "özgür birliklilik" propagandası Türkiye komünistleri tarafından yapılacak olursa, bu Kürt halkının ilerisinde -Türklere duyduğu haklı gövencesizlikten ötür- etkili olamayacağı gibi, Türkiye komünistleri de "kendi" burjuvazisinin ağzından konuşmaya, yani şovenizme girer.

Burada, Türkiye ve Kürdistan'da, hemen tüm sol siyasal akımlar tarafından yaygın olarak kullanılan "Halkların Kardeşliği" sloganına da (benimzede örnek teşkil etmesi açısından) değinmek gerekiyor. Kardeşlik kavramı, birlikte yaşamı isteğini ifade eder. Bu aslında, Türk olmayan komünistler tarafından Kürt halkına böyle bir propoganda yapılması, kardeşlik bilinci verilmesi yanında bir davranış ol-

arak görülmelidir. Kürdistanlı devrimcilerin Kürt halkı arasında yaydıkları "Halkların Kardeşliği" propagandasını ve bilincini yaygınlaştırmak gerekir. Peki, Kürt halkına aynı propagandayı Türkiye devrimcileri tarafından yapılması ne denli güven vericidir? Bizce, Türk ulusu ezen, Kürt ulusu ise ezilen konumunda olduğu, Türkiye devrimcilerinin "Halkların Kardeşliği"nden bahsetmesi, Kürt halkı tarafından ciddiye alınmayacak, güven verici bulunmayacaktır. Bir de, "Halkların Kardeşliği" sloganının Türkiye işçi ve emekçilere götürülmesi var ki, bu da Leninist politikaya terstir. "Kendi" burjuvazisine "Biz kardeşiz", "Eline tokmak gibiyiz", "kız alıp kız vermiyoruz" gibi demagogilerinin bombardıman altında bulunan Türkiye işçi ve emekçileri "Kürt Halkıyla Türk Halkı Kardeşiz" demek neyi ifade eder? Bizce göre, özel niyet ne olursa olsun, bu tür bir propagandayla TC ile aynı ağızdan konuşulmuş olur. Şovenizmi kurma yönünde propoganda yapılması gerekirken, şovenizmle birleşilmiş, uzlaşmış olur. Şovenizmi kurma, mücadele-siyet, Türkiye işçi ve emekçi yığınları arasında yapılacak "Türk ulusu ezen, Kürt ulusu ezilen bir ulustur; Türk ulusu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elinden almıyor; hem Kürt hem de Türk ulusunun gerçekten özgür olabilmesi ve ötek yandan halkların kardeşçe yaşamını istiyorsa, her şeyden önce ve koyalınca, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı tanınmalıdır; Kürt ulusu, tüm diğer egemen uluslar gibi, kendi bağımız devletini kurabilmeli ve ulusal olmasını getirdiği tüm haklardan yararlanabilmelidir" şeklindeki propogandayla mümkündür.

Görüldüğü üzere, işçi sınıfının enternasyonalist eğitimi sorunu, hassas ve çok yönlü bir sorundur. Bugün, hem Kürt ve hem de Türk halklarına götürülmesi gereken temel enternasyonalist slogan "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganıdır. Ancak bu slogan, her iki halkın da gerçek çıkarlarını en tam biçimde ifade eder. Her iki halkın çıkarları da, işsiz TC'yi yıkmak ereğiyle mücadele birliğini gerçekleştirmekte çalışıyor. Eğer "kardeşlik" olacaksa -ki bunu karar verecek olan Kürt halkıdır- bu mücadele birliğinin gerçekleştirilmesi söz konusu olacaktır ve devrimin zaferiyle pekişecektir.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNE YAKLAŞIM SORUNU

Ulusal Kurtuluş Hareketine yaklaşımda iki uç gibi görünen ve enternasyonalizmden iki ayrı sınıfsal ifade eden yaklaşımlarla karşılaşırız. Önce, bu konudaki leninist yani enternasyonalist yaklaşımı kısaca ifade edelim; Marksist-leninistler, ulusal kurtuluş hareketlerini belirli koşullarda desteklerler ve PKK bu koşulları gerçekleştirilmekte; PKK, ulusal-



devrimci bir harektir. Kürt halkının yürüttüğü mücadele, salt ulusal içerikli bir mücadele değildir; hareketin, bir "halk hareketi" olmasından da çıkarılabileceği gibi, sınıfsal bir yön de vardır. PKK'nın, kendisini salt bir ulusal kurtuluş hareketi olarak nitelendirmesi, mücadelede sınıfsal yönünü gözden kaçırması, biraz kendi içinde barındırdığı değişik sınıflar ve tabakaların varlığının bir sonucudur. Yine içinde barındırdığı, çıkarlarını ifade ettiği bu değişik sınıflar ve tabakalar (bunlar, ayrıbık olarak halk tabakalarıdır, evlenen sınıflar dâhilindedir) dolayısıyla da, PKK'nın taktik politikalarında farklı eğilimler bir arada varlabilmektedir. Bir yandan güçlü bir gerilla savaşı yürütürken, bir yandan barış çağrılarını yapmak ya da diplomatik yöntemleri etkin olarak kullanmak vb. v.b. eğilimler, birazda UKF'nin içinde varolan değişik sınıflar ve tabakaların değişik çıkar ve eğilimlerine birer yansımasıdır. Ancak tam bu farklı eğilimlere rağmen UKF, varlığını sürdürürebilmek için devrimci kalmaya mecburdur. Dünyanın en özgürsüz insanı koyulan yollar, dolayısıyla, ulaşılmaz eğilimler ile birleşen devrimci mecburdur. Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni umutsuz çabalarıyla uyarmak, devrimci yönde gelişiminde itici bir güç olmak ve "Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği"nin sağlanması doğrultusunda yönlendirmek, UKF'ne yaklaşımlarında Leninist politikaları esas almaktır.

Leninizm den söz ederken ise, ya UKF'nin yaptığı değil yalın biçimde eleştirilmesi daha, yapılan şeyin eleştirilmesinden çıkartılıp karalama boyutlarına varılması; ya da evlenen sınıflar hiçbir şey kazanmayacak olan, UKF'nin eleştirilmesini görevinden kaçıması, Kürdistan sorununu tamamiyle UKF'ne havale edilmesi ve enternasyonalizm adına, UKF'nin atacağı her adımı desteklenmesi olarak karşımıza çıkıyor. Birbirleriyle taban tabana zıt gibi duran bu iki tavır, enternasyonalizmden bu iki tür konuşuş esnasında, aynı noktada konuşuyorlar: Enternasyonalist görevlerden kaçma...

Türkiye'de Leninistler dışındaki tüm sol hareketin çıkardıkları yayınlarda ortaya konan politikalar rastgele ele alındığında, ulusal sorun ve ulusal kurtuluş hareketine yaklaşım konusunda bu iki sapmadan biriyle karşılaşacaktır. Bazı dergiler, sanki devrimimizde ulusal bir sorun yokmuş gibi bu konuyla ilgili ne bir haber, ne de bir yorum yapıyorlar. Gerçek birer "Türk söm" gibi davranıyor ve ulusal sorunun ölüm sesleriyle geçişimeye çalışıyorlar. Diğer bazıları ise Kürdistan'la ilgili haberlere ve ara sıra yorumlara rastlamak mümkün olabiliyor, ancak, ulusal sorunun çözümü konusunda ciddi bir ıddia taşımıyorlar; bu sorunu Türkiye devrimci sorunundan 'ayrı tuttukları her haberlerinden anlaşılıyor. Bazı siyasal akımlar ise Kürt ulusunun sorunlarını çözümlerine noktasında 'iddialı' olduklarını ortaya koyuyorlar.

Ancak bu iş yaparken Kürt ulusuyla Türk ulusu öyle birleştiriyorlar ki, ortada ne Kürt ulusu, ne de Türk ulusal sorunu kalıyor. Lenin tarafından açıkça mahkûm edilen, "nasılsa devrim, ulusal sorun da dahil tüm demokratik sorunları çözecek; o halde ne diye ulusal sorunla uğraşalım?" biçiminde kaba laliyle ifade edilebileceği bir mantıkta olaya bakıyorlar. Ve bu mantık, geleceğin en genel ikisadi doğrularını (burjuva egemenliğini kaldırma, ulusal sorun da dayanakları olarak ve çözülebilecektir) aynen, genel acil siyasal görevlerde (Kürt ulusunun evlenen sınıflar ve Kürdistan'ın ıhık durumuna son verilmesi ve kendi kaderini tayin edebilmesi) kaçırmak anlamına geliyor. Bazı siyasal akımlar ise UKF'nin her attığı adımı onaylayarak, aynı adımları enternasyonalizm adı altında, aynı yönde takip ediyor. Ancak Kürt halkının gerçek ihtiyaçları ile savaşı kazanmaması ve bu yüzden de, gözünü kulağına savaşa dikmesi olan bir halk için, dışına vurulan her gerçek darbe aynı zamanda gülmek ilahıdır, devrim salınmadığı her gerçek ilerleme her şey ve onun dışındaki her şey de (bunlar, en yüce ilahlar yahut en berek güyaşları da olsalar) hiçbir şeydir.

Kürt halkının gerçek çıkarları TC'nin yenilmesindedir. TC'nin yenilmesi ise, bu işbirlikçi aygıtın tüm kurum ve kuruluşlarıyla birlikte dağıtılmasıdır. Kuruya açılmadığıyla birlikte bir şey değildir. Ve sadece Kürt halkına değil Türk ve diğer ulusal topluluklardan işçi ve emekçi yığınları çıkarılmaları da buradadır. TC dağılımsızdır! Bunun için tüm ulusal ve ulusal topluluklardan işçi ve emekçiler bir araya gelmeli; aynı ayır kanatlarından aynı noktaya vardıkları bugünkü mücadelelerini tek merkezli olarak tarafsız bir şekilde yürütmeye girişmelidirler. Bunun yolu, bulmak istendikten sonra bulunur. Yeter ki, nezahatin biraz savaşı dayatığı zorunluluğun bu olduğunu kavrayın. Gerçek Kürdistan'daki ve gerekse Türkiye'deki mücadelelerin bugünkü düzeyine halıklar arasında mücadele birliğinin sağlanması, henüz devrim değilse bile ona çok yakın bir şeydir. Türk ve Kürt halklarının sınıfsal ve ayrıca Kürt halkının ulusal sorununu çözecek olan Demokratik Halk Devrimi ile sosyalizme giden yoldur. Ve bu yolda sağlanırlar ilerleyebilmek için Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini gerçekleştirerek, devrimimizin en acil pratik sorunlarından biridir.

Mesleyle bu açıdan yaklaşım Leninistler, ulusal sorun ve ulusal kurtuluş hareketinin dışına dayarız kalamazlar. İki ülke devriminin birleşik karakterinde oluşacağı çok güçlü sosyal temellere dayandığından, Kürdistan devrimi bizim devrimimizdir.

Doğan GÜNEŞ

KIYASIYA BİR SAVAŞ SÜRÜYOR!

Bu savaş sorulan bir savaş değil, varolma savaşı, yok olma savaşı... Bu bir sınıf savaşı. Burjuva sınıfların tüm emekçi sınıflarla savaşıyor. Çöküş ekonomisi, siyasal kriz ve bütün bunların sonucu devrimci duruma dönmüş. Devrimci durum için savaş biçimini alacak.

Burjuva sınıf ile savaştan kazanılacak çıkacak için iş savaşı bütün biçimlerini deniyor. Anlaşım eğilimlerini korumak sınıfsal sınıfların sürdürülebilir, kapitalizmi sınırsız tutabilmek.

Burjuva sınıf topu topu bir savaş sürdürüyor. Bu savaşı tarafları kim, hangi sınıflar? Burjuva sınıfların savaşıdır, sınıfsal bir sınıfsal savaşıdır. Savaş çok değişik biçimlerde sürüyor. Ama esas olan ekonomide hakim olmaktır. Bunun için ekonomik, politik, ideolojik ve askeri biçimleri kullanarak mücadele kullanıyor. Savaşın diğer taraflı işçiler, emekçiler yokmuş köylüler ve öğrenciler gençlik, işçilere saldırıyor. İşçi burjuva, öğrencilere, sınıfsal mücadelede, sınıfsal güçlerini kullanıyor.

Emekçilere saldırıyor. Sınıfsal mücadelede kuruma, grev topluluğu saldırıyor, emekçi sınıfları, sosyal mücadelesini yokluyor bırakıyor. Yokluyor emekçilere saldırıyor. Taban sınıflarını kendi belirliyor, üniversite, meslek, akademi, yalın, emekçileri kendi belirliyor. Tarımsal alanların emekçilerini kendi belirliyor ve yokluyor köylüleri paramız emekçileri. Kurumları açarak emekçileri, insanlıkını çıkartıp diğer işçiler için vererek tutuyor. Ve çalışanları emekçi emekçi savaşı. Öğrencilere saldırıyor. Bilimsel, gerçek, demokratik eğilimden yokluyor, burjuva sınıfla mücadelede insan malzemesi kullanıyor. Devrim kuruma, örgütlenmesini kuruma tutuyor.

Kürt ulusuna saldırıyor. Kendi geleceğini belirleme haklarını tutuyor. Kırsal sınıflar emekçi halkları saldırıyor. Emekçi halkların insanlığı çalıyor, baskılıyor, barınma (konut), eğitim, sağlık gibi temel haklarını ortadan kaldırıyor. Dünyaya, dış dünyaya açıklama, örgütlenmesini kısaca her türlü saldırıya meydan vererek saldırıyor. Güdülüyor, işkenceci, katiller, baskılar bütün bunları yapıyor. Mesela, İstanbul'da yapılan insanlık dışı işkenceci Ankara'da memurları -yani Ankara'da - öğrencilere uygulanan sınıfsal toplumu savaşı ve kendine getiriyor.

Ve yönetmeye geliyor, yönetenleri, yönetilenler, emekçi gibi yönetilmek istenilenleri ortaya koyuyor. İşçiler, emekçiler, öğrenciler gençlik bunların emekçilerle gösteriyor. Tüm bunlar savaştan tarafları kuruma bir varolma, yok olma mücadelesidir... Bu savaş burjuva sınıfla toplumu savaşıdır karşı işçi sınıflı, emekçiler, yokluyor köylüler, Kürt halkı ve öğrenciler gençlik bir bütün olarak, toplumu bu savaşa öncülüklerini yanında yer alarak iş savaştan safere çıkarılıyor.

YA DEVİM YA ÖLÜM

YA ÖZGÜR LÜK YA KÖLELİK

Devrimci İşçi Komiteleri

SAĞMALCILAR CEZAEVİ'NDE 13 MART SAVAŞÇILARI ANILDI

Reformizmden ayrıttığımız 1990 yılından itibaren adlarını kavgamıza verdiğimiz yoldaşlarımız İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Kocuk ve Necati Vardar'ı gerek cezaevlerinde gerekse de dışarıda şanlarına yakışır biçimde anıdık, bundan sonra da anacağız. Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da yoldaşlarımızın en iyi şekilde anmanın hazırlıklarını yaparken 8 Mart'ta RP Çekmeköy Bürosu'nun 13 MART GENÇ KOMUNİSTLER BİRLİĞİ tarafından bombalandığı haberini aldık. Bu haber bizi daha da coşuklandırdı ve gururlandırdı.

Bulduğumuz her anında yoldaşlarımızın en iyi şekilde anma geleneğini bu yıl da sürdürdük. Sağmalcılar, Çamaşlıca, Bursa ve Burtin Cezaevleri'nde bulunan TKEP/LENİNİST dava tutsakları gerçekleştirdikleri etkinliklerle 13 MART SAVAŞÇILARI'ni anılar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TKEP/LENİNİST dava tutsakları olarak, 13 Mart 1967'de faşizmin darıyağaçlarında bayrakdaşan yoldaşlarımız Seyit Kocuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı 17 Mart 1996 Pazar günü 11. koğuşta gerçekleştirdiğimiz etkinlikte anıdık. Havalandırmaçı Parti bayrakları ve pankartlarımızla donatma düşüncemiz yağmurun azizliğine uğrasa da, yağmur programının aksatmadı. Koğuşun içerisinde Parti bayrakları, LGB, 13 MART GKB ve diğer pankartlarımızla donatılmış anmamızı cezaevinde bulunan devrimci dostlarımızın da katılımıyla gerçekleştirdik.

Saygı duruşuyla başlayan anma, hazırlanan metnin okunmasının ardından dostlarımızın gönderdiği mesajlar, şiirler, marşlar, din gösterisi ve tiyatroyla devam etti. Paris Komünü kurelidağı döneminde burjuvazinin yaşam tarzının iğrençliğinin ve vahşiliğinin konu edildiği tiyatro, anmaya katılan dostlarımız tarafından ilgi ve beğeniyile karşılandı. Enternasyonal'in okunması ve sloganlarla sona eren anmanın ardından, tüm TKEP/LENİNİST dava tutsaklarımız yüzünde yoldaşlarımızın adlarına ve davalarına yakışır bir şekilde anmanın marifetliği ve gururu okunuyordu.

Sağmalcılar Cezaevi'nde gerçekleştirilen 13 Mart Savaşçılarını anma toplantısında okunan metin yayınıyoruz.

Değerli Dostlar, Yoldaşlar,

Bugün, bundan tam 14 yıl önce, 13 Mart 1982'de proleteryanın üç yüktü öncü meherisi evrenin sonsuzluğuna uğurladığımız gündür. Bugün, üç komünist içinin fazlasını senpalarında kanlı bir kızı bayrak gibi dalgalandırdığı gündür. Bugün, ateşli ve ihanetli yanan gözlerle seyrettığımız bir zamanla yüreğimizin üç parçasının koparıp alındığı gündür. Ki o gün ölüm artık varoşlarda değil, orna yerindeydi İsmir şehrinin; sağır ve dilsiz duvarları arasına soması. Bu cezaevlerden, 13 Mart'ta bir utanç perdesi gibi inenği gece İsmir şehrinin üstüne. Nece gündeğlere renk olmaş bu kent ne çabuk yağanağ böyle. Her yanı çitriyordu İsmir şehrinin. Otlan kokuyordu ağzı, dili ve her yanı. Bir tarih mi yapılacak, bir destan mı yazılacak, neyin hazırlığı yapıyordu? Geçenin en hazırlık anı şafağa mı gebeydi, ölümün yeni hayedar mı fahşenaktı? Yoksa yeni tarihin selgun yaprakları defterinde yeni bir sayfa mı açılıyordu. Nereden bilsindi buranın kirlili syah gözleriyle, içki kokan ağzıyla darıyağaçların koran celiği. Nereden bilsindi bunun burjuvazilere hâmetten başka bir şey bilmeyen ve bildikleri şeyi yapmaktaki ada kustu etmeyen faşist subaylar. İpe yitir yapmaya çağırıldıkları görevlerini bir Alman faşistinin disiplin ve dikkatçılığı... Çolaltır avluda, subaylar odada bir huse gibi gırtlıyordu geçenin koynuna. Uykusunun en derin anında İsmir'i uyandırmaktan korkan bir sessizlikle ve akıllarının gölgesine geçecek bir titlilikle yapıyorlardı işlerini. Seyit'in Terik'i, Necati'nin BMC fabrikası ve İbrahim'in madencileri uyandı-

ramasıydı. Otlan için acıyla bilmek ayrıken işlerini, siner gözleriyle etraflı dikkatle tanıyorlardı. Biraz sonra üç canını çalacakları bedenlerinden, yoksun üç tohum mu düşecekti o bereketli toprağa... Ve işle hazırlıklar bitti, menen tamamı, emir verildi.

Önce Seyit yoluna çıkarıldı hücrelerinden, sonra İbrahim, sonra Necati yoldaşlar. Onlar ki, yüreğinden beşarın ihtilâlinin yangınları figürası da, bu dünyada kahraman olmaya mahkûmdular. Onlar ki, en güzel dünyaları yapıp elleriyle bir meseleye döndüğü birer kebramandılar. Son sözlerinde, faşist cellâtların duy-mak istedikleri sözlerden eser yoktu ve hiçbir zaman olmamağı. Ne yaşamamağı günlerin hayretli, ne tadılmamağı avkilerin özlemi vardı işlerinde. Şimdi sevdiğimiz için vuruşmaya geldi sıra dandığında, sürgünün ve memnûn karşısında tek istahları yürekleri ve inançlarıydı. Otlan için, dostlarını birliği, kitapların yakıldığı bir koranlık zamanda gökyüzüne tehi tutup, yolunu anıyanlara kutup yıldız oldular. Gece geleceğe döndüğü. Ölüm bilince hayata... Ve o kahramanlar daha niceleği gibi ve Deniz'ler gibi, kendini o taglan bu teays, o koydan bu kuyuya vuran herşey bir amek gibi aktılar tarihin içinde.

Üç yoldasınız, küll bir mesele gibi okarken tarihün içinde yürek ve bilgelik; cesaret ve cüretlik; inanç ve kararlılık; mahkemelerdeki tutumlarıyla, ölüm hücrelerindeki yaşamlarıyla, ilim sehpasındaki tevelerıyla yitilme bir devrimci geleneği, eşsiz bir miras paha biçilmez bir değer sahipti. Çünkü böyle bir geleneğe sa-

hip olmayan böyle bir miras biraktılar bize. Deniz'lerden, Mahir'lerden Seyit'lere kadar, bilene devrim savaşçısının kenıyla imak etmek bilenen bu devrimci mirası yeşettirmeyen, doğrunı karşısında oturmasını korumayı bilmeyen hiçbir sınıf gerçek burjuvaz devresini başarıya ulaştırılmaz. Ölümlerine selah çıkmasını bilmeyen, onların anısına ve davasına bağlı kalmayan hiçbir sınıf sifarişlerinden yana savaşçılar çıkarmaz, cesur ve çarpışık kucaklamalar yaratamaz.

Biz devrimci savaşçılarını anma yaşamaktan, onların davasına bağlı kalmayı, onların inancını yeşettirmeyi anlıyoruz. Biz, onların mirasına selah çıkarmaktan onların yolunda yürütmeyi anlıyoruz. Biz, onların adını ve eserlerini kavgamızda yaşatmaktan, marksizm-leninizmin devrimci çatını her koşulda korumayı ve geliştirmeyi anlıyoruz. Marksizm-leninizmin bu devrimci nitinde burjuvaziyi hiçbir koşulda utuşturamaz vardır. Bu devrimci öde, faşist örgütlenme ve devrimci mücadele biçimlerinden hiçbir şekilde vazgeçmeze vardır. Bu devrimci öde faşizme ve kapitalizme karşı itidile mücadelelerini mültek biçimde sifahi bir savaşından geçeceği bilinci ve buna hazırlık vardır. Deniz'lerden, Mahir'lerden, Seyit'lere kadar uzanan geleneğin ortak çığışı, marksizmin bu devrimci çatıdır.

Partimiz TKEP/LENİNİST bu devrimci öde üzerinde yükselmştir. Biz, bu devrimci öde selah çıkıyoruz ve bugünün sosyal-reformistleri tan da bu devrimci öde terk etmişlerdir. Onlar, yeni/bugünün sosyal-reformistleri, İbrahim, Seyit ve Necati yoldaşların bize devrettiği devrim-

varlık nedenidir, devrimci kulislihenin temel koşuludur. Bu yolda yürümek ve devrimin bu temel görevini başarıyla yerine getirmek, devrim uğruna canını veren tüm savaşçılarımızın en doğru, en gerçek biçimdir. Devrim güçleri, ölen devrim savaşçılarını, onların uğruna can verdiği davaya safiyle taahhüdünü, onların açtığı yoldan kararlılıkla yürüyerek, onların ideallerine adanmış bir şekilde anıtar. Onları anmak ancak böyle olur. Ve bugün, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın koşulları, işlenilmemişlerde, zindanlarda, sokaklarda ve Kürdistan'da devrimci savaşçılarını bu tarzda anmanın tüm koşullarını bize veriyor. Oyleyse, varolan reformist akımlar, usulmazca, hüviyetli bir şekilde devrim savaşçılarının anısı önünde durup çökeceklerdir; varolan bu şahıslar biraz daha ayakta durabilmek için onların yerini mirasın gölgesine sığınmaya çalışsalar. Biz, reformist akımların bu şahısların devrimci oldukları Denizlerden Seyir'lere kadar tüm devrim savaşçılarının davalarını ve miraslarını yüceltmenin anlamına ve bunu yüceltme görevine devan edeceğiz.

Değerli Dostlar,

Aydınlıklar ve çatışmalar dönemine girdiklerimizden bu yana daha çok sayıda örgüt yaklaşmakta olan bir devrim, duyulmakta olan devrimin ayak sesleri olduğunu görmeye ve kabul etmeye başladık. Onları bu gerçek teoriinin deyişi de pratiğin öğretmiş olması, bu gerçekliğin devrimin önemini göstermektedir. Bu gerçekliğin anlaşılması devrimci gelişme açısından son derece önemli ve sevindiricidir. Daha önce sayıya sayılabildiği bu gerçekliğin kavranması, devrim güçlerinin birliğine ve zafetinin garantisine dair umudumuzu daha da artırıyor. Çünkü, biliyoruz ki, bir beşyeni büyük kanlı çatışmalardan safiyle çıkabilmeye için devrim güçlerinin merkez birliği kaçınılmaz bir koşuldur. Devrimin bütün gücünü tek bir noktada birleştirmeden, tek bir yekici güç haline gelmeden devrimin son derece teknik donanımlı ve hareketli gücünü yok etmek mümkün değildir.

Bu gerçek bütün devrim güçlerinin önünde devrimin en büyük sorunu olarak devrim güçlerinin birliğini sağlama görevini koyuyor. Ancak, kararlar almaya için hiçbir neden yoktur. Çünkü özellikle son birkaç ayık strateji, devrimci güçler arasında güç ve etken birliği yönünde güçlü eğilimler ortaya çıkmış ve birçok yerde bu güç ve etken birliği pratik anlamda başarıyla gerçekleşti. Bununla birlikte, bu konuda atılan adımların, henüz çok az ve yetersiz olduğunu belirtmek gerekiyor. Şimdiye kadar oluşan güç birliklerinin yeterli düzeyde kalması, merkez, plan ve programı bir düzeye yükseltme olması bu birliğin ve yeterliliğin göstergesidir. Ayrıca oluşan güç birliklerinin bir anlamda pratiğin zorlamasıyla ortaya çıkmış olması, bu birliklerin, bir başka deyişle, yolda oluştuğunda, şimdi yapılmaması gereken pratiğin zorlamasıyla ortaya çıkan bu birlikler-

nelerini daha başka bir şekilde ele almak, geliştirmek ve merkezi bir yapıya kavuşturmakla. Kesacası, devrim cephesini oluşturmak onu ete-keuşe birleştirmek bugün devrimci güçlerini beşyeni en acil sorunlarını başında getirmektedir. Engels'in dediği gibi "Zafere kadar birleşmek için bir tek sözcükte yoğunlaşmalıyız." İçinden geçmekte olduğumuz sürecin gerçek bir iç savaş olduğu şurası tartışılmaz. Devrimci başlangıçta devrimci olan şey devrim güçlerinin birleşik kuvvetidir. Elbette ki, bu devrim güçlerinden söz ederken sadece örgütlü politik devrimci güçlerden söz ediyoruz. Örgütlü politik güçlerin yanı sıra, Kürdistan ve diğer ulusal topluluk emekçi halkların mücadelesi birliği de devrim güçlerinin birliğinin önemli bir yönünü oluşturuyor. Kürdistan ulusal-emekçi halklarının olduğu gibi, Türk emekçi halkının ve diğer ulusal topluluk emekçi halklarının kuruluşunun önündeki en engel tek parti kapitalist sınıfın çöken mülterist faşist devlet kadroleridir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bütün emekçi halkları ancak ittifak halinde mücadele birliğini sağlayarak bu ortak düşünceden kurtulabilir ve kendi gerçek kurtuluşlarını sağlayabilir. Fakat, halkların mücadelesi birliğine yapışma bu yolda en örgütlü politik güçlerin birliğinin önemini azaltmaz ve de onun karşısında bir şeymiş gibi algılanmaz. Aksine, örgütlü politik güçlerin birliği halkların mücadele birliğinin önünü açacağı gibi onu pekiştirecektir de... Bu gerçeklerden dolayı, Türkiye devrimci hareketi Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle güç ve etken birliğine, dahası cephe birliğine özel bir önem vermektedir. Her iki ülke emekçi halklarını kurtuluş getirecek birleşik devrimin safiyesi bu sorunun çözülmesine bağlı olduğu gerçeğine hiçbir devrimci güç gözlerini kapayamaz. Bu görevin başarılmasını ilk ve temel koşulu ise, tüm devrimci yapıların Kürdistan ulusal kadrolerini tayin haklarını hiçbir koşulda bırakmadan kabul ettiklerini açıklama şartı emeldir. Bu bağlamda, birleşik devrim cephesinin programının temel ilkelelerinden birisi, Kürdistan ulusal kadrolerini tayin haklarını hiçbir ön koşulda bırakmadan kabul edilmesi olmalıdır. Şüphesiz ki, devrim cephesi, kendi karakterine ve kuruluş amaçlarına uygun olarak devrimci programını, ekonomik ve politik şartların ele geçirmesi, bu amaçla bütün büyük devrimci mücadele birliklerine ve topluluklara el koyacağı, bunu kimsenin bir halk kadrolerinin güvence altına almaya da amaçlanmaz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın sosyal toplumun bir devrimci bu kadar yakınlaşmışken bundan hedeflenmeyen hiçbir birliğin yaşama şansı olmayacak, yavaş yavaş bu birlikler düzenli entegrasyon olacaktır.

Devrim cephesinin devrim güçlerinden oluşması gerektiği ve ancak böyle olacak olacaktır. Ne yazık ki, halen bazı devrimci hareketler, devrim cephesi içinde reformist oluşumların da yerinin olacağı yanı sıra karar ediyorlar. Bu düşüncedeki devrimci hareketlerin yarattığı devrim sürecinde reformist sosyal akımların gerçek rolünü teorik olarak bilince çıkarmaması, devrim sürecinde reformist sosyal akımların gerçek rolünü teorik olarak bilince çıkarmaması, devrim sürecinde reformist sosyal akımların karşı mücadeleye reformist sosyal akımların karşı mücadeleden ayrı tutulması. Şimdiye kadar reformist güçlerin oluşturulan platformlar, pasif bir konuma düşeceği gibi, bu platformlar her unsurların devrimci eylemlere yönelmelerinin önünde engel de oluşturmuştur. Zira, reformist kendini kapitalist düzenin emekçi işçi hareketi. Yığınların düzen surlarını aynı eğilimi içine götüren devrimci birleşik birleşik yapıya yapıştığı koşullarda, kendini düzen surlarını içine hapsettikleri temel rolünün devrimci gelişmeye önlemek, yığınların düzen surlarını içinde tutmak olduğu ve bu halde sosyal reformist akımların karşı-devrimin toplumsal dayanışma haline geldiği açıktır. Devrim güçlerinin bu gerçekliğin teorik olarak bilince çıkarması da, pratik olarak, olayların safiyesi kavrayarak ilerleyebiliriz. Ne var ki, gerçeğin bu yoldan kavranması, zaman kaybetme yol açmaz ve biliyoruz ki, iç savaşta en değerli şey zamandır.

Değerli Dostlar,

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşulların, devrim savaşçılarının uğruna can verdikleri o büyük kurtuluş davasına, devrimci safiyle taahhüdünün tüm olarak kavranması bize veriyor. Demişlerdiniz, işlenilmemişlerde, zindanlarda, sokaklarda, ve Kürdistan'da devrimci bu büyük kurtuluş davası için can verdiğimiz birleşik birleşik birleşik ve kararlı hareket etmemiz gerektiğini öğretiyorlar. Eğer birleşik devrimin ayak seslerini duyuyorsak, eğer o büyük güzel günleri yaklaştıkça olduğunu görüyorsak şüphesiz bundan en büyük pay, devrim bayrağını kan ve can bedeliyle bugüne taşıyan bütün devrim savaşçılarımızdır. 13 Mart'ın üç proletar komünistini andığımız bugünde, tüm devrim savaşçılarının anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Yürünecek yolu Deniz'lerden ve Mahir'lerden öğrenen Seyit, İbrahim ve Necati yolcuları diğer tüm devrim savaşçılarını gibi birleşik birleşik mücadeleye maras birlenmişlerdir. Şimdi oluşan Seyit, İbrahim ve Necati yolcuları. Sen ve şeref olsun Türkiye ve Kürdistan'ın tüm devrim savaşçılarını.

**YAŞASIN 13 MART
GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ
YAŞASIN
LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST**

"Dayan Bebegim Sık Dişini Yarınlar Daha Güzel Olacak"

- *Mehaba Devrin, bize kendini tanıtar mısın?*

- *Mehaba. Adım Devrin Öktem. 21 yaşındayım. 2 kardeşim daha var. Annem ve babam öğretmen. Denekler bir ailemin çocuğuyum. Annem ve babam Eğitimci (Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası) konusu üzerindedir. Ailemin öğrenen olması dolayısıyla çocukluğum hep değişik ilerde, değişik okullarda geçti. Anadolu'da kaldığımız süreçte, Anadolu halkının insanı değerlerini, seskılıfını, yaşadığını gördüm, benimsedim. İstanbul'a geldikten sonra oturduğumuz semtler, ilçeler ve emekçilerin oturduğu geçtikleri semtlerdi. Orada da insanları nasıl ezdikleri, yatan koşullarına ne kadar kötü olduğu bizim içinlikle ilgili bilgilerimi özümlüyordum. Ağ, perişan insanlar, hasta tedavi göremeyenler, parasızlık yüzünden okula gidemeyenler vs. vs. Daha çocukluğumdan 'Bu insanlar böyle yaşamıyorlar. Onlar çalışıyorlar, ama emeklerinden faydalanmıyorlar. Ellerindeki parayla kendisi ihtiyaçları şeyleri bile alamıyorlar' diye düşünürdüm. Onlara yardım etmenin gerektiğini düşünüyordum. Bunun için üniversiteye girmeyi, doktor, öğretmen veya avukat olmasını istiyordum. Sonuçta Eskişehir Üniversitesi Arkeoloji ve Sınai Tarihi bölümlerini kazandım. Öğretmeni olabilecektim. Ama emekçi hesap tutmaya sınırlıydım. Daha hiç okula başlamadan öğrenim hakkımı elimden alırdım. Dört yıllık eğitim eğitimini, açık öğretim haline çevirdiler. Ya da okula gitmeyeceklerse giremeyecekler, onların seskılıfını üstlenerek kitapları alacakları, sınavları sinavı Eskişehir'e geçirecekti. Tek kelime ile hazırladıkları sistem para tutuyordu. Kitabından kayıt parasına, harçlarına, yol parasına kadar hepini almaları kalkamayacak meblağlara varıyordu. İl dışından kayıt yaptırmak için istedikleri parayı yaramayınca kendileri siddetli. Eğitim öğrenim hayatını boyunca da eğitim sistemindeki çarpıklıklar sürekli karşılaşıldı. Öğrenmenin geçmesi demek, bir yerden bir almam rahatsız dersi hakkı, yazması ve yanlış bilgiler, bilme diye bir eğitim, temkin imkanları vs. vs. Yapılan bu denli net gördüğümüz ve bunların yanlış olduğunu söylediklerimiz için ailemizi ve benim üstümden bakılar hiç eksik olmadı. 19 yaşındaki erkek kardeşim ya da benimde birlikte Sığircılar Caddesinde tutuklu bulunsaydı. 14 yaşındaki kız kardeşim 7 Kasım 1995 günü polis tarafından kaçırıldığını duyuldu. Aylarca alımda kolan bacağı yeni yeni iyileşiyor. Ve şu an okuluza devam ediyor.*

- *Gözetim altından nasıl çıktı, alınma serbestiyi?*

- 5 Şubat akşamı ellerimde sırtlarımda yaklaşık 30 sivri polis emniyet buralar. Hiçbir açıklama yapmadan, arama izni göstermeden ortalığı razıya tutup alanına geçirdiler. Bir yandan da emniyet kütür bırakıyorlardı. Hükümetler, tevditler yağdırırken bir yandan da tarikatlılar, sağımlıyı ve döndürüyorlardı. 'Siz nece isterseniz, sizin gibileri çekip virmek gerekir anlamda. Ve bilirsiniz ki, biz bunu yapabiliriz, benden de önce hesap soramaz' diyorlardı. Ben içindeki daşak, halatın baki bir süre devam etmekte sonra hissi biddetlikleri sivil araçlarla Akaray Terörle Mücadele Şubesi'ne getirildi. Yol boyunca yarıruklar, okumalar, küfürler hiç eksik olmadı. Şubeye geldikten sonra da işkence devam etti. Bu süreçte, TRKP/LENİNİST 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ üyesi olmakla suçlanıldığını söylediler ve kabul etmem için işkence yaptılar.

- *Gözetim altındaykenki duygu ve düşüncelerinizi anlatır mısınız?*

- *Gözetim altındayken ilk önce içime bir baskılık vardı. Çünkü kendimle ilgili ve evden aldıkları*

hiç şayanın içinde bir gün önce yaptığım test sonuçları vardı. Hanım olduğumu öğrenince kendisi ve beşerimi bana karşı kullanacaklardı. Onu kabuleceğimi biliyordum. Saatsın içini kaplayan baskılık da bu yüzden. Kendimi hemis teparlamaya çalıştım. Dostlarımı düşündüm, zihnim düştümdü, inançlarımı düşündüm. Sonra gördüğüm, öğrenmişim bilecece çocuk geldi. Akılma. Açlıktan önce, hastalığı tedavi edilemediği için önce, savaya ilen hislerle çocuk... Benim çocuğum da onlardan farklı yoktu, olmasaydı. Olanın karşısında değil direncimi kırmak akline gücüne geçiyordum.

Bir yandan davak serken, bir yandan da neyle edileceğini ve ne yapacağını düşünüyordum. Zaten en baştan koptuk gerekirdi. İlk taver, insanın sonraki psikolojisi belirler. Ben bunu biliyordum, ama onlarda biliyordum. Bunun için de ilk andan itibaren psikolojimi öğrenme, beni tedavim için karıştırmaya çalışıyorlardı. Tehditler savayıyorlardı. Kalaklımla tehdit onlara. Şüphesizdeni duyuyordum, aldırıyorlardı. Bana ne yapacaklarını düşünmeye başladım. Özellikle yandan emindim. Dostlarımı, inançlarımı ihamet etmemi isteyecekler. Ve bunu yapmamak için de ellerimden geleni yapacak, bebeğimi de kız olarak kullanacaklardı. Ben ne yapabilirdim? Tabii ki insanlık onuruna sahip çıkıp, tüm gücümle direncimliydim. İşkencehanesinde durmayacaklar yarırukları düşünüyordum. Beni de her ne olursa olsun onuruma ayaklar altına sermeyeceklerim. Kendi kendime söz verdim. "Hiçbir şey dostlarım ve inançlarım ihamet etmemi sağlayamaz." Bu karar aldıktan sonra artık için rahatla şimdiki uclar olacağımı düşünürdüm. Bir anlamı yoktu. Nasıl olsa görecektim... Dostlarımı düşünmeye başladım. Onlarla geçirdiğim her anım apayrı bir değer ve değerli vardı. Her anı bir yeni insan yapmıştı oldu yürüdüme, tek tek bakışları geldi gözlerimin önüne. Gözlerimdeki inanç ve coşku adığına karışın düşüncesini bir kere daha düşünüyordum. Nasıl olsa onlara ihamet edilebilirdim. Eğer onlar halkında en ufak bir şeye düşerseniz, ya da polislerin söylediklerini kabul edersem onları da alıp işkenceye sokacaklardı. Bundan emindim. Ve benim yuzumdan bir tek düşüncem bizi bama karıştırmalıydı. Keşke dedim, ne yapacakları bana yapabilir, kimse yokmuş bu acılar... Ama benim istenmediğim olmadı. Tekrar tekrar şüphesiz kendi kendime "Benim yuzumdan bir kişinin bile burda karamayacak." Artık hazırım. Zaten beni bekliyorlar.

- *Şubeye nasıl yaptılar? İnançsızlığı polisin ve emniyetin nasıl etkiledi?*

- Şubeye ilk götürüldüğümde, girişimim anda gözlerimin bağlandı. Anımsorük birkaç ka çıkartıp, geniz bir odada yerli oturuyordum. Seslerim ve ayak seslerinden anladığım kalayla bir hafta kalabalık içerisi. Gözlerim, melher maraj, arabesk müzik dinletip duruyordu. 6 Şubat sabahı beni alıp ayrı bir odaya götürdüler. Burada polisin gelip bama "Bak Devrim Öktem. Biz seni de aileni de çok iyi biliyoruz. Onun için biz kantaracağın falan düşünme. Sen TRKP/LENİNİST Leniniist Gençlik Birlikleri ve 13 Mart Genç Komünistler Birliği üsüsüsüs. Birek okuyan, molofonlu, bombalı, pankart asma etkinliklerine katıldın. Ayrıca Ümraniye İP, DİP ve MHP bürolarının taranmasında sende yardım. Bunları kabul edersen. Ve bu eylemlerde kışkırtılmı olubuydu tek tek anlatırdık. Gel sen beni dinle ve acele çekimden kabul et bunları olsun bizi. Ya da insa ediyorsan bir seni komünistler ayırdır. Şeyle bulalım şimdiki ne diyorsun?" dedi. Kendisine söylediklerimde hiçbir doğruluk payı olmadığını, dolayısıyla da hiçbir şey

biltilenmeyeceğini ve söyleyecek bir şeyim olmadığını söyledim. "Taman dileyse. Ben kapıdan. Kendini denemek istiyorsam işle olsun" dedi ve beni yukarı çıkarmalarını söyledi. Yukarı çıkardılar. Beni sokulduğum odada 8-10 kişi vardı. Birkaç önce benimde kocaman polis geldi. "Bak kızım. Hanım senin. Sana da, bu çocuğa da yakık. Bizi zor kullanmaya mecbur etme. Bu çocuğu düşürürsün sana ve bence işkenciden sonra bir daha işle çocuk durduramazsın. Olay buralık, görünümün geri kalacağını düşün. Sancılar bir gün bile geçirmesin. Çürümeye seni. Önem için gel inat etme kabul et" dedi. Bir an "Kahretsin, bebeğimi biliyorlar" dedim. Sonra zatas bilvonusun öğrenereklerim ve onu da hesaba katarak bir karar aldım. Hiçbir doğruluğu olmayan bu iddiaları kabul edip, onların kendilerini aklamalarına sebep olamazdım. Dostlarım ve inançlarımı ihamet etmeyecektim. Ne olurdu olsun... "Söyleyecek bir şeyim yok!" dedim. "Seyin o zaman" dedi. Soğumayacağımı söyledim. Ce de özünü açıkladılar ve bir yandan dövürken bir yandan da sözlüler. Önce "rimazımla, onuncu sorulmuşsun. İc çarışmaları kalsın" dediler. Sonra bir iş çarışması da çıkardılar işle kaldı. Bana "Sen perşensin. Bana erkeklerin karşısında çirkinlik durmaya utansayın mı?" Bir de onlardan bahsediyordum. Şimdi sana çarışın önünde tavassut edeceğim. Ama o bile benim gibi perşensin etkilenecek" diyorlardı. Beni arşak sayın altına geçiriyorlardı. Su sorulmuşu deyince bilvonusun kalaylırmaya başladım. Ama düşüncemeye çarıştırdım. İnançsızlıklarını geldi aklıma. Zaten onursuz, perşensin olan onlardı. Bergün onlara insanlık kani buluyordum ellerime. Ve onlar hiçbir kapı duvardan ikeneriğe devam ediyorlardı. Oysa ben onlardan tüm insanlık dışı uygulamalar karşısında direnecek onuruma koşuyordum. Olanları söylediklerimi kabul edip, onlarla suç ortaklığı yapıyordum. İşle o zaman işle onursuzluğu ve perşensin yapıyordum. Ve eğer onurumu koruyabilmek için benden bebeğimi alacaklarsa, tamam alınlar. Çünkü ben o bebeği onlarla bir şekilde bütüneceğini planlıyordum. Perşensinlik, onursuzluk eminen sonra o çocuğu doğurmuşum. Ona perşensin, onursuz bir yagan veremeye hakkım yoktu. Ben bunları düşünürken ya da se düşünürken duyula işle bünümün. Sıra vanililerde karşısında beklemeye gelmişti. Vanililerde üsüsüsüne brime ve karışma yaklaşıyorlardı. "Bundan sonra bütüneceğin çarışecek, çocuğum zaten bir daha arla olmayacak, bunu da güberteceğim" diyorlardı. Tekrar su daşak, vanililerde. Bu 4-5 kez arla tekrarılandıktan sonra askıya alınlar. Kollarım iki yarı ağıp sırtım (emmede) yerleştirildikleri emm ve kalın bir kalasa bağlandı. Sonra da kaldırıp yüksele bir yane onlar. Ben askıdayken kasımlı yarıruklar atıyorlardı. Anıklarından tepup ağıya çekiyorlardı. Sonra askıdayken kalay iş çarışmaları da çıkartıyorlardı. Ellerindeki empla empla empla bulunsuyorlardı. Bir yandan kollarım kopuyor, koluk altlarını yarıruklar gibi geliyor, bir yandan emm sarıkanlık edip, vıcık vıcık, göğüslerim sızarak acıma bu karışma çıkartıyorlardı. Yaptıkları işkencilerimden bulunsuyorlardı. İçim ilkesini kaplıyordu. Bunlar insan olmasınlar, karanlı hiçbir özellikleri yoktu. Beni benden çekereklerim kol sokan akıldan değiy. Daha önceden iki kere kemik ameliyatı geçirdiğim sağ kolunum üzerinde emm kaldım. Doğduğum acıyla hayıranırım. Kendime geldiğimde arşak tuşun altındağım. Sonra tekrar odaya getirip bama askıya alınlar. Artık iyice yorgun düşüncem "şahidlik indirim ağıya" dediler. İlk oturduğumuz odaya götürdüler. Beni sırtarken radyo saati söylüyorlardı. 6-45. getirildikleri bir kaç dakika sonra saatin

KAMU EMEKÇİLERİNDEN

Kamu emekçileri fiili-meşru zeminde başladıkları sendikal mücadelelerin ilk ayağı olan sendika kurma ve sendikalaşma haklarını elde ettiler. Ancak burjuvazi söktür alınan sendika haklarının cesurunu kesmek, grev ve toplu sözleşme haklarının cesurunu kesmek, grev ve toplu sözleşme haklarının kullanılmasını engellemek amacıyla önce Tüm Haber-Sen'i kapattı, sonra da Eğitim-Sen ve Tüm Maliye-Sen'i kapatma girişimlerini başlattı. Bu girişimin sonucu ne olursa olsun burjuvazi kendi politikaları doğrultusunda hakkı çıkan taraf olacaktı, kapatma kararı çıkarsa tekeli burjuvazinin emekçiler katrısında zafiri olucaktı, zaten kullanılmasını istemediği sendikal hakların emü kesilecek, kamu emekçileri başladıkları yere dönmeyeceklerdi. Eğer kapatma reddedilirse, kamu emekçileri mücadeleyi sendikalarının kapatılmaması gündemine kilitleyecekler ve böylece yasal-legal zemine oturabileceklerdi. Ancak devrimci komünist kamu emekçileri bu açmanı görerek tavrlarını nödeştirirken reformist-uzlaşmacı sendika yöneticileri tu-rağa çanak tutmaktan başka bir şey yapamayacaklarını ilk günlerden beri ortaya koydular.

Eğitim-Sen'in kapatılması davası sürecinde kendi özelinde aldığı kararlar üye tabanından ne kadar eylemci ve radikal aktarıldıysa merkez de o kadar işi boşaltılmaya, hedef sapıtılmaya yöneldi. Taban 'sendikamız bir kurdük, kapatılmayız' derken, merkezde Eğitim-Sen kapatılmaz, kapatılmayız'a düştü. Taban, grevi sokakta alacağız derken, grev süzük olarak bile merkezde yur almadı. Kamu emekçileri sendikaları üst örgütü KESK'de desteğini açıklarken, özellikle son gün olan 13 Mart'in

örgütlenmesine katılan katarrın alınırken Eğitim-Sen'den ayrı, gündemi geliştirici sınıfsal kaygayı bir adım ileri götüren bir tavıra girmedi. Tam tersine kitleler ne kadar pasivize edilebilir'in enerjisi nasıl emdirilebilir'in ince hesaplarıyla davratıldı.

Emekçi kamu çalışanları soruna sınıfsal perspektifle yaklaşarak her eylem platformunun hak alması hedefinin doğru tespit edilerek atılan her adımın bu hedefe varmaya hizmet etmesi gerektiğini ortaya koydular. Sendikal hakların fiili ve meşru zeminde yükseltilecek mücadeleyle kazanılacağından hareketle, toplu sözleşmenin fiili kazananda, grevin de sokakların zapt edilmesiyle yaşamı hatacağını haykurdular. Alınan geri eylem kararlarına, yaşamın içinde ileriye taşınmaya çalıştılar. Eğitim-Sen'in 9-13 Mart eylem planında yaşananlar bu ayrışmayı bir kez daha somutladı. Mücadele kaçkın reformistlerin, uzlaşmacıların maskesini bir kez daha düştürdü.

Alınan karar doğrultusunda 9 Mart'ta Güvenpark'ta toplanan Ankaralı kamu emekçilerinin kararına eylemine başlamak üzere çadırlarını kurmaya çalışırken tekeli burjuvazinin kollektif gücünün, faşist saldırısıyla karşılaştılar. İşlerinde emekçi kamu çalışanlarının da olduğu 100-150 kişilik grup çadırlarını kurmak için eylemi sahiflenmek ve sürdürmek için kendi sayılaban üç katı çoklukta polis tarafından coptan geçirildi. Kırılan kollar, yarılan kafalar emekçilerin olmasına karşın 34 kamu emekçisi gözaltına alındı. Saldırılar marası toparlanamır, yeni saldırılara uğradı. Faşizm insanlardan hücumu çıkarmama'ya olacak ki, çadan da gözaltına aldı.

10 Mart Pazar günü Eğitim-Sen Genel Merkezi önünde toplanan kamu emekçileri 'Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Emekçiyi Kalkan Eder Kırılır, İnsanlık Övaru İnkenciyi Yeneyecek, Coçların Hesabı Sorulacak, Eğitim-Sen Kapatılmaz' sloganlarıyla Güvenpark'a yürüdü. Burada Cumartesi aldırısı protesto edilerek, gündündaki arkadaşların geri alınması için adliye sloganlarıyla yürüterek, adliye önü gösteri alanına dönüştürüldü.

Bir gün önce gözaltına alınanların bırakılmasıyla birlikte Güvenpark'a dönen kamu emekçileri uzlaşmacı tavrla karşılaştılar. Çadır kurulmaya cağı. Çünkü çadırın gözaltı süresi dolması bu bir, ikincisi de eğer çadır kurulursa koruma görevi, sorumluluğu ortaya çıkacak ve reformist-uzlaşmacı yöneticiler istenilen emekçileri isteniyorlardı. Son olarak da hava şartları uygun değildi. Ertesi gün 13.00'de toplanmak üzere dağılıma kararını açıklanverdi yetkili ağzılarından.

Pazartesi günü 12.30'da Güvenpark'ta toplanan kamu emekçileri Sloganlara 'Grevi sokakta alsacağız' cildanmıştı.

12 Mart, Yüksel Caddesi'nde DKÖ'lerin katilmasıyla Gazi Direnişinin kanılmasıyla başladı. 'Gazi İyama Direnişin Destanı, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Zindanlar Yıkalsın, Tutuklulara Özgürlük, Yaşasın Gazi Direnişimiz, Gazi Şehitleri Ölmeyecektir, Devrim Şehitleri Ölmeyecektir' sloganlarının atıldığı anımsılan basın açıklamasının bitmesinden hemen sonra kaçırılmasına Eğitim-Sen ayrıldı. Ne bir sloganı kanlıdır, ne de tepki dile getirildi. Seyirci gibi izlendi ve bir grevi olayı bitirmenin telaşıyla alan hemen terkedildi. Buna karşın öfkeli ve mücadeleci kitle Eğitim-Sen'e destek amacıyla 'Emekçiyi Kalkan Eder Kırılır, Halkıyız Kazanacağız' sloganlarıyla Güvenpark'a yürüyüşe geçti. Güvenpark'ta Eğitim-Sen'e destek açıklamaları ve sloganlarından sonra kitle kendiliğinden dağıldı.

13 Mart günü Ankaralı kamu emekçileri Abdi İpekçi parkında saat 9.30'dan itibaren toplanmaya başladı. Bu sırada Ankara'dan gelen Eğitim-Sen üyeleriyle destek için gelen kamu emekçileri de hipodromdan yürüyüşe geçmek için son hazırlıklarını yapıyorlar, kortejlerini oluşturuyorlardı. Şişhiye köprüsü altında buluşan kamu emekçileri, Kızılay Meydanı'na çıkarak burayı bir kez daha zaptottular. Yürüyüş boyunca atılan 'Emekçin Birliği Sermayeyi Yeneyecek, Coçların Hesabı Sorulacak, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Eğitim-Sen Kapatılmaz, Susma, Susturucu Sıra Sana Gelecek, Gazi'nin Hesabı Sorulacak, Grevi Sokakta Alacağız, Gazi'nin Ateşi Ülkeleri Sanyor' sloganları altında da sürdü. '13 Mart Savaşların Ölümsüzdür' sloganının da atıldığı Kızılay Meydanı'nda reformist uzlaşmacı sendikacılar bir yüzlerini daha ortaya koydular. Eğitim-Sen Merkez Genel Sekreteri Nurettin Akdemir devrimci çevreleri hedef göstererek libaralığı da becerdiğini gösterdi. Bu davranıştan sonra yuhalamalar başladı ve 'Kahrolsun Sendika Mafrası' sloganı atıldı. Elinde mikrofonla amaç üzerinden hedef göstermek gibi işlere girişenler aynı üye kafalarına sokulmadı. Devrimciler kendilerine yapılan saldırıları da, suçlamaları da, karalamaları da cesur bırakmazlar, bırakmadılar. Uyarıyorlar; hiç kimse altından kalkamayacağı sınırları sarfetmesin, hiç kimse bedelini göre alamadığı davranışlara girişmesin. Ve unutmasın ki, devrimciler sözlerini arkasında duran insanlardır.

**BASKILAR
BİZLERİ YILDIRIMAZ!
YAŞASIN SINIFIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Ankara'dan Emekçi
Kamu Çalışanları

ÖĞRENCİLER BARİKATLARDA



Öğrenciler İmza Kampanyalarıyla Başlattıkları Eylemlerini Barikatlarda Sürdürüyor

Devrimin öpüğünde olduğumuz Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta da proletarya kendini devrim için hazırlıyadur. Devrimin yan gücünü oluşturan öğrenci gençliğin eylemleri bir günden güne artıyor ve hızlanıyor. Barikatlarda ve taşlı TC üzerinde eylemler artıyor. İlk olarak imza kampanyalarıyla başlayan eylemler daha sonra basın açıklamaları, açlık grevleri, mitingler, yürüyüşler ve işgaller.

İlk olarak sadece harçlık sorunuyla başlayan ve "Harcı İptisine Hayır!" gibi sloganların yansıdığı "Devrimin Ağık Sesleri" ve "Halkın Sesleri" gibi sloganlar alınarak, gençlik harçlık sorunuyla adeta sınırsız, kendisi bitmeyen devrim döneminde başlamıştır. Artık gençlik birliği, her eylemin sloganları çerçevesinde imza kampanyası.

Biz de bu bilinçle Ankara'ya gittik. Ankara'ya alışverişinde basını açıklamaları bitmiş, kolları polisyene sınırlıydı. Biz de pankartlarımızı açarak yürüyüş polisyonu aldık. Daha sonra sloganlarımız çerçevesinde Söğütözü'ne geçip DİT Tarih Doğruya Farklılığı Önce Geldiğinde Kitleler Durdu. Bu esnada düzenli sadık köpekleri! Çift tırnaklı olarak talimatını verdi. DÖB olarak tavmız kesildi ve kaçacaklardık. Herkes DİT'ine bahçesine geçerek utakabiliyordu. Son aşamada polisler doğru ateşe başladık. Daha sonra bir grup DİT'ini işine gördü. Biz de onların arkasından fakültesi için girdik. Biz işleri girerken depanca isminler kaçıp orası ve parkta sokağına büyük yarımlar alırken işleri ilk olarak bir binaya girdik. O sırada daha önce girilmiş ökseler alınmış (Makul, yiyecek, su ve radyolarla ilgili geçebilmek için çeşitli cihazlar) fakat o sırada bir pankart yapıldı ve insanlar bittirimi görevleri olduğunu söyleyerek yan taraftaki binaya geçtiler. Karşı binaya geçtikten sonra herkes barikatlarda kuruldu. Bu esnada polisler de karşıya geçmiş ilk barikatlarda sınırlı çalışıyorlardı. Saramız 4 kat olan binanın her katına barikatlarda kurularak üst kata kadar çıktık. Bu esnada polisler de boş durmamız peşiniden binamızı açarak birim altı katımıza kadar geldiler.

Onlar alt kata bir üst kata bir sokağına çıktı. Çıksın çıkmaya çalışıyorlardı. Karşılarına 150-200 kadar öğrenci sokağıyla çatışmaya hazır kitle vardı. Tam bu esnada gaz bombası atıldı. Her kes ökselere si-

ğınarak kaçtı. Arzu ne fayda. Gaz bombasının etkisi odaları sarmıştı. Bu esnada öğrencilerde bir dalgınlık yaşandı. İşleri bu zaman zarfında polisler son barikatlarda açarak insanlara katılmaya başladılar. Daha sonra bu 4. katın polis sığınakları eşliğinde indik. Ve çatışma öğrencilerden sığınakları yönünde aldıkları öğrencileri taşıyorlardı. Sonra odaları ve sokağı eşliğinde TEM'e gittik. Biz orada arkadaşlar ve onların sığınakları san görüş bekleniyordu. Tam 3 gün gıda ve 2 hafta biletleri yılmak için her türlü psikolojik baskıyı yaptılar. Sizi insanları alt kata götürüp ocağı tek il eylemlerini keşif ediyorlardı. Yaklaşık 270 öğrenciyi spor salonunda tutarak zorunluydular.

Öğrenciler arasında öğrencileri büyük bir kısmı serbest bırakılarak 30'a yakın insan tutularak cezalarına gönderildi. Fakat TC sınırları, her gıda ve sokağından sonra insanlar yatacak. Tam tersine oradaki 270 öğrencinin TC'ye karşı olan işleri ve devrimin olan başlı işleri daha da arttı.

**YAŞASIN POLİTİK VE AKADEMİK MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMÇİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!**

DÖB'li Bir Öğrenci

ÖSS SINAVINI PROTESTO

Yaşadığımız süreçte Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta da ortaya çıkan toplumsal olayları tahli ederken göz ardı edilemez bir gerçek en temel gerçeklik devrimci durumdur. Bugün birleşik birleşik birleşik olarak ne kadar farklı görünürse görünürse bütün toplumsal olayları tahli ederken 4-7 yıl devrimci durumdaki kaynakları kitlelerin kendiliğinden hareketidir. Son aşamada yapılan öğrenci eylemlerinde de devrimci duruma etkisine geçtik. Akademik-demokratik taleplerle başlayan eylemlerin misil politikasıyla radikal bir çizgiye geçtik.

Biz Devrimci Öğrenci Birliği, bu süreçte, yani öğrenci gençliğin eylemlerini radikalleştirme ve bak alması mücadelesinin yerine devrim mücadelesini koyma sürecinin kendiliğindenliğine inancımızla dolu bilmeyiz. Bu bilinçle başladığımız eylemlerde devrim sloganlarını ön plana çıkartarak kendiliğinden hareket etme yolunun önüne yol göstermeye çalışıyoruz.

5 Nisan '89 Çarşamba'da ÖSS sınavını protesto mitingine ilk kez katılmaya gittik. "Demokratik Lise Devrimci Kazanılacak - DÖB" imzasıyla pankartlarımızı açtık. Yapılan konuşmalar ve müzik diribitisiyle devrim eden miting yavaş yavaş sürdü. Kitle dağılırken pankartlarımız il il işleri Nidurduğunda panellerine aitti. Slogan olarak bir süre yürüyüşten sonra dağıldık.

**YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
DEMOKRATİK LİSE DEVRİMÇİ KAZANILACAK!**

Liselil DÖB

NEVROZ DEĞİL NEWROZ !

21 Mart 'Newroz' değil, Newroz'dur. Newroz ümit burjuvazinin söylediği gibi her yıl her zaman değil, Kürt halkının zulüm Dehşetlere karşı mücadelesinde gürültüdür. Kürt halkı Newrozun yaktığı ateşin yeni nesilde kışkırtıcıdır. Ve ateş bu güne dahi sönmemiştir ve zulme karşı verilen savaşı şerhli olarak yaşamaya devam ettirir. Bugün Türkiye ve Kürdistan'ın bütün emek toplulukları Kürt halkıyla birlikte ortak düşmana karşı mücadele bulduğu zamanda Newroz ateşini büyütüyor.

21 Mart 1996'da bu kutlamalar diğer devrimcilerle ve işleri halkıyla birlikte Paris'te'de Newroz ateşini bir kez daha yaktık. Hem bu kez Newroz ateşini devrimci güçleri bir arada getirdi. Bu TREPLENİST 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ, TİKB, DHKC ve TGP (ML) ile ortak bir platformda Newroz ateşini organize ettiler. Eylemlerden birkaç saat önce ev ev dolaşarak aydınların açık düşüncelerini topladık ve işleri halkına Newroz ateşini birlikte söndürmeye çağırarak.

Saat 19.00'da Newroz ateşini yandı. "Biji Newroz" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartları açıldı. Mahalle çöktü, sığınaklar açıldı. Slogandan önce Newroz'un içeri boşaltıp gerçek anlamından yararlanmaya çalışan faşist burjuvaziyeye en iyi cevap, "Kürtleri Faşizme Mezar Olacak!", "Biji Newroz!", "Newroz Pîroz Be!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganlarına çevrildi otuzun hakkı da kaldı. Eylem başladıkten 10 dakika sonra faşist devletten katil polisi, kibiri kibiri sarıya dönük "Katil Devlet, Katil Polisi" sloganları almaya başladı. Bu arada daha önceden görevlendirilen mahalleli birimlerle bir devrimci de polisin etrafına sorduk. Peki Gazide, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Gölözü, Nureke, Alibeyköy, Okmeydanı'nda dersini almış olacak ki, kibiri yüzlerce metre geriye çekilerek sessiz sedasız olgün bitmesini bekledi. Her dakika köşeye çözüldü yeni insanları kurtarıyordu.

Eylemi bitirdikten mahallede şu anırsı vardı: "Eğer gözaltı veya başka türlü bir müdahale olursa, kitleden tek bir kişiye bile zarar gelirse, yarı karabölen önünde, karakolu tasarlama çıkarız!"

Bütün kitle bu düşünceye katıldığına göstermek için "YARIN KARAKOLUN ÖNÜNDEYİZ!" diye sloganları atarak dağıldı.

Bu Newroz ateşi daha devrimci güçlerin ve halkın birleşip ateşinde yandı. Ve Söz Veriyoruz ki, Newroz Ateşi Bundan Başka Daha Güçlü Yanaçak!

TREPLENİST
13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ

FAŞİST DEVLET KANA DOYMUYOR!

10 Nisan '96 akşamı, polis halkın gözü önünde bir kadını daha yaktı.

Daha önce faşist basında hedef gösterilen DHKC savaşçılarını Muhammed Karıncı ve Mustafa Bektaş'ı, sokak ortasında onlarca yalıtın gözü önünde pervasızca katleden siyasi şube polisleri, yine aynı pervasızlıkla savaşçıların ailelerini tehdit ederek cenazelerini kaçırmak istedi. Polisin tüm tehditlerine ve tehditlere rağmen DHKC savaşçıların cenazeleri 14 Nisan pazar günü Gazi Mahallesi'nde yapılan törenden sonra kalabalık bir kitle tarafından Gazi mezarlığına kadar eller üzerinde pankartlar ve sloganlarla götürüldü. Polisin uzakta seyrettiği, yaklaştırmaya dahi cesaret edemediği gösteriler Gazi mezarlığında cenazelerin defnedilmesiyle son buldu.

Cenazeye devrimci güçler pankartlarla katıldılar. Cenazeye biz de "Faşizme Karşı Silah Başına LENİNİSTLER" yazılı pankartlarımızla katıldık. Yürüyüş güzergahı üzerinde "Devrim Savaşçılarını Ölümüne Dür TKEP/L 13 MART GKB" ve diğer yazıtların dikilmesini bekliyorduk.



Basına ve Kamouyona

Bir iç savaş hükümeti olan DYP-CHP koalisyonunun ardından bu kez yine bir iç savaş hükümeti olan ANAP-DYP koalisyonu dönemi başladı.

Bu iç savaş hükümetine en uygun Adalet Bakanı olarak da adı kutlanırları, işkenceler ve gözaltında kayıpları birlikte anılan Mehmet Ağar atandı. Ağar'ın Ceza ve Tevkif Evi Genel Müdürlüğü'ne getirdiği kişi ise Cemal Şahin Gürsel. Konyu DGM sıvancı iken devrimci tutsakları "3 kilo siyanürle, bir gecece temizleme" hayalleri kuran Cemal Şahin Gürsel.

Amaçları çok açık ki Faşist Devletin yıllardan beri sürdürdüğü devrimci tutsakları sindirme, kişisizleştirme ve yok etme politikalarını en üst boyutlara ulaştırmaktır. Cezaevlerinde devrimci tutsakların can pahası direnişlerle elde ettiği haklar gasp edilmeye başlandı. Tutsakları görmeye giden yakınları ise hemen her gün gözaltına alınıyor, işkencelerden geçiriliyor.

Bunun en yakın örneği 09-04-1996 tarihinde Sağmalcılar cezaevine yakınlarını görmeye giden Yılmaz EKŞİ'nin hiçbir gerekçe yokken, askerler tarafından yumruk tekme ve dipçiklerle vahşice, öldürmeye dövüldü. Yılmaz EKŞİ olayın ardından hastanede tedavi gördü ve yüzünün sağ tarafı şişmiş, sağ gözü tamamen kapanmıştır.

4 kişinin katledildiği onlarca insanın yaralandığı Omraniye saldırısının ardından Devrimci Tutsak Ailelerinin ve halkın eylemleri karşısında kelimenin tüm anlamıyla şaşkına dönen devlet bu kez işi baştan sıkı tutmak istiyor. Bu nedenle Devrimci Tutsaklarla birlikte tutsak ailelerine de saldırıların en üst boyuta çıkarıyor.

Ama bu katillerin unuttukları birşey var. Cezaevlerine yönelik bu saldırılar ülkelerimizde çokça yaşandı. Ama bunların hiç birinde devrimci tutsaklar teslim olmadılar ve hep direndiler. Mehmet Ağar "can yanaçak" diyor. Devrimci tutsakların yanısı ise her zaman ki gibi net. "Bedel ödemek gerekirse öderiz". Biliyoruz ki devrimci tutsaklar yine baş eğmeyecek direnerek ve kazanacaklardır. Her zaman olduğu gibi faşist devlet döktüğü kanın önünde diz çökecektir.

Biz devrimci tutsak aileleri ise; yine her zaman olduğu gibi evlatlarımızın haklı mücadelelerini alanlara taşıyacak ve yılmayacağız. Saldırıları karşısında geri adım atmayacak ve evlatlarımızla birlikte savaşacak, birlikte kazanacağız.

MÜCADELELERİ MÜCADELEMİZDİR.

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİ
KOMİTELERİ
(DETAK)



NEWROZ'DA MHP LOKALİNE BOMBA

Newroz Devrimci Kawa'nın binlerce yıl önce zalim Dehak'ı cezalandırıp öldürmesiyle başlatıldığı kurtuluşun özgürlüğün, isyanın müjdesi, ateşidir. Binlerce yıldan beri bu böyledir, böyle kalmıştır.

1990'li yılların en vahşi, en karanlık başla ve yenilgi yıllarında bile Newroz Kürt halkının umudu, isyanın ateşi olma özelliğini korumuştur. Kürt halkı 1990'lı yıllarla birlikte Newroz ateşini körüklemiş isyanla daha da yükselmiştir. Bu neslenedir ki, faşist TC, yinede Newroz kutlamalarına bastırarak için vahşetini, terörünü artırarak, her türlü yola başvurarak yasaklamaya çalışmıştır. Her gece karşın Newroz ateşi Kürdistan'ın dağlarından şehirlerinden Türkiye'nin metropollerine yayılmaya devam etmiştir. Artık 'Newroz'u keşfetmiş, Newroz'un isyancı geleneğinin içini boğaltmak için Nevruzlaştırarak resmileştirmeye girişimlerine başlamıştır.

Son aylarda Kürdistan'a yönelik saldırılara yoğunlaşarak özellikle İshakla birlikte tam bir katliama hazırlanan faşist TC kan içmeye doymuyor. Sivas'ta onlara köy yakıp yakalıp, boğaltıldı; emekçi köylüler yerlerinden yarılanından edilip sürüldü.

Faşist TC, yeni savaş hükümetiyle, bir

yandan ısıtıp ısıtıp önümüze sürdüğü demokrasikleşme masahıyla kamuoyunu oyalarken, öte yandan hema Türkiye'de öğretmen-



lerin ve öğrencilerin eylemlerinde yaşananlar bunun bir örneğiydi sadece) hem de Kürdistan'da vahşete, katliama, kan içmeye devam ediyor.

Son parlamento seçimlerinde parlamento ya giremeyen stül faşist çetelerin reisi Alpaslan Türkeş'e akıl danışmaya ve bu çeteleri yeniden piyasaya sürmeye devam ediyor. Yılmaz başbakanlığındaki savaş hükümeti.

Tam da böylece bir dönemde partimiz TKEP/LENİNİST'in politik önderliği altında hareket ederek Altınşehir MHP lokalini bastık. İçerideki köpek korkudan kaçıp saklandığı için çelik kapıyı açamadık ve kapının mazgalından altınşehir partizanlarıyla içeriye tahrip ettik. Dışarıdan da silahla tarayarak uzaklaştık.

Partimiz TKEP/LENİNİST'i tokettiğini, bitireceğini söyleyen faşist diktatörlüğe, başlayan devrim yürüyüşünü artık durduramayacaklarını bir kez daha hatırlatıyoruz. Bütün baskıcı, katliamcı vahşetiniz sonunuzu engelleyemeyecek tarihin çöplüğüne gidecektir.

**KÜRT HALKINA UZANAN
ELLERİ KIRACAĞIZ!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BASINA!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

Leninist Gerilla Birlikleri
İstanbul Bölge Komitesi

AVRUPA'DA 8 MART

1910 yılında II. Enternasyunal'e bağlı Sosyalist Kadın Konferansı'nın Clara Zetkin'in, 8 Mart'ı Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak önerip kabul edilmesinden bu yana tam 86 yıl geçmiştir. Bu günün 139 yıl önce New York'taki işçilerin zaferiyle başlaması. O günden bu yana 8 Mart tüm dünyada çeşitli etkinliklerle kutlanmaya başlandı gibi Avrupa ülkelerinde bu yıl gene kutlamalar yapıldı. Burjuva demokrasinin "güçlü" olduğu Avrupa ülkelerinde burjuvaz bu günün içini boğularak kutlayın. Çünkü Avrupa ülkelerindeki kadınların bir takım "pürüzlü özgürlükleri" özgürlükünün gücü yutturulmaya çalışılıyor. Halbuki bizler biliyoruz ki, kadının özgür olması demek Avrupa ülkelerinde olduğu gibi gırecesi değil, kadının özgür olabilmesi ancak ve ancak toplumun özgür olmasıyla mümkün olabilir.

Yine 1867 yılında New York'taki dokuma işçilerinin talepleri olan "Eşit İşe Eşit Ücret" sloganı sadece en gelişmiş insan topluluğuna sahip olan Avrupa'da bile, hala bu talep gerçekleştirilememişti. Flapanista bildiği gibi bu ülkelerdeki kadın işçiler hala ücret ve diğer ücretle fabrikalarında çalıştırılmaktadır. Bu özellikle yabancı kadın işçilerinin çalıştığı fabrikalarda kendini daha belirgin bir şekilde gösteriyor.

Kapitalist-emperyalist üretim biçimi ve ilişkilerinin yaşandığı bu ülkede, kadın her ne kadar özgür olamaz. Bunun böyle olmadığı bir Avrupa'da yaşayan işçiler olarak çok iyi bilmekteyiz. Kadın evlerinin olması, kadının mesleki eğitim yapması, her işte çalışması, sokak ortasında rahat sigara içebilmesi vb. kadının gerçek anlamda özgür olduğunu göstermez. Ama biz yine biliyoruz ki, bu toplumda ne ta gibi kullanıldığı, yönetselle yeterince temsil edilmediği, işyerlerinde kadın olduğundan dolayı sosyal haklarının olmadığı fannelik sigortası gibi düşük ücretle çalıştırılmaları bir gerçektir. Bu amaçla bu yıl da 8 Mart etkinlikleri, emekçi kadınların taleplerini içeren çeşitli gösterilerle Avrupa ülkelerinde kullandı. Almanya'nın Köln kentinde 5,7 ve 8 Mart'ta çeşitli sempozyum ve etkinlikler yapıldı. Yine Bremen, Duisburg, Oberhausen gibi şehirlerde gece ve şenlikler düzenlendi.

Yine 8 Mart Cuma günü İsviçre'nin Bern şehrinde 'Türkiye'li, İran'lı, İsviçre'li ve Vietnam'lı kadınlardan oluşan bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş saat 17.30'da Bern Meydanı'ndaki kilsenin önünde başlanarak gece boyunca süren megafonlarla yapılan yürüyüş yaklaşık 300'e yakın kadının katılımıyla gerçekleştirildi. Biz Devrimci Emek okuru kadınlar olarak bu yürüyüşte 'Eşit İşe Eşit Ücret', 'Kadın Sıkak Elele Özgür Gündere' yarıllı çeşitli pankartlarla katıldık. Yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe sloganlar atılıp konuşmalar yapıldı.

1 MAYIS

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ ve DEVRİMCİ DAYANIŞMA GÜNÜDÜR

Uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günü olan 1 Mayıs, Türkiye ve Kültürün proletaryasının tarihinin devrimci ve enternasyonalist özüne uygun biçimde kutlanmalıdır. 1 Mayıs'ın Enternasyonalist özü, bütün ülkelerin proletaryalarının emperyalist-kapitalist sistemle karşı mücadelede dayalı devrimci dayanışması demektir. Proletarya Enternasyonalizmi her ülke proletaryasının bulunduğu her alanda devrimci öncülük olması, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist seviye kazandırmasıdır. Devrimci proletaryanın enternasyonalist anlayışı boyleyken, Enternasyonalizm oportünizmin giriştiği açısında savaşı ötürün yitirir, yalnızca iyi dileklerle ilgisizine indirgenir. Kendi bulundukları ülkelerde devrimin mülkiyelini veremeyenler, burjuva zulmine son vermek için silaha sarılmayanlar proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Bütün ülke proletaryasının canı vekanı pahasına yarattığı ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepse oportünistlerin giriştiği savaşta gerçek anlamını yitirir. 1 Mayıs'ın devrimci özü ise, kapitalizme, stüdüntün ve başkının bu tek temeline karşı etkin ve zora dayalı mücadele anlamına gelir. Ama oportünistler böylesine devrimci-dönüştürücü anlamı olan 1 Mayıs'ı "geleneksel" olarak kutlayacakları! Ni olursa olsun oportünistler 1 Mayıs'ın KIZIL rengini sarartmayacaklar. Kızıl 1 Mayıs devrimci güçlerin ellerinde hep dalgalanacaktır.

Pek çok sendikal ve sol siyasi çevre 1 Mayıs'ta proletaryanın bugüne kadar belki milyon kez daha geçirilen ekonomik, toplumsal ve politik istemlerini dile getirecekler. Tomar tomar bildiriyle proletaryaya hitolacak olan şey, artık çok açık olarak bilinen istemler olacaktır. En geniş emekçi kitleleşimist istemler sınıfında bir araya gelirken, harekete geçecek. Bu istemlerin büyük bir bölümü sendikalar tarafından dile getiriliyor. Bir kısmı ise sosyalist hareket tarafından dile getiriliyor. Şimdiye kadar tek seslenen sol ve temel istemleri bir kez daha 1 Mayıs'ta tekrarlamak bu alanda büyük önem taşımak demektir. Proletaryanın ve halkın sol istemleriyle temel istemleri artık iç içe geçmiş, çözümleri de birlikte olacaktır. O halde mesele nedir? Mesele emekçi sınıfın bütün yaşamsal istemlerinin nasıl çözümleneceğidir. Yani stüdüntü ve başku sistemine karşı savaş yöntemleri sorunu devrimin mükemmel taşıdır. İşçi sınıfının ve halkın istekleri manifestosunu yazdırmak değil, devrimci savaş ve silahlı mücadele manifestosunu yazdırmak, devrimci girişimci dönemin marksist-leninist görevidir.

Devrimci Proleter!

Devrimci olanlar devrimci olmayanların kesin olarak ayrıştırmak istiyorlar, yalnızca silahlı edilmeye olan amaçları beklemeyecekler, hangi yolu izlediklerine, bu konudaki mücadele yöntemlerine ve ilkelerine bakacaklar. Bugün sınıfın ortadan kaldırma kadrolarını ileri taşıyan oportünist kalıpların, Mesele Komünizmi'nin bu temel amacına nasıl ulaşılabileceği yani mücadelelerin yolları sorunu gündeme ya da silaha sarılmaya giren bir çatışmada bunların hiçbirini yaşamaya bulamazsın. Artık, her emekçi tarafından çok iyi bilinen ve yaşamında çok derin olarak hissettildiği stüdüntün ve başkının sözcüğü olmak değil; zulmü, hakıyı ve stüdüntü ortadan kaldırma için savaş çıkarmak gerektir.

İşte savaş çıkarmayı zorunlu yapan tek kelci sermayenin ve feodal devletin güncel saldırıları: Zaten en modern silahlarla donatılmış olan devletler, daha büyük çapta silahlanma, toplumsal seviye kesintisi den oluşan yeni devletler, militanist aygıtların oluşturulması, silahların ve tankların desteğindeki askerî birliklerdir. Kürt halkı başta olmak üzere bütün halklara karşı saldırıya geçmesi, infaz, kaçırıp yok etme, sistematik işkence, kanlı operasyonlar ve vahşetin her biçimini sergilediyse. Etkilenen kitlelere karşı saldırılar yeni hükümetle birlikte hız kazandı, karşı-devrimci gerici, okuyucu göre daha kodurgan özümü gördü. Zincirlerinden kurtulan gerici, saldırganlığı daha özgünce uygulamaya geçti. Cezasızlıklarında bulunan devrimci tutuklulara yönelik olarak ortaya konulan imha planı, burjuva kutuplaşımın hangi düzeyde ulaştığını gösteriyor. Kürt halkına karşı defalarca giriştiği imha hareketlerinden birini daha "Bahar Harekati" adıyla devreye soktu. İşçi sınıfına karşı tam bir burjuva sendikal saldırı derecesinde olan işten çıkartmalar, yeni hükümet döneminde hız kazanacaktır. Artık hiçbir işçi işinden ve yurtdışından emtia değildir. Öğrencilere karşı asker-polis ve sivil faaliyet kuşatma ve saldırısı bilindiği gibi bütün okul ve yurtlara doğru yaygınlaşmaktadır. Çok iyi bilinen bu gerçekleri tekne dile getirmenin önemi nedir; oylan sınıfın savaşmaya mecbur olduğunu ilana edici biçimde göstermektedir. "Hangi toplumsal ya da politik sorunu ele alırsak silahlı yolda yitirileceğimizi tek gerçekçi yol, devrimci savaş yoludur.

Sosyal-reformistler, her türden oportünistler ve çoğulu devrimci çevreler burjuvazinin 1 Mayıs Alanı'nı yazıklaşması karşısında, o gün silahlı büyük bir güc yağması karşısında geri adım atarak TKEP/LENİNİST'lerden "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" diyerek ısrar ettiler. Bunun esas nedeni onların insanlığın canına mal olan 1 Mayıs '77'yi unutmamak, emekçi sınıfın bu unutulmaz evlatlarının devrimci savaşını yapmaktır. TKEP/LENİNİST, işçi sınıfının ve halkın devrimci evlatlarını yalnızca sözcük değil, eylemlerle anmayı kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yerine getiriyor. 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etmemizin diğer bir gerekçesi; burjuvaziye boyun eğmemek, burjuvaziye rağmen eylemlerini yapmaktır. "1 Mayıs Alanı" mücadelesi burjuvaziyle, emekçi sınıfı arasında sert bir mücadele meydana çıkmıştır. Ancak sert bir mücadele ile açıklacaktır. Leninist Savaşçılar, her 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na yürüdüler. İsrarlı ve kararlı mücadeleyle geçen birkaç yıllık eylemden sonra en sonunda '86'ta 1 Mayıs Alanı tarafından tepki edildi. '85 1 Mayıs Alanı Eylemi, kararlı devrimcilerin bir savaş da olacak devrimci hedeflerine ulaşabileceklerini gösterdi. Bugün başka sol çevreler de 1 Mayıs Alanı'ndan vaziyetmeye başladılar. Belki başkaları da ilkesel çıkarım için girişimlerde bulunacaktır. TKEP/LENİNİST, haklarını olsa da olmasa da doğru bildiği yolda yürümeye devam edecektir. Leninist Savaşçılar, '86 1 Mayıs'ında 1 MAYIS ALANINDA OLACAKLAR!

Leninistler her zaman emekçi sınıfın devrimci bilincine ve mücadelesine güvenmektedir. Çünkü hak da, devrim de, taze de yalnızca devrimci bilinç ve mücadeleyle kazanılır. Bizim öngörülerimiz ise her zaman kitlelere bakarak ileri vermişlerdir. Devrimci olmayanlar politikalarını en geniş emekçinin ortadama bilincine göre oluştururlar. Devrimciler ise en geniş emekçinin devrimci bilincine bakarak, çoğu kez önce emekçinin bilincini de biçimlendirirler. 1 Mayıs Alanı'na çıkımlar Türkiye işçi sınıfının en derin bilincini temsil etmekte olduğu görüşüne dayanmaktadır. Burjuvazinin nasıl olması gerektiğini göstermişlerdir. 1 Mayıs Alanı'nı biriciklerdir. 1 Mayıs'ın hükümetlerin gösterdiği yerde kutlanmaları, kitlelere direnme ve mücadele verme bilinci değil, burjuvaziye rızasız sığınma anlamına gelir. İyi niyetli devrimcilerin hatırlarından dönmeklerini ve bunları ilkesine uygun tavır almalarını umuyoruz. Yalnızca öngörülük, devrimci bilinç ve savaşı anlayış başarıya götürür.

Devletin 1 Mayıs Alanı'na yasak koymak için mücadele etmeyecekler, karlı bayrakları 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırmayacaklar, ne yazık ki, devletin gösterdiği yerde işçi biricik devrimciyle ve gösterişe kadar gösteriyorlar. Önemli olan burjuvazinin gösterdiği yerde ne kadar sosyalist olduğunu göstermek değil; sosyalizmin ve devrimci sosyal burjuvaziye rağmen devam ettirmektir. İşçi sorunu da çatışma ve ölüm de olsa, devrimciler 1 Mayıs Alanı'na çıkacaklar. Devrimciler gösterişe ve biçimcilikle hiç ilgilenmezler. Eğer propagandamız karaktarı kutlayacaksa, bu, mermimizin, bombamızın ve eylemimizin sesi olacaktır. Emekçi sınıf ve halk biricik ve gösteriş bulduklarına değil, savaşı insanlara değer verir, etrafında birleşir. İşçi sınıfında devrimcileri ayırtmak az olmasa önemli değildir. Önemli olan devrimci olmaktır, devrimci olarak savaşmaktır. Leninist Partiye sahip olmaktır, devrimci düşünce sistemine sahip olmaktır. Koşullar ne kadar zor olursa olsun sonunda peneler devrimciler olacaktır.

İşçiler 1 Mayıs'ın burjuva sendikaların tarafından boğulmuşlarına izin vermemelidir. İşçi sınıfının kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma gününü, burjuva sendikaların, sendikaların bayramı olarak kutlamayacak. Her yıl burjuva sendikaların, gövde gösterileri yapıyor; bilinen hoş demerler ve gösterişle sınıf savaşını "bayram" geçiriyorlar. Kendilerine sol, sosyalist, devrimci diyen sendikaların yaptığı da, diğerlerinden farklı değildir. Mücadeleci işçiler artık bu bayramı bir son vermedilerdir. Bu komediyaya bir son vermenin zamanı gelmiştir. Sizin sirtından büyük serzet sözcüğü olan bu aşaklık olanların hesabını günün zamanı artık gelmiştir. İşçi sınıfı, devrimci sınıf olarak olaylara devrimci yolda mücadele etme görevini yerine getirecektir. Bunun için 1 Mayıs'ın anlamına uygun olmak kapitalizme karşı savaş gününe karşılmalıdır.

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ!

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİZİ YEK GULAN!

YAŞASIN SOSYALİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZM!

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!